

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

A GYÜLEKEZET ÉS A KÖRNYEZETE

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2016. július, augusztus, szeptember

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Papp Andrea

evs
editura viață și sănătate

Pantelimon
2016

© 2016 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Szerkesztő: Mezei Áron

Fordította: Papp Andrea

Korrektúra: Czinkota Orsolya

Tördelés: Szőcs Erzsébet

Borítóterv: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

White, Ellen Gould Harmon

A gyűlekezet és a környezete: E. G. White idézetek / Ellen G.

White; trad.: Papp Andrea. - Pantelimon: Viața și Sănătate, 2016

ISBN 978-606-911-024-9

I. Papp, Andreea (trad.)

A GYÜLEKEZET ÉS A KÖRNYEZETE

1. Teljes helyreállítás	5
2. Az uralom visszaállítása	13
3. Igazság és kegyelem az Ószövetségben – 1. rész	22
4. Igazság és kegyelem az Ószövetségben – 2. rész	30
5. Jézus szavai a környezetben végzett munkáról	39
6. Jézus az emberek között élt.	48
7. Jézus az emberek javát szolgálta.	57
8. Jézus együttérzést tanúsított.	66
9. Szolgálatával Jézus azt adta, amire szükség volt	74
10. Jézus elnyerte az emberek bizalmát.	83
11. „Kövess engem!” – biztatott Jézus	92
12. Városi misszió a végidőben.	101
13. Hogyan várokozunk?.	110

1. tanulmány

Teljes helyreállítás

Június 25., szombat délután

[Sátán] nem értheti meg az elbukott emberért tett hatalmas áldozatot. Ő tudta, hogy a mennyei értékek messze felülmúlják az elbukott ember várakozásait és méltánylását. Azt is tudta, hogy a világ legdrágább kincsei sem hasonlíthatóak ennek értékéhez. Mivel lázadása által elveszítette a mennyei dicsőség minden gazdagságát és tisztaságát, elhárította, hogy ennek megbosszulására minden tőle telhetőt megtesz a menny alulértékelésére, és ezzel a földi kincsek felé fordítja az emberek figyelmét.

Sátán önző lelkének felfoghatatlan volt az elbukott emberiségért érzett olyan mértékű jóindulat és szeretet, ami arra készítette a menny Fejedelmét, hogy otthonát elhagyva a földre jöjjön, megmártózzon a bűnben, és magára vegye az átkot. Az emberrel ellentétben az ördögnek tudomása van az örök gazdagság felmérhetetlen értékéről. Ő megtapasztalta a legtisztább elégedettséget, a békét, a felemelő szentséget és a mennyei lények romlatlan örömét. Lázadása előtt ismerte Isten tökéletes elfogadásának elégtételét. Egykor tökéletesen értékelt az Atyát beborító dicsőséget és tudta, hogy az Ő ereje határtalan. – *Confrontation*, 29–30. old.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (2Kor 5:17) Jézus ereje által férfiak és nők már széttépték bűnös szokásaik béklyóit. Lemondtak az önzésről. A bűnösök tisztelttűdóvá, az iszákosok józanná, az erkölcstelenek tisztává lettek. Akik eddig Sátán képmását viselték, átalakultak Isten képmására. Ez az átalakulás: a csodák csodája. Az Igének ez az átformáló ereje az Ige legmélyesegesebb csodája, legrejtettebb titka. Megérteni nem tudjuk, csak

hisszük, amit az Írás kijelent: „Krisztus tibennetek [van], aki a dicsőségnek reménysége.” Ha Isten Lelke uralja a szívet és a lelket, a megtért ember új énekbe kezd; ugyanis felismeri tapasztalataiban az Úr ígéreteinek beteljesülését, mivel törvényszegéseit megbocsátotta és bűneit elfedezte. Bűneit, hogy a törvényt áthágta, megbánta; hívővé vált Krisztusban, aki elszenvetde a halált, hogy felmentse az embert. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) – *Az apostolok története*, 476. old.

A Szentlélek fékező, visszatartó ereje visszavonul a földről. Gyorsan kell végezniük a munkánkat. Minden erőfeszítést be kell vetniük a lelkek megmentésére. A mennyek Ura nemsokára megalapítja örökkévaló országát. Most van itt az ideje a tiszta, mennyei jellem kiépítésének. A munka egyre őszintébben és egyre erőteljesebben zajlik, egészen a vég idejéig. Nagyobb hitre van szükségünk. Vigyázzunk és imádkozzunk! – *This Day With God*, 198. old.

Június 26., vasárnap: Isten képe

Isten értelmet adott az embernek, hogy a természet csodálatos világánál nagyobb dolgokat is felfoghasson. Ő az igazság csúcsaira emeli az embert, egyre nagyobb magaslatokba röpíti az elmét, és megnyitja előtte a mennyei gondolkodásmód titkait. Az Úr gondviselésének könyvében, az élet kötetében mindenkinek van egy saját oldala. Ez tartalmazza egész története részleteit. Isten még hajszálaink számát is ismeri. Soha nem feledkezik meg az Ő gyermekeiről. Habár a bűn már évszázados létezésétől fogva megpróbálja megállítani az Istentől az emberek felé áramló könyörületes szeretet folyamát, a Mindenhatónak az Ő képmására alkotott teremtményein nyugvó szeretete és gondoskodása egyre gazdagabb és bőségesebb. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Jóakarátát a Jézusban felkínált felbecsülhetetlen értékű ajándékkal koronázta meg. Ezen áldozat által az élet és a mennyei kegyelem gyógyító áradata ömlött a földre. Ez volt a menny ajándéka az embernek, mely minden más számítást áthúzott. – *The Upward Look*, 201. old.

Az ember fenséges természettel, tökéletes arányokkal került ki Teremtője kezéből. Arca pirosszposztság, egészséges volt, tekintetéből élet és boldogság sugárzott. Ádám magasabb volt a ma élő embereknél. Éva valamivel alacsonyabb nála, alakja mégis nemes és csodálatosan szép volt. Semmi alapja nem lehet egy olyan feltevésnek, mely szerint az ember alacsonyabb rendű állati vagy növényi életformákból alakult volna ki fokozatos fejlődéssel... Ő, aki megalkotta a csillagok világát a magasságban, aki csodálatos sokféle színárnyalatba öltöztette a mező virágait, aki az Ő erejének csodáival borította el az eget és a földet, amikor előlépett, hogy megkoronázza dicsőséges alkotását, hogy a földi teremtmények fölé uralkodót helyezzen, akkor csak olyat alkothatott, ami méltó a neki életet adó kézhez. Fajunk nemzedékeinek rendje az ihletett kinyilatkoztatás szerint nem fejlődő sejték, rovarok vagy négylábúak rendjéhez, hanem a hatalmas Teremtőhöz vezet vissza minket. Bár földből formáltatott, de Ádám „Isten gyermeke” volt. Az angyali lények mellett az „Isten képére és hasonlatosságára” alkotott emberi család az Ő teremtmői munkájának a legnemesebb alkotása. – *The Faith I Live By*, 29. old.

Az Úr keze munkáiban Ádámnak az elmélyedés témái álltak rendelkezésére. Éden a menny volt kicsiben. Isten nem csupán dicső alkotásairól való elmélkedésre teremtette az embert, hanem kezet adott neki, hogy fáradozzon, és értelmet meg szívét, hogy elmélkedhessen. Ha az ember boldogsága a semmittevésből állna, a szerető Isten nem adott volna Ádámnak kétkezi munkát. Az embernek tevékenykedésében és gondolkodásban kellett megtalálnia a megelégedést. – *A te Igéd igazság*, 2. fejezet.

Június 27., hétfő: A bűneset és az utóhatásai

Az ember bukásának híre elterjedt a mennyben. Minden hárfa elnémult. Az angyalok szomorúan tették le fejükről koronájukat. Az egész menny nagyon izgatottá vált. Az angyalok bánkódtak az ember hálátlanságán, hogy Isten gazdag bőkezűségét így viszonzták. Tanácsot tartottak, mit tegyenek a bűnös párral. Attól féltek, hogy kinyújtják a kezüket, és esznek az élet fájáról, és akkor megörökítik a bűn életét. Az Úr

meglátogatta Ádámot és Évát, és tudtukra adta engedetlenségük következményeit. Mikor hallották Isten méltóságteljes közeledését, igyekeztek elrejtőzni a tekintete elől, akiben gyönyörűségüket találták ártatlanságuk és szentségük idején. „Szólította ugyanis az Úr Isten az embert, és mondta neki: Hol vagy?” Ádám így szólt: „Szavadat hallottam a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtöztem.” Isten így kérdezte: „Ki mondta neked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, amelytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?” (1Móz 3:9–11) Az Úr ezt nem azért kérdezte, mintha nem tudta volna, hanem a bűnös pár meggyőzése végett. Hogyan lettek szégyenlőssé és féltőssé? Ádám nem azért ismerte el törvényszegését, mintha megbánta volna engedetlenségét, hanem hogy szemrehányást tegyen Istennek: „Az asszony, akit mellem adtál, ő adott nékem arról a fáról, úgy ettem.” (1Móz 3:12) – *A megváltás története*, 39. old.

Az őket eddig betakaró ártatlanság eltávozott, s ők a mennyei öltözéket fügefalevelekből összefűzött köténnyel próbálták pótolni. A törvény megrontói azóta is ezt az öltözéket akarják használni. Faleveleket fűznek össze, hogy eltakarják a bűnbeesés okozta meztelenséget. A falevelek az engedetlenséget leplezni próbáló érveket jelképezik. Mikor Isten fölhívja a férfiak és nők figyelmét az igazságra, elkezdődik a falevelek köténnyé fűzése, hogy elrejtse a lélek meztelenségét. A bűnös meztelenségét ez nem fedi el. Mindazok az érvek, melyeket ebben az ügyetlen erőlködésben résztvevők összehordoznak, szerte fognak foszlani. – *A te Igéd igazság*, 1. fejezet.

A legsúlyosabb következményekkel járó bűn az a rideg, elítélő, engesztelhetetlen lelkület, ami a farizeusokat jellemezte. Amikor a vallásos életből hiányzik a szeretet, akkor Jézus hiányzik belőle. Krisztus jelenlétének napsugarait lázas tevékenység vagy buzgólkodás sem tudja pótolni. Rendkívüli éleslátással rendelkezhetünk ahhoz, hogy felismerjük mások hibáit, ám aki ebbe a lelkületbe merül, annak Jézus azt üzeni: „Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondoldj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből.” (Mt 7:5) Aki maga követ el helytelenségeket, az gyanúsít más ugyanezekkel. Azzal próbálja elrej-

teni vagy mentetegetni a szívében rejlő gonoszságot, hogy vádaskodva mutogat másra. Hiszen az ember bűn által ismerte meg a rosszat. Az első emberpár, alighogy bűnbe esett, máris egymást vádolta. Az emberi természet azonnal erre adja magát, amikor nem Krisztus kegyelme vezeti. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 126. old.

Június 28., kedd: Ellenségeskedés és engesztelés

Az alacsonyabb rendű élőlények felett Ádám volt az úr, és amíg hűséges maradt Istenhez, mindegyik el is fogadta az ő uralmát. Ám törvényszegésével elvesztette ezt az uralmat. A lázadás szelleme, aminek ő maga nyitott ajtót, kiterjedt az állatvilágra is. Így nem csak saját élete, de az állatok természete, az erdő fái, a mező füve és még a belélegzett levegő is arról a szomorú valóságról tanúskodott, hogy igen, az ember már ismeri a gonoszt. Isten azonban nem hagyta magára az embert a gonoszság következményeivel, amit ő választott magának. A Sátánra kimondott ítéletben utalt a megváltásra. „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15) – szólta Isten. Ez a kijelentés, amit ősszüleink füle hallatára mondott el az Úr, csodálatos ígéret volt számukra. Mielőtt hallottak volna a tövisről és bogáncsról, a fáradságos munkáról és a bánatról, ami a részük lesz, vagy a porról, amivé lesznek, azokra a szavakra figyelhettek, amelyek mindig reményt adnak majd nekik. Amit Sátánra hallgatva elvesztettek, Krisztus által visszanyerhetik. – *Nevelés*, 26–27. old.

Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést Sátán ellen. E megtérítő kegyelem és megújító erő nélkül az ember örökre a kísértő foglya maradna; olyan szolgál, aki mindig készségesen teljesíti a gonosz parancsát. De a lélek új alapelve harcra támaszt ott, ahol korábban béke volt. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitortól elutasítsa. Azok, akik nem szeretik a bűnt, hanem gyűlölik, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, olyan erő birtokában vannak, amely kizárólag felülről származik. – *A nagy küzdelem*, 506. old.

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Isten kegyelme elnyerésének feltételei igen egyszerűek és méltányosak. Az Úr nem kíván tőlünk nehéz dolgot, hogy elnyerjük a bűnbocsánatot. Nincsen szükségünk hosszú, fáradságos bűcsújításokra, fájdalmas önsanyargatásra, hogy Isten kegyelmébe fogadjon bennünket, vagy hogy vétkeinkért kezeljünk. „Aki... az ő vétkét... megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld 28:13) Isten trónja előtt Krisztus könyörög gyülekezetéért; könyörög mindazokért, akiket vérével váltott meg. Bűneinkért hozott áldozatának erejét nem csökkenthetik sem az évszázadok, sem a korszakok. Sem élet, sem halál, sem magasság vagy mélység nem választhat el bennünket Isten szeretetétől, ami Jézus Krisztusban van. Nem azért, mert mi tartjuk Őt erősen, hanem mert Ő tart bennünket. Ha üdvösségünk saját erőfeszítéseinktől függne, sohasem üdvözülhetnénk. Azonban tőle függ, aki minden ígértét betartja. Noha erőfeszítéseink gyengék, az Ő szeretete azonban az idősebb Fivér szeretete. Amíg fenntartjuk vele a kapcsolatot, addig senki nem ragadhat ki a kezéből. – *Az apostolok története*, 552. old.

Június 29., szerda: Helyreállítás Jézusban

Mindenkinek el kellene gondolkodnia ezen az ünnepélyes kérdésen: Mit teszek Istenért és embertársaimért? Senki nem él önmagáért. Egyetlen élet sem maradhat semleges... A keresztény élettel járó kötelezettségeket egyetlen személy sem háríthatja el. Egyéniségünk, képességeink, időnk, befolyásunk mind az Úrtól származik. Ezeket az Ő szolgálatába kell visszahelyeznünk. Az élet oka és célja nem az ideiglenes előnyök biztonságba helyezése, hanem az örökkévaló javak megszerzése. Isten kéri lelkünket, testünket, képességeinket, mivel saját értékes vérén vásárolt meg bennünket, és az övéi vagyunk. Meglopjuk Istent, ha visszatartjuk tőle önmagukat... A legfontosabb kérdés számunkra: Összefonódik-e életünk Jézus életével?

Mi a keresztény élet? Egy megmentett, a bűn világából kiemelt, Krisztushoz kötött élet.

Ha életünket elrejtjük Krisztussal Istenben, akkor az Ő megjelenésekor mi is megjelenünk vele együtt dicsőségben. Ameddig ebben a világ-

ban élünk, minden tőle kapott képességünket felajánljuk neki szent szolgálatra. Mit jelent az életünk? Valamikor tegyük fel és válaszoljuk meg önmagunknak ezt a kérdést. – *The Faith I Live By*, 30. old.

A Jézus szeretetével átitatott lélek... szereti szemlélni Őt, és rá tekintve hozzá hasonlóvá válik. Bizalma növekszik... szeretete mélyül és széleseedik, amint egyre jobban megbizonyosodik róla, hogy Krisztusban van és Krisztus őbenne... Nézzünk a Megváltó kedves együttérzésére, meritünk tőle bátorságot a kitartásra, és bízunk abban, aki így biztat: „Ne féljetek! Én meggyőztem a világot!” – *Sons and Daughters of God*, 310. old.

A lélek valódi öröme akkor kezdődik, amikor Krisztus, a dicsőség reménysége, kiformalódik az emberben. Ha most azt az ösvényt választod, amelyen Isten vezet, és a kötelesség útjára lépsz, akkor a Sátán által felnagyított nehézségek el fognak tűnni előled. Nincs biztonságos ösvény azon az egyen kívül, mely előre haladva egyre tisztábbá és biztosabbá válik. A lábak időnként megcsúszhatnak a legbiztonságosabb ösvényen is. Ahhoz, hogy félelem nélkül járhass, kezedd szilárdan Krisztusba kell kapaszkodnod. Egy pillanatra sem szabad azt hinned, hogy nem fenyeget veszély. A legbölcsebb is követ el hibát. Időnként a legerősebb is meginog. A balgatag, önelégült, makacs és büszke emberek tiltott ösvényekre lépnek, és azzal áltatják magukat, hogy majd bármikor megváltoztathatják útjukat. Az ilyenek ösvénye kelepccékkel teli. Egy-egy elesésből talán még felemelkednek, mégis milyen sokan köszönhetik örök romlásukat egyetlen félrelépésnek! Ha céljaid elérése érdekében semleges politikát folytatasz, ha ügyes és ravasz módon akarod biztosítani, amit kitartás, fáradás és küzdelem útján kellene elnyerned, akkor a saját magad szötte háló fogságába esel, és ez nem csak erre a világra, de az örökkévaló életre nézve is romlást fog jelenteni számodra. – *Szemelvények*, 2. kötet, 169. old.

Június 30., csütörtök: Az egyház helyreállító szerepe

Mindazok, akik az evangélium üzenetét szívükbe fogadják, vágyakoznak hirdetésére. Krisztus iránti szeretetüknek, amely a mennyből ered, kifejezést kell adniuk. Azok, akik felöltözték Krisztust, elmondják

tapasztalataikat. Elmondják, hogyan vezette éhező, szomjazó lelküket a Szentlélek lépésről lépésre, Isten és Jézus Krisztus ismeretére. Elmondják, mit eredményezett igekutatásuk, imádkozásuk, vívódásuk, és elisméltik Krisztus szavait: „Megbocsáttattak néked a te bűneid!” Nem természetes, ha valaki ezeket a dolgokat titokban tartja. Akiket Krisztus szeretete töltött be, nem hallgatják el őket. Az Úrtól kapott szent igazság nagyságához mérten vágynak arra, hogy mások is részesüljenek ugyanabban az áldásban. Miközben megismertetik másokkal Isten ajándékainak gazdag kincsestárát, Krisztus egyre többet ad nekik ezekből az ajándékokból. Megtanulnak a kicsi gyermek őszinteségével engedelmeskedni. Lelkük a szentség után sóvárog, és egyre jobban feltárulnak előttük az igazság és kegyelem kincsei, hogy továbbítsák őket a világnak. – *Krisztus példázatai*, 125. old.

Krisztus nem tudott más lenni, csak derűs és ragyogó. Az volt munkájának a célja, hogy világosságot árásson. „Azért jöttem, hogy életük legyen és bővüljön” – jelentette ki. Bennem egyáltalán nincs sötétség... A világosság: kinyilatkoztatást, az erkölcsi sötétség megvilágítását jelenti. Krisztus a mindene azoknak, akik befogadták Őt. Ő a Vigasztalójuk, a biztonságuk, az egészségük. Jézustól távol nincs világosság és fény. Egyetlen felhőnek sem kellene eltakarnia a lelket Krisztustól... Szerető szíve vágyik kiárasztani az Ő igazságosságának ragyogó sugarait az emberi szívbe. – *Lift Him Up*, 221. old.

Krisztus egygé vált az emberiséggel, hogy az emberiség egygé válhasson vele lélekben és életben. Az Isten Igéje iránti engedelmisségben megvalósuló egység értelmében az Ő élete a miénk lehet...

Ugyanaz az erő, ami feltámasztotta Krisztust a halálból, felemeli és megdicsőíti benne menyasszonyát, az egyházat. Ez minden erőt, minden elvet, minden nevet felülmúl ezen a földön és a mennyben. Az alvó szentek győzelmének dicsősége nyilvánvalóvá válik a feltámadás reggelén. – *My Life Today*, 295. old.

Július 1., péntek: További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, 2., 3. és 4. fejezetek

2. tanulmány

Az uralom visszaállítása

Július 2., szombat délután

A szent pár nagyon boldog volt az Édenben. Korlátlan uralmat kaptak minden élőlény felett. Az oroszlán és a bárány békésen és ártatlanul játszott körülöttük vagy aludt lábuknál. Különböző színű és tollú madarak röpködtek a fák, virágok felett, miközben kellemes énekük édes trillái visszhangoztak a fák között Teremtőjük dicsőítésére. Ádámot és Évát elbűvölte édeni otthonuk szépsége. Gyönyörködtek a ragyogó tollú, kis énekesmadarakban, amik olyan boldogan és vidáman daloltak. A szent pár is velük énekelt az Atya és Fiú iránti szeretet, dicséret és imádat hangján. Felismerték a teremtés rendjét, harmóniáját, ami végtelen bölcsességről és tudásról beszélt nekik. Édeni otthonukban újabb és újabb szépséget, dicsőséget fedeztek fel, ami szívüket mélységes szeretettel töltötte el, és a Teremtőjük iránti hála és tisztelet szavait fakasztotta ajkukon. – *A megváltás története*, 22. old.

Ádámnak elmondták a jövő fontos eseményeit az Édenből való kiűzetésétől a vízözönig és Jézus Krisztusnak a földre való eljöveteléig. Ádám és utódai iránti szeretete arra fogja bírni Isten fiát, hogy emberi természetet felvéve leszálljon a földre, és így megaláztatása által felemeljen mindenkit, akik hisznek majd őbenne. (...) Ádámnak bemutatták az egymást követő nemzedékeket. Látta a növekvő bűnt, a gonoszsgot és szennyet, mivel az ember engedni fog természetes, erős hajlamainak, hogy megszegje Isten szent törvényét. Megmutatták neki, hogy az Úr átka mind jobban és jobban ránehezedik az emberiségre, az állatokra és a földre az ember folytonos törvényszegése miatt. Megmutatták neki a gonoszsgot és az erőszakossgot, amely állandóan növekedni fog, azonban az emberi nyomorúság és szenvedés áradata közben lesznek

néhányan, akik megőrzik Istenbe vetet hitüket, és feddhetetlenek maradnak az uralkodó erkölcsi romlottság ellenére is. Ádámmal megértették, mi a bűn: a törvény áthágása. Megmutatták neki, hogy a testi, szellemi és lelki eltorzulás ránehezedik az emberiségre a törvényszegés által, míg végül a nyomor minden fajtájával megtelik. Az ember életét saját bűnös életmódja rövidíti meg Isten igazságos törvényének megszegése folytán. Az emberiséget végül annyira lebecsülték, hogy alacsonyabb rendűnek és majdnem értelmetlennek tűnt fel. Általában nem tudták értékelni a Kálvária titkát, a kiengesztelés nagy és magasztos tényét és a megváltás tervét, mivel testi gondolkodásuknak hódoltak. Mégis az emberiség erőtlensége, elgyengült fizikai, szellemi és lelki erői ellenére Krisztus céljához híuen – amiért elhagyta a mennyet – továbbra is érdeklődik a gyenge, lebecsült és elfajult emberiség iránt. Meghívja őket, hogy rejtsek el gyengeségeiket és nagy hiányosságaikat, fogyatkozásait öbenne, aki betölti minden szükségüket, ha hozzá jönnek. – *A megváltás története*, 48–49. old.

Július 3., vasárnap: Uralomra teremtve

Isten szereti a szépet. Ennek félreérthetetlen jelét adta keze munkájában. Összüleink számára az Édenben szép kertet ültetett. A földből különféle sudár fák nőttek haszonra és díszre. Ritka szépségű virágokat formált mindenféle színárnyalatban, amelyek illatukkal betöltötték a levegőt... Az Úrnak az volt a szándéka, hogy az ember megtalálja boldogságát a teremtett dolgok gondozásában, és kielégítse szükségleteit a kert fainak gyümölcseivel. Ádámra a kert gondozásának munkáját bízta. A Teremtő tudta, Ádám nem lenne boldog elfoglaltság nélkül. A kert szépsége gyönyörködtette őt, de ez nem volt elég. Munkára volt szüksége, hogy teste csodálatos szerveit tevékenységre bírja. Ha boldogsága semmittevésből áll, akkor szent ártatlansága állapotában az ember tétlen marad. De Ő, aki az embert teremtette, tudta, mi szolgálja boldogságát; és amikor megteremtette, ugyanekkor kirendelte számára a neki megfelelő munkát. Az eljövendő dicsőség ígérete és az a rendelkezés, hogy az embernek keményen meg kell dolgoznia a mindennapi kenyérért, ugyanazon királyi székéből ered. – *Boldog otthon*, 27. old.

Édenben Ádám koronázott király volt – neki adták az uralmat az Isten teremtette összes élőlény fölött. Az Úr olyan értelemmel áldotta meg Ádámot és Évát, amelyet egyetlen más teremtménynek sem adott. A Teremtő Ádámot tette törvényes uralkodóvá kezének minden alkotása fölött. Az ember, mivel Isten mására lett teremtve, el tudott mélyedni és gyönyörködni az Úr dicső természeti alkotásaiban. Isten keze munkáiban Ádámnak az elmélyedés témái álltak rendelkezésére. Éden a menny volt kicsiben. Isten nem csupán dicső alkotásairól való elmélkedésre teremtette az embert, hanem kezet is adott neki, hogy fáradozzon, és értelmet meg szívet, hogy elmélkedhessen. Ha az ember boldogsága semmittevésből állna, a szerető Atya nem adott volna Ádámnak kétkezi munkát. Az embernek tevékenykedésben és gondolkodásban kellett megtalálnia a megelégedést. Az Úr a maga dicsőségére teremtette az embert, hogy próba és vizsga után az emberi család eggyé válhasson a mennyei családdal. Isten célja az volt, hogy az emberi családdal népesítse be újra a mennyet, ha engedelmesnek bizonyulnak minden szava iránt. Ádámnak vizsgán kellett átesnie, hogy meglássa, vajon engedelmes akar-e lenni, akár a hűséges angyalok, vagy engedetlen. Ha Ádám kiállta volna a próbát, leszármazottait csakis hűségre tanította volna. Értelme és gondolatai olyanok lettek volna, mint Isten értelme és gondolatai. Az Úr tanította volna őt, mint „termőföldjét és épületét”. Jelleme az Isten jellemével összhangban alakult volna. – *A te Igéd igazság*, 1082. old.

Július 4., hétfő: Az uralom mint kiváltság

Bár a földet átok sújtotta, a természet továbbra is az ember tanácsadója volt. Már nem csak a jót mutatta be, mert a gonosz mindenütt jelen volt, szennyes érintésével megrontotta a földet, a vizet és a levegőt. Ahol egykor kizárólag Isten jelleme, a jó tudása volt látható, most észlelhető lett Sátán jelleme és a gonosz tudása. A természetből, ami ezután a jó és gonosz tudását egyaránt tükrözte, az ember folyamatosan figyelemztetést kapott a bűn következményeit illetően. A hervadó virág és a lehulló levél Ádám és felesége számára az elmúlás első jelei voltak. Élénken emlékeztették őket arra a kérlelhetetlen tényre, hogy egyszer majd nekik is meg kell halniuk. Még a levegő, amelytől az életük függött, az is

a halál mikrobaival telt meg. Körülöttük minden az elvesztett birodalmukra emlékeztette őket. – *Nevelés*, 26. old.

A természetből merített tanításaival Krisztus saját keze alkotásairól beszélt, amelyek tőle kapták tulajdonságaikat és képességeiket. Eredeti tökéletességében minden teremtett dolog Isten gondolatát fejezte ki. Ádámnak és Évának édeni otthonukban az egész természet az Úrról beszélt, és telve volt mennyei tanítással. Szemükkel érzékelték a bölcsességet, szívükkel pedig felfogták, mert Istennel társalogtak teremtett művei által. Mihelyt azonban a szent pár áthágta a Magasságos törvényét, az Isten színétől sugárzó fény eltávozott a földről. A bűn megrontotta és beszennyezte a földet, de a föld megátkozott állapotában is sok szépséget őriz. Az Atya szemléltető oktatásai nem megfejthetetlenek. Ha megértjük őket, akkor a természet Teremtőjéről tanúskodnak. – *Krisztus példázatai*, 18. old.

Az Úr gondolatai nem az ember gondolatai. Ő nem hiábavaló életet tervezett az embernek. Kezdetben kiváló értelmű, nemes személynek teremtette az embert. A világmindenség Ura részéről rendelkezésére álló minden gazdagság ellenére Ádámnak hasznos munkával kellett töltenie napjait. Megteremtése pillanatában megkapta feladatait. Örömet és elfoglaltságot talált Isten teremtményeinek gondozásában, munkájáért cserébe minden kívánságát gazdagon kielégíthette az Éden kertjének csodálatos gyümölcséből. Ameddig őszüleink engedelmeskedtek Istennek, a kertben végzett munkájuk élvezet volt, a föld pedig gazdagon ontotta a szükségleteik kielégítésére szükséges ételmet. Azonban amikor engedetlensége által eltávolodott Istentől, akkor a Sátán által elhíntett magvakkal kellett harcolnia, és csak fáradságos munkával, homloka verítékével kereshette meg kenyerét. Attól kezdve minden erejével küzdenie kell azzal az erővel, aminek átadta akaratát. Isten célja az volt, hogy kemény munkával enyhítse az ember engedetlensége által a világra törő gonoszságot. Sátán kísértéseit, a gonoszság kötelekeit nagy erőfeszítések árán lehet hatástalanítani. Habár a munka sok idegességgel, nehézséggel, fáradsággal jár, mégis a boldogság és a fejlődés forrása, védelem a kísértésekkel szemben. A munkafegyelem korlátozza az önző vágyakat, erő-

síti a szorgalom, a becsületesség és a határozottság lelkületét. Így válik az ember helyreállításának érdekében kidolgozott isteni terv részévé. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 273–274. old.

Július 5., kedd: Korlátok

Ádám és Éva megteremtésük alkalmával tudomást szereztek Isten törvényéről, és megértették azt. Isten megismertette velük, hogy a törvény milyen igényeket támaszt az emberrel szemben. Utasításait az Úr a szívükbe írta. Az ember bukásával a törvény nem változott meg. Isten azonban gyógyító rendszert hozott létre, hogy az embert visszatérítse az engedelmességhez. Megváltót ígért, és az áldozati felajánlások előremutattak Krisztus halálára, amin a bűnáldozatok alapultak. (...) Ádám megtanította utódainak Isten törvényét. Így a törvény apáról fiúra szállt át, és megismerhették azt az egymást követő nemzedékek. Azonban csak néhányan fogadták el Isten kegyelmes gondoskodását az ember megváltásáról, amit engedelmességükkel viszonyoztak. A törvény megszegésével a világ olyan gonosz és romlott lett, hogy meg kellett tisztítani romlottságától az özönvízzel. Noé és családja megőrizte és megtartotta a törvényt. Noé megtanította leszármazottainak a Tízparancsolatot. Mikor az emberek ismét eltértek Istentől, akkor az Úr Ábrahámot választotta ki magának, és neki jelentette ki a következőket: „Mivelhogy hallgatott Ábrahám az én szavamra: megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.” (1Móz 26:5) – *Patriárkák és próféták*, 363. old.

„Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mind azt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.” (Mt 7:12) Krisztus azért jött, hogy megtanítsa mindarra, amit hinnünk és tennünk kell, valamint az Istennel és embertársainkkal való kapcsolatok helyes kialakítására. A kölcsönösség aranyszabálya előírja, hogy mi is ugyanazt tegyük, amit társainktól elvárunk. Örök érdekeiket szem előtt tartva mondjuk önmagunknak: Ők a Megváltó drága véréért lettek megváltva.

Hívó vagy hitetlen embertársainkhoz való viszonyulásunk minden esetben tükrözze azt a magatartást, amelyet Jézus tanúsítana a helyünkben. Ha a mi jelenlegi és örök javunkat szolgálja Isten parancsolatainak megtartása, ez az ő jelen és örökkévaló javukat is szolgálja. – *This Day With God*, 108. old.

Döntsünk porba minden emberi nagyravágyást, minden dicsekvést. Ne dicsőítsük, hanem alázzunk meg magunkat. Mindennapi életünk szent voltával Krisztust kell bemutatnunk a körülöttünk élő embereknek. Ne magasztaljuk fel a romlott emberi természetet, hanem csillapítjuk le. Csakis így lehetünk tiszták és szeplőtlenek. Legyünk szerények és megbízhatók. Sose kapaszkodjunk fel a bírói székbe. Isten megköveteli, hogy képviselői tiszták és szentek legyenek. Hozzák napvilágra a megszentelődés szépségét. Soha ne álljuk el a csöveket, hogy a Szentlélek útja szabadon álljon. Máskülönben sokan átsiklanak majd a bűnös szívükben elvégzésre váró munkán, ami a keresztyén jellem tökéletesítése. Úgy mutatják majd be tökéletlenségeiket, hogy hatástalanná tegyék Isten igazságát, mely pedig szilárd, mint Isten trónja. Míg Isten fölhívja őrállóit, fújják meg a riadót, egyúttal eléjük tárja az Üdvözítő életét, annak példaképét, amivé lenniük kell, hogy megmeneküljenek. – *Bizonyágtételek*, 8. kötet, 234. old.

Július 6., szerda: A föld gondozása

Isten azt akarja, hogy gyermekei becsülni tudják művét, hogy örüljenek az egyszerű, csendes pompának, mellyel földi otthonukat földísztette. Ő maga is szereti a szépet, de mindenekelőtt a jellembeli szépséget és tisztaságot. Azt szeretné, ha a tisztaságot és az egyszerűséget, a virágok országának eme csendes díszzeit ápolnánk. A figyelmes, szemlélődő embernek a teremtett világ a bizalom és engedelmesség becses példáit adja. A csillagoktól kezdve, melyek a világegyetem végtelenségében évezredek óta követik kijelölt pályájukat, a legkisebb parányig, az atomig, minden-minden engedelmeskedik a Teremtő akaratának. Isten gondot visel mindenekre, és fenntart mindent, amit alkotott. Kezében tartja a mindenség megszámlálhatatlan világát, ugyanakkor gondoskodik a kis-

madár szükségleteiről is, amely félelem és gond nélkül zengi egyszerű kis dalát. Ha az ember napi munkájába megy, ha térdre borulva imádkozik, ha nyugodni tér, ha a szegény ember ebédre hívja össze gyermekeit, vagy a gazdag a palotájában dúslakodik, mennyei Atyánk az élet minden egyes mozzanata felett gondosan őrökdi. Egy könny sem hullhat le az Ő tudta nélkül, és egy vidám mosoly sem kerüli el a figyelmét. Ha mindent igazán hinni tudnánk, akkor összes felesleges aggodalmunk eltűnne. Nem csalódnánk olyan gyakran az életben, hanem vigasztalódva tenénk le kis és nagy gondjainkat Isten kezébe, kinek semmi gond és fáradtság sem sok, és akinek a legsúlyosabb teher sem nehéz. Akkor olyan lelki nyugalomnak örvendhetnénk, amelyet hosszú időn át nélkülözünk. – *Jézushoz vezető út*, 85–86. old.

Az ókori filozófusok hatalmas ismeretükkel büszkélkedtek. Olvasuk el az ihletett apostol meglátását erről: „Magukat bölcseknek vallván balgatagokká lettek; és az örökkévaló Isten dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. (...) Mint akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett.” (Róm 1:22–25) Emberi bölcsességgel a világ nem képes megismerni Istent. A világ bölcsői tökéletlen ismeretet alkotnak az Úrról az Ő alkotásaiból, mert balgaságukban a természetet és annak törvényeit a természet Istene fölé helyezik. Akinek az ismerete a természetből és nem annak elfogadásából ered, hogy az Atya Krisztusban megjelentette magát, azok csak tökéletlen ismeretet szerezhetnek Istenről. Ez az ismeret pedig – ahelyett hogy felemelő elgondolást nyújtana a Mindentudóról, és az Ő törvényének való engedelmisséget eredményezné – bálványimádóvá teszi az embereket, akik így, bölcseknek vallván magukat, balgataggá lesznek. (...) Lehetetlen tökéletes ismeretet szerezni az Úrról a természetből, mivel az maga sem tökéletes. Tökéletlen voltában nem tudja bemutatni Istent, képtelen feltárni az Ő erkölcsileg tökéletes jellemét. – *Szemelvények*, 1. kötet, 295. old.

Július 7., csütörtök: Az uralom helyreállítása

A szívélyes, meleg köszöntés, egy hely a kandallótok mellett, egy szék az asztalotoknál, a kiváltság, hogy osztozhatnak áhítatotok áldásaiban, olyan lesz sokuk számára, mint a mennyei fénysugár. Az együttérzésnek át kell törnie önök korlátait és otthonunk falait. Drága alkalom kínálkozik azoknak, akik otthonukat áldássá akarják tenni mások számára. A közösségi élet befolyása csodálatos hatalom. Eszközül használhatjuk a körülöttünk élők megsegítésére – ha akarjuk. Legyen otthonunk a megkísértett fiatalok menedéke. Sokan válaszütt előtt állnak. Minden befolyásnak, minden benyomásnak szerepe van abban a döntésben, amely formálja mind a jelen, mind a siron túli sorsukat. A bűn hívogatja őket. Szórakozóhelyeit fényessé és vonzóvá teszi, mert tárt karokkal fogadnak minden érkezőt. Mindenütt vannak otthontalan fiatalok, és sokuk otthonából nem árad hasznos, felemelő befolyás. A fiatalok bűnbe sodródhatnak, és saját küszöbük előtt bukhatnak el. E fiataloknak szükségük van megértéssel feléjük nyújtott kézre. A keresetlen, kedves szavak, a kis figyelmességek elsöprik a lelkük körül sűrűsödő kísértések fellegét. Olyan erő rejlik a mennyből származó együttérzés őszinte megnyilatkozásában, ami megnyitja Krisztus szavainak jó illatát és a Lelkének egyszerű, szerető érintését igénylők szívének ajtaját. Ha érdeklődést tanúsítanak az ifjúság iránt, ha meghívnánk őket otthonunkba, és rájuk áradna a bátorító, segítőkész befolyás tőlünk, sokan boldogan lépnének a felfelé vivő ösvényre. Időnk itt rövid. Csak egy életünk van ezen a világon; és amíg itt lent járunk, használjuk ki az életet a lehető legjobban! Az a munka, amire Isten elhívott bennünket, nem igényel gazdagságot, sem társadalmi rangot vagy nagy tehetséget. Kedves, önfeláldozó lelkületre és céltudatos kitartásra van szükség. Egy mécses, bármilyen kicsi is, ha állandóan égve tartjuk, eszköz lehet sok más lámpa meggyújtásához. Befolyásunk köre, ha szűknek látszik is, tehetségünk, ha kicsi is, alkalmaink, ha ritkák is, tudásunk, ha korlátozott is, mégis csodálatos dolgokat művelhetünk a saját otthonunk kínálta lehetőségek hűség felhasználásával. Ha szívünket és otthonunkat kitarjuk a mennyei elvek befogadására, éltető hatalom közvetítőivé leszünk. Otthonunkból gyógyító erő árad, élővé, széppé és termővé alakítva az aszályal sújtott terméketlen pusztaságot. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 354–355. old.

Tanítsátok meg az újonnan megtérteket, hogy közösségbe kell lépniük Krisztussal, tanúbizonyosságának kell lenniük, hogy Őt megismerjék a világgal. Senki se keveredjen vitába, de beszéljék el Jézus szeretetének egyszerű történetét. Mindannyian állandóan kutassák az Írásokat, és győződjenek meg hitükről, hogy ha kérdezik őket, „számot adhassanak a bennük élő reménységről, szelídséggel és félelemmel”. A legjobb orvosság, amit a gyülekezetnek adhatsz, nem a prédikáció vagy a szentbeszéd, hanem ha munkatervet készítesz számára. A csüggedő, ha munkába állítják, hamar elfeledkezik csüggedtségéről, a gyenge megerősödik, a tudatlan értelmessé válik, és mindannyian felkészülnek, hogy feltárják az igazságot, ahogyan Jézus Krisztusban van. Benne mindenkor biztos segítőt találnak, mert megígérte, hogy üdvözíti mindazokat, akik hozzá járulnak. – *Evangelizálás*, 355–356. old.

Minden kiváltságunk és áldásunk egyedül csak tőle származik. Ajándékainak és kegyelmének a sáfárai vagyunk. A legkisebb talentumot, a legszerényebb szolgálatot is megszentelt ajándékként ajánlhatjuk fel Jézusnak, mert az Ő saját érdemeinek jó illatával mutatja be azt az Atya előtt. Ha őszinte szívvel, Isten iránti szeretettel, a Jézus Krisztus szolgálatára való vágyakozással tárjuk elé a legjobbat, amit adhatunk, Ő teljes mértékben elfogadja ajándékunkat. Mindenki gyűjthet kincseket a mennyben. – *Counsels on Stewardship*, 161. old.

Július 8., péntek: További tanulmányozásra

Tanácsok a gyülekezetnek, 87–89. old.

3. tanulmány

Igazság és kegyelem az Ószövetségben – 1. rész

Július 9., szombat délután

Krisztus Jákob létrája, aki összeköti a mennyet a földdel. Amikor elszakadtunk Istentől, Jézus eljött, hogy kibékítsen minket az Atyával. Könyörülő szeretetében emberi karjával körülölelte az emberiséget, isteni karjával pedig tartotta az örökkévalóság trónját, így összekapcsolva a véges embert a végtelen Atyával. A megváltási terv által egyesülünk a mennyyel. A megfeszített és feltámadt Megváltó által feltekintve láthatjuk a mennyből a földre áradó szent dicsőséget. Hálásak lehetünk a megváltási tervért! Nagyon sok áldást nyertünk, melyekért cserébe adjuk át szívünket Istennek. Mennyire szomorú, hogy az örök értékek iránti közömbösségünk tart távol minket Krisztustól... Nem látjuk az Isten dicsőségétől ragyogó lépcsőfokokat, nem megyünk felfelé Jézus által, előrehaladva a mennyei életbe. Ha ezt tennénk, visszatükröznénk Krisztus képét, megtisztult jellemmel rendelkezni, és valóban a világ világossága lehetnénk. Maradjunk szorosan mellette, ameddig lényünk átítatódik az Ő jellemével. Amikor ez megtörténik, akkor habozás nélkül beszélünk másoknak róla és az Ő szeretetéről. – *Lift Him Up*, 239. old.

Legyen Krisztus munkássága a példaképünk! Urunk nem szűnt meg jót tenni. Hirdette az igazságot, gyógyította a betegeket a templomban és zsinagógákban, az utcán, piactereken és műhelyekben, a tóparton és a domboldalon. Élete az önzetlen szolgálat élete volt. Élettörténete váljon tankönyvünké. Gyöngéd, szánakozó szeretete megfeddi önzésünket és szívtelenségünket. Amerre járt, áldást osztott ösvényéről. Akik azt állítják, hogy hisznek benne, közülük hányan sajátították el jóságát, gyöngéd szánalmát és önzetlen szeretetét? Halljátok a gyengékhez, megfáradtak-

hoz és elhagyatottakhoz intézett szavát: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek. Én megnyugosztlak titeket.” (Mt 11:28) Türelme sosem fáradt el, szeretetét semmi nem nyomta el. Krisztus föl tud használni minket, hogy türelmesen és kitartóan fáradozzunk a bűnben pusztulók ezreiért, akik szétszórtan élnek a föld országaiban, mint hajóroncsok a lakatlan partvidéken. Jézus munkájában részt kell vennie mindannak, aki osztozni akar dicsőségében. Segítsék a gyöngét, elesettet, csüggedtet. Akik e munkához látnak, tanulmányozzák szüntelen a Megváltó életét. – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 31. old.

A keresztény jellem tökéletessége teljes mértékben az Istennél található egyedüli kegyelemtől és erőtől függ. Az erőfeszítéseinket kísérő és munkánkat megszentelő kegyelem ereje nélkül saját magunk és mások lelkének megmentését is elmulasztjuk. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 188. old.

Július 10., vasárnap: Kegyelem és igazság: Isten népének ismertetőjegyei

A zsidó papi rendszer arra tanította a népet, hogy bőkezűen adakozzék, úgy Isten ügyének támogatására, mint a szűkölködők táplálására. Különleges alkalmakra önkéntes adományokat gyűjtöttek. Az aratás és szüret idején a mező és a föld zsengeit – búzát, bort és olajat – az Úr oltárára áldozták. Az utószedést, az aratás maradványait a szegények számára hagyták. Juhok nyírásakor az első gyapjút és a búza cséplésének elejét szintén Istennek szentelték. Hasonlóképpen az állatok elsőszülötteit, ellenben az elsőszülött fiúgyermekért váltságdíjat fizettek. A gyümölcsök zsengejét viszont a szentélyben kellett az Úrnak áldozatul bemutatni és azután a papok szükségleteire szentelni. A jótékonykodás rendszere által az Úr oktatni kívánta az izraelitákat, hogy mindenben Ő legyen az első. Így emlékeztette őket arra, hogy Ő a tulajdonosa minden földjüknek, nyájuknak és barmaiknak. Ő adta a napfényt és az esőt; így keltette életre a vetést, és érlelte meg az aratást. Egyáltalán minden, amivel rendelkeznek, Isten tulajdona, és ők csak javainak sáfárai. Nem egyezik a menny akaratával, hogy a keresztények szűkkeblűbbek legyenek a zsidóknál, mert nekik sokkal nagyobb kiváltságaik vannak.

„Valakinek sokat adnak – jelenti ki az Üdvözítő –, sokat követelnek tőle.” (Lk 12:48) – *Az apostolok története*, 336–337. old.

Krisztus mondta, hogy szegények mindenkor lesznek közöttünk, és sorsát szenvedő népével azonosította. Megváltónk szíve együtt érez földi gyermekeinek legszegényebbeivel és legnyomorultabbjaival is. Nekünk mondja: azok Őt képviselik a földön. Közénk helyezte őket, hogy szívünkben feltámassza azt a szeretetet, amit Ő érez a szenvedő és elnyomott iránt. A velük szemben megmutatkozó könyörületet és jóakaratot, valamint a kegyetlenkedést vagy részvétlenséget úgy veszi, mintha vele tennénk. Mennyire más lenne a világ erkölcsi és szellemi állapota, ha a törvényt – amelyet Isten a szegények javára adott – megvalósítanák! Az önzés és önteltség nem volna olyan általános, ha mindenki jó kapcsolatot ápolna mások boldogulására és jólétére; s az oly széles körben elterjedt szegénység (és mindaz, ami sok országban látható) nem létezne! – *Pátriárkák és próféták*, 535–536. old.

A szombati összejöveteleket, a reggeli és az esti áhítatot, a gyülekezeti alkalmakat Krisztus Lelke éltesse. A szanatóriumi család minden tagja nyíltan és boldogan hirdesse Jézust, kifejezve a lelkükbe bevésődött örömet, nyugalmat és reményt. Mutassák be a Megváltót, mint tízezrek vezetőjét, mint a szeretet legfőbb kiérdeklőjét, mint minden jó adomány és tökéletes ajándék forrását, az örök élet reménységének központját. Amennyiben ezt megtesszük, szűk látókörünk kitágul, és gyakorolni kezdjük Krisztus szeretetét. Ebből a tapasztalatból származó örömünk áldássá válik másoknak. – *Medical Ministry*, 213. old.

Július 11., hétfő: Egyetemes értékű elvek

A szombat az egész emberiség ajándéka, a teremtés emlékünnepe. A nagy Jehova alkotta és szentelte meg ezt a napot, amikor lefektette a föld alapjait, amikor az egész világot szépségbe öltöztette, amikor megteremtette a tenger és a szárazföld csodáit. Már akkor féltette, amikor a hajnalcsillagok együtt énekeltek és Isten minden gyermeke örömköltést hallatott. Az Úr megáldotta és megszentelte azt a napot, amelyen

befejezte csodálatos munkáját. Ez az Istentől megszentelt szombat örök szövetségül marad fenn. Olyan emlékünne, ami nemzedékről nemzedékre fennáll egészen a föld történetének bezárulásáig...

Sokan azt állítják, hogy a szombat csak a zsidóknak adatott. Isten azonban soha nem mondta ezt. Népének, Izraelnek szent bizalom jeleként tette félre a szombatot. Az a tény, hogy a Sínai-pusztában és nem Palesztinában mondta ki törvényét, rámutat, hogy az mindenkinek szól és mindenkire érvényes. A Tízparancsolat egyidős a teremtéssel. A szombat intézménye tehát nem áll különlegesebb kapcsolatban a zsidó néppel, mint az összes többi teremtménnyel. Isten minden ember számára kötelezővé tette a szombat megtartását. Tisztán és világosan kijelentette: „A szombat lett az emberért.” Azok, akiket fenyeget a veszély, hogy ebben a kérdésben csalás áldozataivá válnak, Isten és ne az emberek szavára figyeljenek. – *Lift Him Up*, 53. old.

„Ti vagytok a világ világossága.” (Mt 5:14) A zsidók úgy gondolták, hogy az üdvösség áldása csak az ő nemzetükre korlátozódik, Krisztus azonban az üdvösséget a napsugárhoz hasonlította, ami az egész világra. A Biblia vallása nem korlátozható egy könyv fedele közé, sem egy templom falai közé. Nem arra való, hogy alkalmasint saját érdekünkben elővegyük, azután szépen újból félretegyük: meg kell szentelnie a mindennapi életet, meg kell nyilvánulnia minden üzleti ügyben, társadalmi kapcsolatban. Az igaz jellemet nem kívülről alakítják, húzzák az emberre, hanem belülről sugárzik kifelé. Ha másokat az igazság ösvényére kívánunk vezetni, akkor annak elveit gondosan meg kell őriznünk szívünkben. Hitvallásunk hirdetheti a vallás elméletét, de az igazság Igéit gyakorlati kegyességünk teszi láthatóvá. Következetes élet, szent társalgás, eltántoríthatatlan becsületesség, tettekész, jótékony lelkület, jámbor példa – ezeken a csatornákon keresztül árad a világosság a világra. – *Jézus élete*, 307. old.

Július 12., kedd: Prófétai szó, 1. rész

Akinek szüksége van a segítségünkre, mind a felebarátunk. Mindenki, akit bántott és sértett az ellenség. Mindenki, aki Isten tulajdona.

Felebarátunk mindenki, aki valamilyen hiányt szenved és szükségben van. Ádám minden tévelygő fia és lánya, akiket a lelkek ellensége olyan rossz szokások rabláncáiban tart fogva, ami megrontja Istentől származó valódi emberségüket, férfiasságukat és nőiességüket, ők is mind a felebarátaim.

Felebarátaim nem csak az ismerőseim és barátaim, nem csak gyülekezetem tagjai vagy az én gondolkodásmódommal megegyező szemléletű emberek, hanem az egész emberiség. Jót kell tennünk minden emberrel, de különösen a mi hitünket vallókkal. Be kell mutatnunk a világnak, hogy mit jelent megélni Isten törvényét. Teljes szívünkben szeressük az Urat és felebarátainkat, mint saját magunkat. Isten ma még alkalmat ad rá, hogy megmutassuk, mennyire szeretjük őket. Aki valóban szereti az Atyát és felebarátait, könyörületesen bánik a szenvedőkkel, a sérültekkel, a bántalmazottakkal, a haldoklókkal. Isten minden embert felszólít az elhanyagolt munka elvégzésére, hogy a Teremtő képe visszatükröződhessen bennük. – *My Life Today*, 232. old.

Jézus nézte az ártatlan áldozati állatokat, és látta, hogyan tették a zsidók ezeket a nagy gyülekezési alkalmakat vérontás és kegyetlenség színhelyévé. Az alázatos bűnbánat helyett megsokszorozták az állatáldozatokat, mintha az Urat szívtelen szolgálattal lehetne tisztelni. A papok és főemberek szívét megkeményítette az önzés és a telhetetlenség. Az Isten Bárányára mutató jelképekből is kereseti lehetőséget csináltak. Így a nép szemében az áldozati szolgálat szentségét nagy mértékben lerombolták. Krisztus felháborodott: tudta, hogy vérét, mely hamarosan kiontatik a világ bűneiért, éppoly kevésbé értékeli majd a papok és vének, mint az állatok szüntelen kifolyó vérét. – *Jézus élete*, 590. old.

A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra korlátozni. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, ami tőle jön. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, a mennyei Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy megismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmisséggel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. (...) Ha valahol egy lélek vágyakozik Isten után, ott meg-

nyilvánul a Lélek munkája, és az Örökkévaló megnyilatkozik annak az embernek. Ő az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy elfogadhassa, fiaivá és leányaivá tehesse őket. – *Jézus élete*, 189. old.

Július 13., szerda: Prófétai szó, 2. rész

Az Úr elvárja a szívet átalakító munkát, szeretetteljes, szívből fakadó jótetteket. [...] Az Úr ígéretei engedelmisségünktől függenek, ha eleget teszünk összes kívánalmainak. „Kiálts teljes torokkal – buzdít a látók Ésaías –, ne kíméld; mint harsona, emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket és Jákob házának vétkeit. Holott ők engem minden nap keresnek, és tudni kívánják útjaimat, mint oly nép, amely igazságot cselekedett, és Istene törvényét el nem hagyta; kéri tőlem az igazságnak ítéleteit, és Istennek elközelgését kívánják. Miért böjtölünk, és te nem nézed, gyötörjük lelkünket, és te nem tudod?” (Ésa 58:1–2) Olyan néphez szól ez, amelynek magasztos a hitvallása, szokása az imádság, és szeretik a vallásgyakorlatokat; mégis hiányzik belőlük valami. Látják, hogy imáik nem találnak meghallgatásra, hogy buzgó igyekezetüket észre sem veszik a mennyben. Ezért komolyan felteszik a kérdést, hogy miért nem felel nekik az Úr. Semmi esetre sem azért, mert Isten elhanyagolja őket. A baj okát bennük kell keresnünk. Bár vallják, hogy istenfélők, mégsem teremnek gyümölcsöt Isten dicsőségére. Nem helyes a viselkedésük. Kötelességeket hanyagolnak el. Holott míg eleget nem tesznek ezeknek, nem szolgálná Isten dicsőségét, ha válaszolna imáikra. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 146. old.

Küldetésünk ugyanaz, amit szolgálata elején Jézus a maga küldetésének jelentett ki. „Az Úrnak Lelke van énrajtam – mondta –, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az örömhírt hirdessem. Elküldött engem, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam; hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemének megnyílását; hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat; hogy hirdessem az Úr kedves eszten-dejét.” (Lk 4:18–19)

Fejleszténünk kell a Mesterünk által ránk bízott művet. Ő mondja: „Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőknek, és az elepedt lelkűt megelé-

gítéd: föltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megalégíti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaid megerősíti; és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, amelynek vize el nem fogy.” (Ésa 58:10–11)

„Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom neked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden.” (5Móz 15:11) „Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.” (Mt 7:12) Abba a kísértésbe esünk, hogy irigyek, másét kívánók leszünk, és kielégítetlen kívánságot melengetünk. Ha behódolunk e kísértésnek, azokat a veszedelmeket zúdítják ránk, mint amit az ősi Jeruzsálemre zúdítottak: nem ismerjük meg Istent, és nem képviseljük jellemét. Nagyon vigyázzunk, nehogy – mint a régi zsidók – elbukjunk a hitetlenség miatt. Legyetek önzetlenek! – *Bizony-ságtételek*, 8. kötet, 134. old.

Július 14., csütörtök: Erő a jóra

Az Isten iránti valódi szeretet mindig nyilvánvalóvá válik. Nem lehet eltitkolni. Akik igazán megtartják a menny parancsolatait, ugyanazt a szeretetet mutatják mások iránt, amit Krisztus érzett az Atyával és az emberekkel szemben. Akiknek szívében Jézus él, azok jelleme visszatükrözi Krisztust, és hozzá hasonlóan dolgoznak hittestvéreikért és azokért, akiknek el kell jutniuk az igazság megismerésére. Ők jó cselekedetek által termik meg hitük gyümölcseit, szerető szavakban és könyörületes tettekben mutatják be az Üdvözítőt...

Az Ő szeretete és könyörületessége által van erőnk a munkára. Ő olyan utakat nyit meg előttünk, amelyek által földi kincsekhez is juthatunk, nem önmagunk dicsőítésére, nem a nyert vagyon felhalmozására, hanem Isten nevének dicsőségére, a szükségben levők megsegítésére, az Úr kincstárának ajándékokkal és adományokkal való betöltésére, hogy az igazság munkája ne egy helyben topogjon, hanem haladjon előre és felfelé.

Akik odaszánják magukat Isten munkájába, akik az Ő munkatársai, azoknak kötelességük védelmezni az Ő ügyét... Mindig Jézus legyen

a példaképük, és jó cselekedeteik által az imádat folyamai áradjanak az élet kenyeré után sóvárgó szívekbe. A Krisztusért győzni vágyóknak nemcsak lelki szükségleteit, hanem bizonyos pillanatnyi hiányát is be kell tölteni. A könnyörületesség és szeretet ezen munkáját nem kell bemutatni, mert a cselekedetek önmagukért szólnak. Az Úr szolgái hűségük által mutatják be, mit tett az igazság értük. Ők jó sáfárok, nem csak az evangélium igazságának ügyében, hanem minden Istentől kapott áldás kérdésében. Ők nem csupán kellemes szavakat szólnak, hanem cselekedetekkel bizonyítják kedvességük és szeretetük hitelességét. – *The Upward Look*, 126. old.

Ösvényetek nem lesz mindig sima, de Isten gazdag ígéreteinek bátorítása érvényes. Az Úr szavát adta, hogy minden igazságra törekvő erőfeszítésünkben velünk lesz és megsegít. Mi gyengék és balgatagok vagyunk, de Ő megígérte: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jak 1:5) Tanuljunk meg mindig Isten karjába kapaszkodni, kitartóan végezni szolgálatát, és a Bárány vére által győzedelmeskedünk. Ha ezt megtesszük saját érdekünkben, akkor jó befolyást árasztunk a körülöttünk élőkre is. Mennyire kellemesek a megfelelő pillanatban kimondott szavak! Milyen sok erőt nyújthatnak a káros szokások lejtőjén elindult léleknek a reménység, a bátorítás és a buzdítás hozzájuk intézett szavai. A helyes elvek gyakorlatba ültetésének határozottsága a helyes irányba tereli a még ingatag lelkeket. A jótéményeknek semmi sem szab határt. Ha Isten Igéje válik életünk irányelvévé, ha minden célkitűzésünk a ránk bízott kötelesség áldásosságáról szól, akkor... erőfeszítéseinket siker koronázza. – *The Youth's Instructor*, 1886. szeptember 1.

Július 15., péntek: További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, 51. fejezet

4. tanulmány

Igazság és kegyelem az Ószövetségben – 2. rész

Július 16., szombat délután

Csodálatos munka az, melyet az Úr a gyülekezetével akar végeztetni, hogy neve megdicsőüljön. Ezt a munkát Ezékiel próféta látomása ábrázolja, az „áldást hozó víz” jelképe alatt: „Ez a víz a keleti tájékra foly ki és a lapágra megy alá és a tengerbe megy be, a tengerbe szakad és meggyógyul a víz. És lesz, hogy minden élő állat, amely nyüzsög, valahova e folyam bemegy, élni fog; és a halaknak nagy bőségük lesz, mert ez a víz bement oda és azok meggyógyulnak és él minden, valahova e folyó bement... És a folyó mellett, mind a két partján mindenféle ennivaló gyümölcs fája nevelkedik fel; leveleik el nem hervadnak, és gyümölcsaik el nem fogynak; havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizük onnét a szenthelyből folyik ki; és gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók.” (Ez 47:8–12)

Az Úr kezdettől fogva munkálkodott népe által, hogy a világot áldásban részesítse. A régi egyiptomiak számára Józsefet választotta ki az élet forrásává. Becsületessége megmentette az egész nép életét. A babiloni bölcsek életét az Úr Dániel által mentette meg. Ezek a szabadítások számunkra mind megannyi szemléltető képek. Mutatják a világnak felkínált lelki áldásokat, ha azzal az Istennel kötjük össze magunkat, akit József és Dániel imádott. Akinek szívében Krisztus szeretete él, s ezt hirdeti a világnak, munkatársa Istennek – az emberiség áldására. Miközben az Üdvözítőtől kapott kegyelmet elfogadja, hogy azt másoknak közvetítse, a lelki élet forrásai áradnak belőle.

Isten hajdan Izraelt választotta ki, hogy általa kinyilvánítsa jellemét az emberiségnek, és hogy a világ az üdvösség forrása legyen. Rájuk bízta

beszédének és akaratának kinyilatkoztatását. – *Az apostolok története*, 11–12. old.

Az áldás világra árasztásában minden tevékenykedő: Isten munkatársa, akinek szívében Krisztus él, mindenki, aki a világ elé tárja az Úr szeretetét. Amikor Üdvözítőjétől áldásokat nyer továbbításra, egész lényéből a lelki élet árja buzog. Krisztus nagy Orvosként jött meggyógyítani az emberi családon a bűn sebeit. Lelke ma szolgálain keresztül árasztja a bűntől beteg, szenvedő emberiségre a hatalmas gyógyító erőt, ami testre is, lélekre is hat. „Azon a napon – mondja a Szentírás – kútfő fakad Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztátalanság ellen.” (Zak 13:1) A kútforrás vize gyógyító hatású. Meggyógyítja mind a testi, mind a lelki nyomorékokat. Ebből a forrásból folyik Ezékiel látomásának hatalmas folyója. – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 227. old.

Július 17., vasárnap: Krisztusban élni

Akiket meg kívánunk menteni, azok lelki élete olyan, mint Ezékiel látomásában a száraz csontok. Bár bűneikben holtak, Isten mégis mint élőkkal akar bánni velük. Ha nekünk tenné föl a kérdést: „Embernek fia, vajon megélednek-e ezek a tetemek?” Válaszunk csupán tudatlanságunk elismerése lehetne: Uram Isten, te tudod! Látszólag semmi sem ad reményt újjáéledésükre. Ennek ellenére szólnunk kell a jövődölések szavait mindazoknak, akik olyanok, mint a száraz csontok a völgyben. Semmiképpen se akadályozzon, ne ijesszen el minket megbízatásunk teljesítésétől azok közömbös fásultsága, lelki látásuk hiánya, akiket Isten Igéje hatásának teszünk ki. Szóljuk az élet Igéit azoknak is, akik nézetünk szerint annyira reménytelenek, mintha már sírjukban lennének.

Bárha látszólag vonakodnak meghallgatni vagy elfogadni az igazság világosságát, kérdések és habozás nélkül tegyük meg a ránk eső részt. Kötelességünk elismételni nekik az üzenetet. „Serkenj föl, aki alszol, támadj föl a halálból, és felragyog tenéked Krisztus.” (Ef 5:14) Vagy más szavakkal: Krisztus világosságot ad neked.

Nem az emberi eszköz kötelessége az étellel ihletés. Izrael Ura, Istene, Ő végzi el ezt a részt, Ő élteti életre az élettelen lelki természetet.

A seregek Ura leheletének kell behatolnia az élettelen testekbe. – *A te Igéd igazság*, 1165. old.

A Szentírásban található imádságok egyik legforróbbika Dávid könyörgése: „Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten!” (Zsolt 51:12) Isten válasza így hangzik egy ilyen imára: Igen, megajándékozlak tiszta szívvel. Ezt korlátolt, földi emberek nem végezhetik el. A valódi keresztény tapasztalat megszerzésének első lépése az őszinte és komoly istenkeresés. Érezniük kell a Szentlélek teremtő erejét. Új szívet kell kapniuk, mely a mennyei kegyelem által szelíd és gyengéd marad. Minden önzést üzzenek ki lelkükből. Dolgozzanak komolyan, alázatos szívvel, személyesen keresve Krisztus vezetését és tanácsát. Csak így állhat szilárdan lelki építményük, az Úr szent temploma. – *224. levél*, 1907. július 10.

Krisztus érdemeinek jó illata elfogadtatja Isten előtt jó cselekedeteinket, és a kegyelem képessé tesz az Ő jutalmát elnyerő tettek végzésére. Cselekedeteink önmagukban érdemtelenek. Miután minden tőlünk telhetőt megtettünk, haszontalan szolgának kell találnunk önmagunkat. Nem érdemlünk köszönetet Istentől. Csak a kötelességünket végeztük, és saját bűnös természetünk ereje által semmit nem vihettünk volna véghez.

Az Úr meghívott, hogy közeledjünk hozzá, így Ő is közeledhet hozzánk. Amikor ezt meg tesszük, megkapjuk tőle a jó cselekedetek végzéséhez szükséges kegyelmet. Így nyerhetünk majd tőle jutalmat. – *The Review and Herald*, 1895. január 29.

Július 18., hétfő: Folyóvíz

Aki valós tapasztalattal rendelkezik Isten dolgaiban, nem maradhat közömbös a sötétségben levőkkel szemben, hanem felteszi a kérdést: Mit üzen Krisztus ezeknek a szegény, szükségben levő lelkeknek? Ez az ember világosságot és fényt áraszt. Bölcsességért imádkozik, kegyelemért és tapintatosságért, hogy a megfáradt és megterhelt lelkeknek a legmegfelelőbb időben a legmegfelelőbb Igéket szólhassa. Haszontalan csevegések, viccelődések és tréfákozások helyett kihasználja az alkalmat, és az Úr kegyelmének hűséges sáfaraként elveti a magot, ami kicsí-

rázik és gyümölcsöt hoz az örök életre. Az igazság kincse van a szívében, és mindig jó dolgokat hoz elő. Az élet forrása buzog lelkében, amiből bőségesen árad az élő víz. – *That I May Know Him*, 158. old.

A zsidó templom a hegyvidéki kőfejtőkből kivájt kövekből épült. Mindegyiket egyenként vágták, csiszolták és mérték. Már Jeruzsálemben való szállításuk előtt tökéletesen illettek a templomban számukra kijelölt helyre. A helyszínen pedig kalapácsütések vagy baltacsattogás nélkül állították össze az épületet az előre elkészített darabokból. Ez az épület Isten lelki templomának jelképe, mely minden népből, nyelvből és nemzetből, minden társadalmi osztályból származó kicsi, nagy, gazdag, szegény, tanult és tanulatlan egyénekből tevődik össze. Ők nem tehetetlen anyag, melyet vésővel és kalapáccsal kell kiformálni. Ők élő kövek, melyeket az igazság vájt ki a világ kőfejtőjéből. Őket a nagy építőmester, a templom Ura vág, csiszol és alakít egyéni helyére a lelki templomban. Végül a templom minden tekintetben tökéletessé válik, méltó angyalok és emberek csodálatára, mivel tervezője és építője az Isten.

A templomépités gondos előkészítése tanulság számunkra. Jellemünket is ugyanilyen körültekintéssel és odafigyeléssel kell építenünk. Ne használjunk olcsó anyagokat. Ne illesztgessük taláalomra a különféle szerkezeteket. Minden darab tökéletesen illeszkedjen a többivel. Isten egyháza pontosan olyan legyen, mint amilyen az Ő temploma volt. Gyermekei ne használjanak értéktelen faanyagot a jellemépítésben, ne dolgozzanak hanyagul, figyelmetlenül és közömbösen. – *Our High Calling*, 165. old.

Minden gyülekezetben nagy szükség van a lelkes, megbízható, egyszerű munkásokra. Aki a szombatiskolában vagy a mértékletességre nevelés területén tevékenykedik, bizonyosan bőséges aratást érlel nemcsak az ítéletkor, hanem már ebben az életben is. Ha valaki mások felvilágosítására és áldására törekszik, a saját gondolatai is egyre világosabbak lesznek. Minél inkább igyekszik – szeretettől sarkallva – érthetővé tenni az igazságot az emberek előtt, annál jobban megérti ő maga is. Az igazság mindig új szépséggel és erővel tárul ki azok előtt, akik másoknak is szólnak róla.

Akad néhány jó munkás a gyülekezetben. Ezek az önmegtagadó emberek nem is tudják, mennyi jót végeznek az evangéliumhirdetés mezején lankadatlan igyekezetükkel. De az Úr még több férfira és nőre tart igényt a gyülekezetben, mint ahányan most engedelmessé válnak követelményeinek. Az Isten szent templomát alkotó tagok között vannak, akik továbbadják a Krisztusról rájuk sugárzó fényt, mások azonban nem, s ezzel kétségbevonhatatlanul bizonyítják, hogy nem buzgók a hitben. Imádság nélkül élnek, pletykálnak. Az igazi keresztény követni fogja az Üdvözítő példáját, és szelíd, alázatos szívű, hosszútűrő, gyengéd lesz, nem tartja a haragot, nem fontoskodó, nem önfejű. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 120–121. old.

Július 19., kedd: A gyülekezet mint életforrás

A megtisztult szív számára minden megváltozik. Jellemünk átalakulása tanúsítja a világnak, hogy Krisztus lakik bennünk. Isten Lelke új életet teremt a lelkünkben; gondolatainkat és vágyainkat Jézus akaratára alá rendeli. Belső emberünk megújul, és az Úr képmására formálódik. A gyönge és tévedő emberek tanúsítják a világnak, hogy a megváltó hatalom és kegyelem a sérült jellemű embert kiegyensúlyozott és gyümölcsöző egyéniséggé teszi.

Az Isten beszédét befogadó szív nem olyan, mint a vizét elpárologtató tavacska vagy mint a repedezett víztározó, ami elveszti kincsét; hanem mint a kiapadhatatlan források táplálta hegyi patak, aminek friss, habzó vize szikláról csörgedezik le, és felüdíti a fáradt, szomjas, teher alatt roskadozó embert. Olyan, mint az állandóan áramló folyó, amely útközben egyre mélyül és szélesedik, amíg életadó vize szétárad az egész földre. A patak, ami csobogva halad útján, hátrahagyja ajándékait – a zöldellő természetet és a termékenységet. Partjain üdőbb a fű, dúsabb a fa lombja, és több virág nyílik. Amikor a föld csupaszra és baránára ég a nap perzselő hevétől, zöldellő sáv jelzi a folyó útját.

Így van ez Isten hűséges gyermekeivel is. Krisztus vallása éltető, elvekben mindent átható, élő, tevékeny lelkiségben mutatkozik meg. Ha szívünk nyitott az igazság és szeretet mennyei befolyása előtt, ezek az elvek úgy áradnak tova, mint patakok a kietlenben; gyümölcsöt

teremnek a sivárság és terméketlenség helyett. – *Próféták és királyok*, 164. old.

A Biblia az üdvözültek örökségét országnak nevezi. A mennyei Pásztor ott az élő vizek forrásaihoz vezeti nyáját. Az életnek fája megtermi gyümölcsét minden hónapban, és a fa levelei a nemzeteket fogják szolgálni. Állandó folyamok folynak ott, amelyek kristálytiszták, partjain a lengedező fák árnyékot vetnek az Úr megváltottai számára készített ösvényekre. A messze nyúló síkságok szép dombokká emelkednek, és Isten hegyei felemelik szellős ormaikat. Azokon a békés síkságokon, az élő folyamok mellett talál otthon Isten népe, amely oly sokáig volt zarándok és vándor.

Ott vannak a föld zarándokainak otthonai. Ott vannak az igazak ruhái, a dicsőség koronáival és a győzelem palmaágaival. Mindaz, ami meghökkenített bennünket Isten gondviselésében, az eljövendő világban világossá válik. A nehezen érthető dolgokra ott magyarázatot találunk. A kegyelem titkai feltáruznak előttünk. Ahol a véges elménk csak zavart és megszegett ígéreteket fedezett fel, ott a legtökéletesebb és legszebb összhangot látjuk meg. Akkor megértjük, hogy a legsúlyosabb tapasztalatainkat a végtelen szeretet rendelte el. Amikor felismerjük gyengéd gondoskodását, s hogy minden dolgot javunkra fordított, kibeszélhetetlen és dicsőséges öröm tölt el bennünket...

Útban vagyunk hazafelé! Ő, aki annyira szeretett minket, hogy meghalt értünk, várost épített számunkra. Az új Jeruzsálem a mi nyughelyünk. – *Boldog otthon*, 457. old.

Július 20., szerda: Jubileumi ígérek

A Vőlegényre várakozók hirdessék az embereknek: „Ímhol Isteneitek!” Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet az Úr jellemének – a szeretetnek – megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! Saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!

Az igazság Napjának fénye sugározzon igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és szentségről tanúskodó tettekben! Krisztus,

az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje a Mindenhatót az emberek előtt. A Szentírás szava szerint felkente „Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal”, és „széjjeljárt jót tévén” (Csel 10:38). Krisztus a názáreti zsinagógában ezt mondta: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessek az Úrnak kedves esztendejét.” (Lk 4:18–19) Ezzel a munkával bízta meg tanítványait is. „Ti vagytok a világ világossága” – mondta. „Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5: 14–16) – *Krisztus példázatai*, 314–315. old.

A Szentlélek befolyására válaszoló szív Isten áldásainak csatornájává válik. Ha Isten szolgáit elvinnék e földről, és ha kivonnák a Szentlelket az emberek közül, az egész világ a rombolás és a pusztítás prédájává lenne. A gonoszok nem tudják, de még az élet áldásait is Isten megvevett és üldözött népe jelenlétének köszönhetik... Krisztus tanításainak követése magával vonja a Szentlélek szentségét, mely által a férfiak és nők felfedik az igazság megmentő kegyelmének jó illatát. – *In Heavenly Places*, 311. old.

Amint a folyó két partján húzódó zöld sáv jelöli a víz útvonalát, ugyanúgy láthatjuk Krisztust az útját követő könyörületes cselekedetekben. Bárhova ment, lábnyomán egészség és boldogság fakadt. A vak és a néma ugrált örömben az Ő jelenlétében. Sok tekintet az Ő arcát látta elsőként, sok fül az Ő hangját hallotta először.

Szavai élet forrását jelentették a hallgatóknak. Ő gazdagon és folyamatosan árasztotta ki áldásait. – *In Heavenly Places*, 225. old.

Július 21., csütörtök: A gyülekezet: változást segítő erő

A gyakorlati kegyesség értékét hangsúlyozva a próféta megismételte azt a tanácsot, amelyet Izrael századokkal előbb kapott. Közvetlen

azelőtt, hogy beléptek az ígéret földjére, ezt üzenté az Úr Mózes által: „Most pedig, Izrael, mit kíván tőled Istened, az Úr? Csak azt, hogy Istenedet, az Urat féljed, járj mindenben az Ő útjain, szeresd Őt, és szolgálj az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből. Tartsd meg az Úr parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma parancsolok neked a te javadra!” (5Móz 10:12–13) Jahve szolgái korszakról korszakra elismélték ezeket a tanácsokat azoknak, akiket az irgalmasság elfelejtésének veszélye és a formai vallásosság fenyegetett. (...)

A próféták és a Mester világos kijelentéseit úgy kell fogadnunk, mint Isten szavát, amely mindenkinek szól. Ragadjunk meg minden alkalmat a terheket hordozók és a lesújtottak iránti irgalmasságra, a szerető gondoskodásra és a keresztyén szívességre! Ha nem tudunk többet tenni, öntsünk bátorságot és reményt azokba, akik nem ismerik Istent, és akiket nagyon könnyen megközelíthetünk együttérzéssel és szeretettel. – *Próféták és királyok*, 227. old.

Mikor tanulja meg Isten népe a bölcsességet? Jézus Krisztus igazi vallása elsősorban a mindennapjainkban megnyilvánuló isteni kegyelemről és könyörületességről szól. Krisztus által Isten mindig közel van hozzánk. Igen, Ő mindig közel van azokhoz, akik egyszerűen és őszintén hívják, tudatosítva a fentről jövő bölcsesség szükségességét életükben. – *The Upward Look*, 95. old.

Mit jelent a szentség? Azt, hogy fenntartás nélkül, teljes egészében átadjuk magunkat Istennek, testünket, lelküket egyaránt. Szeretjük a könyörületességet, és alázatosan járunk az Úrral. Ismerjük és megtartjuk az Ő parancsolatait, félretéve önmagunkat, saját érdekeinket. Gondolatainkat mindig a menny felé irányítjuk, azokat tisztán, önzetlenül, folt és szenny nélkül megőrizzük.

Szükséges megszentelődnünk az igazság által, a Szentlélek erejével, átalakulva Krisztus képére. Ennek a változásnak a létrejötte feltételezi részünkről az igazság feltétel nélküli elfogadását, teljes szívből. Adjuk át lelkünket az átformáló erő befolyásának! – *Our High Calling*, 212. old.

Július 22., péntek: További tanulmányozásra

Ha betöltekeztünk Isten irgalmával és szeretetével, másokra is hasonló befolyást árasztunk. Nincs mivel dicsekednünk. Minden jószágos Üdvözítőnk ajándéka. Foglalkozzunk kitartóan lelkünkkel. Járjunk alázatosságban. Ne a háborúság ruháit viseljük, hanem a békességét és az igazságét. Tanuljuk meg az Úrtól, hogyan vegyük magunkra igáját, és hogyan viseljük terhét! Ebben a munkában minden elvégezhető a szelídség és megbékélés lelkületével. Mindig lehetünk kedvesek, és soha ne féljünk attól, hogy túlzásba eshetünk ezen a téren. Gyakoroljuk a jótétményt mindenkiel szemben. – *Istennel ma*, 83. old.

5. tanulmány

Jézus szavai a környezetben végzett munkáról

Július 23., szombat délután

„Bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógaiban és hirdetve az Isten országának evangéliumát, és gyógyítva a nép között minden betegséget.” (Mt 4:23) Prédikált a zsinagógákban, mert így közelebb kerülhetett azokhoz, akik ott gyűltek össze. Majd kiment, és a tengerparton tanított és a nagy csomópontokon. A drága igazságot, amit hirdetett, nem korlátozta csupán a zsinagógákra... Krisztus a zsidó nemzet legnagyobb tanítói között a legelső helyet foglalhatta volna el. Azonban inkább azt választotta, hogy az evangéliumot a szegényeknek hirdesse. Helyről helyre járt, hogy mind a főutak, mind a mellékutak lakói megragadhassák az igazság evangéliumának Igéit. Úgy dolgozott, ahogyan elvárja, hogy munkásai is tevékenykedjenek napjainkban. Szava hallható volt a tenger partján, a hegyoldalon, a város utcáin, amint magyarázta az Ószövetség írásait. Magyarázatai annyira elütöttek az írástudók és farizeusok értelmezéseitől, hogy felkeltették a nép figyelmét. Úgy tanított, mint akinek hatalma van, nem úgy, mint az írástudók. Világosan és hatalommal hirdette az evangéliumi üzenetet. – *Evangelizálás*, 54. old.

Ez a világ egy hatalmas lepraház, de Krisztus eljött, hogy gyógyítsa a betegeket, hogy hirdesse a Sátán fogságából való felszabadulást. Ő maga erős és egészséges volt. Megosztotta saját életét a betegekkel, az elnyomottakkal, az ördögösökkel. Senkit nem utasított el, aki gyógyító erejéért fordult hozzá. Ő tudta, hogy akik tőle kértek segítséget, azok önnön hibájuk miatt betegek, de nem utasította vissza őket. Mindenkit

meggyógyított. Amikor a Jézustól származó erő betöltötte ezen szerencsétlen emberek lelkét, akkor meggyőződtek bűnösségükről, és sokan nemcsak fizikai betegségeiktől, hanem lelki gyötrődésüktől is megszabadultak.

Az evangélium ereje ma is ugyanolyan erővel bír. Miért nem tapasztalunk akkor napjainkban is hasonló eredményeket? Krisztus érzi minden szenvedő jajkiáltását. Amikor a gonosz lelkek gyötrik és hasogatják a szívet, a Megváltó érzi ennek átkát. Amikor a láz égeti az élet folyamát, érzi a szenvedést. Ő ma is ugyanúgy szeretné meggyógyítani a betegeket, mint amikor személyesen, emberi testben járt itt a földön. Krisztus szolgálói az Ő képviselői, munkájának csatornái. Ő általuk szeretné kinyilvánítani gyógyító erejét. – *Lift Him Up*, 258. old.

Legyünk mindannyian Jézus tanúi. A társadalmi befolyás, Krisztus kegyelmével megszentelve, egészüljön ki a lélekmentés munkájával. Mutassuk meg a világnak, hogy nemcsak saját, önző érdekeinknek élünk, hanem vágyakozunk másokkal is megosztani áldásainkat és kiváltásainkat. Mutassuk meg, hogy vallásunk nem tesz minket érdektelemné. Aki vallja, hogy megtalálta Krisztust, szolgáljon hozzá hasonlóan az emberek érdekében. Soha ne keltsük azt a hamis látszatot, hogy a keresztények mogorva, boldogtalan emberek. Ha otthon illedelmesek és előzékenyek vagyunk, akkor jó hangulatunk és kellemes kedélyállapotunk illatát mindenhol magunkkal visszük. Ha a családi körben türelmesen, elnézően és szelíden viselkedünk, akkor világíthatunk a világnak. – *Boldog otthon*, 428–429. old.

Július 24., vasárnap: Jézus küldetésnyilatkozata

Jézus úgy állt az emberek előtt, mint a rá vonatkozó jövendölések élő értelmezése. Magyarázta a felolvasott Igét, beszélt a Messiásról mint az elnyomottak, a foglyok szabadítójáról, a betegek gyógyítójáról a vakok szemének megnyitójáról, arról, aki az igazság világosságát árasztja a világra. Megnyerő modora és szavainak csodálatos jelentősége olyan erővel ragadta meg hallgatóit, amelyet még sohasem éreztek. Az

isteni befolyás hullámai minden akadályt elsöpörtek. Mózeshez hasonlóan ők is szemlélték a Láthatatlant. Amint a Szentlélek érintette szívüket, lelkes ámennel válaszoltak, és dicsérték az Urat. Ám amikor Jézus így szólt: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra” (Lk 4:21), mintegy hirtelen felébredve, magukra, valamint Jézus hozzájuk intézett kijelentéseire kezdtek gondolni. Őket, izraelitákat, Ábrahám gyermekeit foglyoknak nevezte. Az Üdvözítő rabokhoz szólt, akiket meg kell szabadítani a gonosz hatalmából, akik sötétségben vannak, és szükségük van az igazság világosságára. Büszkeségük csorbát szenvedett, félni kezdtek. Krisztus szavai megmutatták, hogy értük végzett munkája teljesen eltér attól, amire vágytak. Tetteiket túlságosan közelről vizsgálhatja meg. Noha pontosan betartották a külső ceremóniákat, reszkettek Jézus tiszta, kutató tekintetétől, felyelmétől. – *Jézus élete*, 237. old.

A világtól való elszakadás, a mennyei parancsnak való engedelmesség vajon képtelenné tesz az Úrtól kapott feladataink teljesítésére? Megakadályozza, hogy jót tegyünk a körülöttünk élőkkel? Nem. Minél határozottabban ragaszkodunk a mennyhez, annál hatékonyabban dolgozunk, annál több erőt nyerünk. Tanulmányoznunk kellene a mennyet, hogy elsajátítsuk azt a lelkületet, amely Krisztus Jézusban is volt. A Megváltó nem a világ nagyjai közül való volt. Ő nem azokkal időzött, akik a könnyű utat és az élvezeteket hajhászták. Ő a szükségben levőkért dolgozott, megmentette az elveszetteket, felemelte az elesetteket, kioldozta a bűn kötelékeit, gyógyította a betegeket, kedvesen és vigasztalóan szólt a szomorú, bánatos szívűekhez. Nekünk követnünk kell a példáját. Minél jobban elsajátítjuk a krisztusi lelkületet, annál több alkalmat keresünk embertársaink megsegítésére. Legyünk áldás a szükségben levőknek és vigasztalás a csüggedőknek. – *In Heavenly Places*, 312. old.

Július 25., hétfő: A felebarát szeretete

Az irgalmas samaritánus történetével Jézus saját magát és küldetését mutatta be. Sátán az embert becsapta, megsebezte, kirabolta, öszszetörte, azután veszni hagyta, a Megváltó azonban könyörületre indult kilátástalan állapotunk láttán. Otthagytá a dicsőséget, és eljött, hogy

megmentsen. A halál torkában talált ránk, s felkarolta ügyünket. Meggyógyította sebeinket, igazságosságának ruhájával takart be minket. Biztos menedéket nyújtott nekünk, mindenről gondoskodott a saját költségére. Meghalt, hogy megváltson. Saját példájára mutat, amikor így szól követőinek: „Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.” „Amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 15:17; 13:34) A törvénytudó kérdése így hangzott Jézushoz: „Mit cselekedjem?” (Lk 10:25) Jézus az igazság összegzéseként fogta fel az Isten ember iránti szeretetét, amikor ezt mondta: „Ezt cselekedd, és élsz.” (Lk 10:28) A szamaritánus engedett a kedves, szerető szív irányításának, és bebizonyította, hogy betölti a törvényt. Krisztus megparancsolta a törvénytudónak: „Eredj el, és te is akképpen cselekedjél.” (Lk 10:37) Isten gyermekeitől tetteket, nem pusztán szavakat vár el. „Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.” (1Jn 2:6)

Nem kevésbé van szüksége a világnak ma a tanításra, mint amikor az Jézus ajkáról hangzott el. Az önzés és a hideg külsőségek már-már kioltották a szeretet tüzét, elhomályosították az erényeket, melyeknek ékesíteniük kellene a jellemet. A Jézus nevét vallók közül sokan szem elől tévesztették, hogy a keresztényeknek Krisztust kell képviselniük. Ha nem gyakoroljuk az önfeláldozást mások javára családi körben, a szomszédok közt, a gyülekezetben, és ahol csak megfordulunk, akkor bármit vallunk is, nem vagyunk keresztények. – *Jézus élete*, 503–504. old.

Minden ember, akinek szüksége van együttérzésünkre és kedves szolgálatunkra, a mi felebarátunk. Minden szenvedő és elnyomott embertársunk a felebarátunk. Amikor tudomásunkra jutnak szükségleteik, kötelességünk azokat a lehető legmegfelelőbbben betölteni. Aki szereti Istent, nemcsak szereti felebarátját, hanem kedves együttérzéssel szívén viseli Isten minden teremtményének sorsát. Amikor Isten Lelke lakik az emberben, akkor a szenvedéseket enyhíti és nem okozza. – *Reflecting Christ*, 229. old.

Látogassátok meg szomszédaitokat és barátokat velük, hogy szívüket járja át a ti önzetlen érdeklődésetek és szeretetetek melege. Ismerjétek meg őket, imádkozzatok értük, keressetek alkalmakat a jóté-

teményre, tartsatok közös összejöveteleket, és tárjátok fel előttük Isten Igéjének világosságát. Őrizzétek törekeny lelküket, mint akik felelősséggel tartoztok irántuk, és gyümölcsöztessétek Istentől kapott kiváltságaitokat az Ő lelki szőlőskertjében. – *The Review and Herald*, 1888. március 13.

Július 26., kedd: A teljes recept

A sót tartósító és romlástól megóvó ereje miatt becsülik. Isten sónak nevezi gyermekeit, amivel arra tanította őket, hogy szándéka szerint általuk akar megnyerni másokat. Nemcsak azért választott ki Isten valamennyi nép közül egy népet magának, hogy őket fiaivá és leányává fogadja, hanem hogy általuk megmentő kegyelme feltáruljon minden ember előtt (Tit 2:11). Isten Ábrahámot sem azért választotta ki, hogy csupán a barátja legyen, hanem hogy általa valamennyi nép elfogadhassa azokat a nagyszerű kiváltságokat, amelyeket az Úr nekik akart adni. Kereszthalála előtt Jézus a következő imát mondta tanítványai körében: „Én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.” (Jn 17:19) Hasonlóképpen azok a keresztények is, akiket az igazság megtisztított, olyan megmentő tulajdonságokkal bírnak, amelyek a világot a teljes erkölcsi romlástól megóvják.

A sónak az eltartásra szánt anyaggal teljesen össze kell vegyülnie, azt egészen át kell hatnia és át kell járnia. Hasonlóképpen csakis személyes érintkezés útján juthat el az emberekhez az evangélium megmentő ereje. Nem menthetjük meg őket nagy tömegben, hanem csak egyenként. A személyes befolyás hatalom. Ezért közel kell jutni azokhoz, akiket segíteni akarunk.

A só íze a keresztény életerejét jelképezi: Jézusnak szívünkben lakozó szeretetét és Krisztusnak a mi teljes valónkat átható életszentségét. A Megváltó szeretete kiárad a szívből, és másokat is befolyásol; ha bennünk lakozik, másokra is kiárad. Úgy kell hozzájuk közelednünk, hogy szívük a mi önzetlen részvételünktől és szeretetünktől melegedjen fel. Az őszinte hívőkből életet jelentő erő árad szét azokra, akikkel kapcsolatba kerülnek. Azonban mégsem az emberek, hanem Isten Lelkének ereje végzi el az átalakító munkát. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 35–36. old.

Csalárdabb a szív mindennél és gonosz az. A vallásanárok nem óhajtják közelebből megvizsgálni önmagukat a hit kérdéseiben, és tény, hogy sokan hamis reményeket táplálnak. Sokan évekkkel ezelőtti, régi tapasztalatokra támaszkodnak, azonban amikor elérkezik az önvizsgálat ideje, amikor mindannyian időszerű, jelen tapasztalatokat kell felmutatnunk, akkor nincs mit mondaniuk. Ők azt gondolják, hogy az igazsággal kapcsolatos tevékenységük megmenti őket. Amikor legyőzzük Isten által gyűlölt vétkeinket, akkor jöhet el Jézus, hogy velünk vacsorázzon és mi övele. Akkor mennyei erőt nyerünk Jézustól, növekedünk benne és képesek leszünk kiáltani: Áldott az Isten, aki győzelmet adott nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztusban.– *Spiritual Gifts*, 2. kötet, 226. old.

Ha Jézus lakik egy ember szívében, akkor a lélek annyira megtelik a szeretetével, a vele való közösség örömeivel, hogy mélységesen ragaszkodik hozzá, és – Őt szemlélve – egészen elfeledkezik énjéről. Krisztus iránti szeretete lesz a rugója minden cselekedetének. Akik szívében érzik az isteni szeretet készítő – sőt, szinte „kényszerítő” – erejét, azok nem azt fogják tudakolni, mi a legkevesebb, amit tenniük kell azért, hogy megfeleljenek az Úr kívánalmainak. Nem a legkisebb kíváncsi után érdeklődnek, hanem az a céljuk, hogy tökéletes összhangra jussanak Megváltójuk akaratával. Komoly vágyakozásukban mindent alárendelnek ennek a célnak. Olyan odaadást tanúsítanak, ami megfelel az elérendő cél értékének. Ilyen mélységű szeretet nélkül a Krisztus-követés csupán szóbeszéd, üres formáság és nehéz szolgaság. – *Krisztushoz vezető lépések*, 44. old.

Július 27., szerda: A földművelés példája

„Más a vető, és más az arató.” Az Üdvözítő ezeket a szavakat mondta, amikor tanítványait kiválasztotta és munkába akarta küldeni őket. Egész Júdeában elvetette Jézus az igazság magvait. Világosan és érthetően hirdette a megváltási tervet; ajka sohasem fáradt el az igazság hirdetésében. A nagy Tanító földi munkája nemsokára befejeződik. Tanítványai kövessék nyomon Őt, és arassák le azt, amit vetett, hogy a Magvető és az arató

együtt örülhessen. Az Úrnak ma vetőkre és aratókra van szüksége. Bár csak megemlékeznenek, akik kimennek a munkába – az is, aki vet, az is, aki arat – arról, hogy sohasem tulajdoníthatják maguknak a dicsőséget munkájuk eredményéért! Isten kiválasztott eszközei már előttük munkálkodtak, és elkészítették a talajt a magvetésre és az aratásra. „Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok – mondta Krisztus –; mások munkálták, és ti a mások munkájába álltatok.” (Jn 4:38)
– *Az evangélium szolgálói*, 409. old.

Jézus a magvetőről szóló példázatában azt szemlélteti, hogy a magvetés különböző eredményei a talajon múlnak. A magvető és a mag mindegyik példában ugyanaz. Krisztus e példakkal azt tanítja, hogy ha Isten Igéje nem ér el eredményt a szívünkben és életünkben, annak okát magunkban kell keresnünk. Az eredmény nem független az akarunktól. Az igaz, hogy nem tudjuk önmagunkat megváltoztatni, de tudunk dönteni, és tőlünk függ, hogy mivé akarunk válni. Nem kell megmaradnunk útszéli vagy köves talajú, sem pedig tövisekkel körülvett hallgatóknak. Isten Lelke állandóan azon munkálkodik, hogy megtörje azt az elvakító varázst, amely az embert a világ fogságában tartja. Megpróbálja felébreszteni benne a maradandó kincsek utáni vágyat. Az ember azért válik közömbössé, nemtörődömmé a menny szavával szemben, mert ellenáll a Szentléleknek. Az ember maga felelős szíve keménységéért, ami miatt a jó mag nem ver gyökeret; és gonoszsága növekedéséért, ami meggátolja a jó mag kifejlődését.

Művelnünk kell szívünk kertjét. Mélységes bűnbánatnak kell felszántania a talajt. A mérgező, sátáni hajtásokat ki kell irtani. Azt a talajt, amelyet egyszer már belepelt a tövis, csak szorgalmas munka árán lehet termővé tenni. Az emberi szív bűnös hajlamait is csak buzgó igyekezettel, Jézus nevében és erejével lehet leküzdeni. Az Úr erre szólít prófétája által: „Szántatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé!” (Jer 4:3) „Vessetek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint!” (Hós 10:12) Ezt a munkát Jézus akarja elvégezni értünk, és arra kér, hogy legyünk ebben munkatársai. A magvetőnek elő kell készítenie a szíveket az evangélium befogadására. Az Igét túl sok prédikációval hirdetjük, és nagyon kevés a szívtől szívig ható munka. Végezzünk személyes munkát

az elveszettekért. Krisztusi együttérzéssel keressünk meg minden egyes embert, és próbáljuk érdeklődésüket felkelteni az örök élet nagyszerű dolgai iránt! Lehet, a szívük olyan, mint a keményre döngölt országút, és látszólag semmi értelme, hogy a Megváltóról beszéljünk nekik. De míg logikával nem tudjuk felrázni őket, és az érvelés képtelen meggyőzni a kőszívet, a személyes szolgálatban megmutatkozó krisztusi szeretet talán meglágyítja, és az igazság magva gyökeret ver. A magvetőnek is tennie kell tehát valamit azért, hogy a magot ne fojtsák el a tövisek, és ne pusztuljon el a talaj sekély volta miatt. Minden hívőnek keresztény élete indulásakor meg kell ismernie a krisztusi élet alapelveit. Meg kell tanulnia, hogy üdvösségéhez nemcsak az Üdvözítő áldozatára van szükség, hanem arra is, hogy az ő életében is megmutatkozzék Jézus élete és jellemében Jézus jelleme. – *Krisztus példázatai*, 56–57. old.

Július 28., csütörtök: Gyülekezetalapítás

Jézus egész tanítói működése alatt állandóan hangoztatta tanítványainak, hogy egyesülniük kell vele abban munkában, melynek célja, hogy a világot a bűn rabszolgaságából megszabadítsa. Amikor kiküldte a tizenkettőt és később a hetvenet Isten országát hirdetni, erősen a lelkekre kötötte, hogy mindazt közöljék másokkal, amit tőle tanultak. Minden ténykedése arra szolgált, hogy valamennyiüket személyes munkára nevelje, mely munka, számuk növekedésével, bővülni fog, míg végül a föld legszélső határáig is eljut. Utoljára arra szólította fel követőit, hogy legyenek jó sáfárai az üdv örömmüzenetének. – *Az apostolok története*, 32. old.

Az Úr hívja népét, hogy vegyék ki részüket a missziómunka különböző területein. Az utakon és út szélén állóknak hallaniuk kell a megváltó evangélium üzenetét. A gyülekezeti tagok végezzenek missziómunkát azon barátaik és szomszédaik otthonában, akik még nem győződtek meg teljesen az igazságról. (...)

Akik felvállalják ezt a munkát, Krisztus életének eseményeit tartásuk tanulmányozásuk mindenkori témájának. Minden képességüket használják fel az Úr szolgálatára. Az őszinte, önzetlen erőfeszítést értékes

eredmények kísérik. A szolgálattelvőket a nagy Tanító oktatja a legértékesebb leckékre. (...)

Az igazság szeretetteljes, egyszerű bemutatása házról házra járva megegyezik azzal a tanítással, melyet Jézus adott tanítványainak, amikor elküldte őket első szolgálatukra. (...)

Törjük meg eddigi szolgálatunk egyhangúságát. Minden gyülekezeti tag kapcsolódjon be valamilyen munkába az Úrért. Akik jól megalapozottak az igazságban, járják be a szomszédos vidéket, szervezzenek összejöveteleket és intézzenek mindenkire szívélyes meghívást. Találkozóikat gazdagítsák dallamos énekekkel, forró imákkal és Isten Igéjének olvasásával. (...)

Mások meglátogathatják az embereket otthonukban, és felolvashatnak a család tagjainak az egyszerű bibliai igazságokból. (...)

Némelyek sürgető otthoni elfoglaltságaik miatt nem végezhetnek házról házra való munkát. Ne keltsük azt a benyomást bennük, hogy semmivel nem segíthetnek. Ők bátoríthatják azokat, akik kint dolgoznak, és anyagi javaikból támogathatják tevékenységüket. – *Reflecting Christ*, 202. old.

Július 29., péntek: További tanulmányozásra

Krisztus példázatai, „Menj az utakra és a sövényekhez” című fejezet

6. tanulmány

Jézus az emberek között élt

Július 30., szombat délután

Az Úr kérleli a tévelygőket, a gyengéket, féltékenyeket és azokat is, akik otthagyták az igazságot, hogy jöjjenek vissza a nyájhoz. Azonban sokan elfelejtették kötelességüket, és nem mentek megkeresni az elveszett juhokat. A farizeusok zúgolódtak, hogy Jézus szóba áll a vámszedőkkel és a közönséges bűnözőkkel, és velük eszik. Önigazultságukban ezek megvetették a szegény bűnözőket, akik szívesen hallgatták a Mester szavait. Az Úr azért mondta el az elveszett bárányról szóló példázatát, hogy az írástudók és farizeusok lelkületét megdorgálja, és hogy mindenkinek benyomásteljes tanítást adjon. Különösen a következő pontokat vedd figyelembe! A kilencvenkilencet magára hagyta, hogy megkeresse az elveszett egyet. A legnagyobb erőfeszítéseket tette a szerencsétlen juhért. Ilyen erőfeszítéseket tegyen a gyülekezet azokért a tagokéért, akik Krisztus nyájából eltévedtek. És messzire tévedtek? Ne várj, míg visszajönnek, mielőtt te megpróbálnád, hogy segíts rajtuk, hanem te menj utánuk. (...) Az a férfi vagy nő, akinek lelke részvétellel és szeretettel telt a tévelygők iránt és azon fáradoznak, hogy őket a nagy Pásztor nyájához visszavigyék, üdvös munkát végeznek. (...) Azok a gyülekezetek és azok a személyek, akik elhárítják maguktól, hogy terheket viseljenek másokért, akik magukba zárkóznak, nemsokára lelkileg elgyengülnek. Van olyan munka, mely az erős férfit erősíti; a lelki munka, a fáradozás és a terhek viselése erősíti meg Krisztus gyülekezetét. – *Életünk és munkánk*, 187–188. old.

A rabbiknak nem tetszett, hogy „a vámszedők és a bűnösök” Jézus köré gyűltek. „Ez bűnösöket fogad magához – mondták –, és velük együtt eszik.” E váddal arra céloztak, hogy Krisztus szereti a bűnösök,

a becstelének társaságát, és nem törődik gonoszságukkal. A rabbik csalódtak Jézusban. Ő, aki olyan emelkedettséget mutat, miért nem velük barátkozik, és miért nem követi az ő tanítási módszerüket? Miért jár-kekel olyan szerényen, és miért dolgozik mindenféle ember között?

Ha igazi próféta volna – mondták a rabbik –, egyetértene velünk, és olyan részvétlenül kezelné a vámszedőket és bűnösöket, ahogy megérdemlik. A társadalom lelki őreit bosszantotta, hogy Jézus, akivel állandóan vitatkoztak, de akinek tiszta élete ámulatba ejtette és elmarasztalta őket, szemmel láthatóan rokonszenvezik a társadalom kivetettjeivel. A rabbik művelt, csiszolt és kiváltképp vallásos embereknek tartották magukat. Krisztus példája azonban leleplezte önzésüket. Az is bosszantotta őket, hogy azok az emberek, akik semmibe veszik a rabbikat, és nem járnak a zsinagógába, Jézus köré gyűlnek, és elragadtatással figyelnek szavaira. Az írástudók és farizeusok a Megváltó jelenlétének tisztaságában elmarasztalva érezték magukat. Hogyan lehetséges, hogy a vámszedők és bűnösök vonzódnak Jézushoz? – *Krisztus példázatai*, 185–186. old.

Július 31., vasárnap: Egyedül Krisztus módszere

Krisztus idejében nem léteztek szanatóriumok Izraelben. Azonban bármerre ment a nagy Orvos, magával hordozta gyógyító erejét, mely hatott minden betegségre, lelki és fizikai bántalmakra egyaránt. Így osztotta meg önmagát azokkal, akik az ellenség bénító ereje alatt álltak. Minden városban, községben, faluban, ahol csak megfordult, egy szerető Atya együttérzésével rátette a kezét a szenvedőkre, és a szeretet és kedvesség szavait szólva újította meg őket. Mennyire értékesek voltak számukra szavai! Gyógyító erő folyamai áradtak tőle, melyek minden beteget meggyógyítottak. Habozás nélkül gyógyított meg férfiakat és nőket, mert szíve örült, hogy helyreállíthatta a szenvedők egészségét. – *Counsels on Health*, 526. old.

Soha nem volt még olyan evangéliumhirdető, mint Jézus. Ő volt a menny Fejedelme, mégis megalázta magát, és felvette a mi természetünket, hogy ott találkozzon az emberekkel, ahol éppen tartózkodnak.

Krisztus, a szövetség angyala elhozta minden embernek, szegénynek és gazdagnak, szabadnak és szolgának a megváltás üzenetét. Hírneve – mint nagy Orvosé – elterjedt egész Palesztinában. A betegek eljöttek a helyekre, ahol azt remélték, hogy keresztülhalad, és segítségért folyamodtak hozzá. Ugyanezt tették sokan, akik vágytak szavait hallani és keze érintésében részesülni. Így járt-kelt városról városra, helységről helysére az evangéliumot prédikálva és a betegeket gyógyítva a dicsőség Királya, az emberiség szegényes öltözetében. – *A nagy Orvos lábnymán*, 22. old.

Mikor Krisztus végigtekintett a köréje gyűlt sokaságon, „könyörületességre indult, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélküli juhok”. Láta a körülötte szorongók betegségét, bánatát, szükségleteit és nyomorát. A látvány emlékeztette őt az egész világ szükségleteire és bajaira. Ott látta az összes rétegekben azokat, akik pontosan azokra az áldásokra vágytak, melyekért a világra jött. Olyanokat látott, akiknél csak kegyelmének ismerete hiányzott, hogy országának alattvalóivá váljanak. Akkor így szólt tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába.” (Mt 9:37–38) Ma is erre van szükség. A világ várja a munkásokat, akik Krisztus módszere alapján fáradoznának a szenvedőkért és a bűnösökért. Valóban rengeteg embert kell elérnünk. Tele a világ betegséggel, szenvedéssel, gyötrellemmel és bűnnel. Tele van segítségre szorulókkal: gyengékkel, tehetetlenekkel, tudatlanokkal és nyomorultakkal. – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 254. old.

Augusztus 1., hétfő: Elveszett és megtaláltatott

Isten szándéka, hogy népe megszentelt, megtisztult nép legyen, világosságot árasztva maga körül mindenkinek. Célja, hogy megtestessítse életükben az igazságot, és hálaadás legyenek a földön. Krisztus kegyelme elégséges, hogy ezt megvalósítsa. Az Úr népe mégse felejtse el, hogy csak annyiban lehetnek dicséret a földön, amennyiben hiszik és megvalósítják az evangélium elveit. Csak amennyire az Ő szolgálatában használják istenadta képességeiket, annyiban fognak örülni az

ígéret teljességének és erejének, melynek alapján állni hívta el gyülekezetét. (...) A tanítványoknak nem kellett megvárni, hogy az emberek hozzájuk jöjjenek. Nekik kellett fölkeresni őket, kutatniuk a bűnösök után, ahogy a pásztor keresi elveszett juhait. Munkaterületül a világot adta nekik. El kellett menniük „széles e világra, hirdetni az evangéliumot minden teremtésnek” (Mt 16:15). Hirdetniük kellett az Üdvözítőt, önzetlen szolgálatát, szegyeteljes halálát, páratlan, változatlan szeretetét. Nevének kellett jelszavuknak és egységük lobogójának lennie. Nevében kellett megtörniük a bűn erődjeit. Mert hittek a nevében, kereszténynek, vagyis krisztusnak hívták őket. – *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 14. old.

Jézus minden egyes megmentett lelket arra szólít, hogy mentse az elveszetteket az Ő nevében. Izraelben elhanyagolták ezt a munkát. Akik ma Krisztus követőinek vallják magukat, vajon nem ugyanezt teszik? Hány tévelygőt kerestél meg és hoztál vissza a nyájhoz, kedves olvasó? Tudod-e, hogy Krisztus keresi őket, akiket látszólag javíthatatlan és visszataszító voltuk miatt te elkerülsz? Talán éppen akkor van a legnagyobb szükségük részvétedre, amikor elfordulsz tőlük. Minden istentiszteleten vannak nyugalomra és békességre vágyó lelkek. Talán látszólag felszínesek, de nem érzéketlenek a Szentlélek befolyása iránt. Közülük sokan megnyerhetők a mennynek. Az elveszett juh, ha nem hozza vissza a nyájhoz, addig kószál, míg el nem pusztul. Sokan elvesznek, mert nincs kéz, amely mentésre nyúlna utánuk. Lehet, hogy e tévelygők látszólag nehezen kezelhetők, meggondolatlanok, de ha olyan lehetőségeik lennének, mint másoknak, talán nemesebb lélekről és hasznosabb képességekről árulkodnának. Az angyalok szánakoznak a tévelygőkön, és sírnak, mialatt az emberi szem szárazon marad, és a szív nem szánakozik.

Ó, mekkora szükségük lenne a megkísértett, tévelygő lelkeknek szívet érintő, mélységes megértésre! Bárcsak többet merítenénk Krisztusból, és kevesebbet, sokkal kevesebbet a saját énünkből! – *Krisztus példázatai*, 191–192. old.

Augusztus 2., kedd: Bűnösökkel eszik

Máté tanítványságra való elhívása nagy felháborodást keltett. (...) Hálás alázatosságában Máté szerette volna kinyilvánítani az őt ért nagy megtiszteltetés megbecsülését. Összehívta egykori üzlettársait, barátait, a bűnös életmódban és az élvezetekben őt kísérő társait, és hatalmas lakomát készített a Megváltónak. Ha Jézus elhívta őt, a bűnöst, az érdemtelent, akkor biztos elfogadja volt barátait is, akik Máté elképzelése szerint sokkal érdemesebbek voltak erre, mint ő. Máté szívében vágyakozott rá, hogy megossa Krisztus kegyelmének és könyörületességének kiváltságait. Szerette volna mindenkivel tudatni, hogy Jézus nem veti meg a vámszedőket és a bűnösöket. Szerette volna bemutatni Krisztust, az áldott Megmentőt. (...) Jézus soha nem utasította vissza a meghívásokat. Állandó célja volt, hogy az Őt hallgatók szívében elvesse az igazság magvait, és megnyerő beszédével magához vonzza a szíveket. Ezzel kifejezte, hogy a vámszedők és a bűnösök sem zárhatók ki az Ő jelenlétéből. (...) A farizeusok, ezek az önelégült emberek, akik nem érezték, hogy szükségük lenne segítségre, nem tudták értékelni a Messiás munkáját. Olyan állaspontra helyezkedtek, melyről nem tudták elfogadni a megváltást. Nem mentek oda hozzá, hogy életük legyen. A szegény vámszedők és a bűnösök érezték a segítség szükségét, elfogadták a tanítást és mindazt, amit Krisztus felajánlott nekik. Máté számára Jézus példája a vacsorán örök tanulság maradt. A megvetett vámszedő a legodaadóbb evangélistává vált, szorosán követve Mesterét. – *Conflict and Courage*, 284. old.

Át kell adnunk szívünket Istennek, hogy megújítson, megszenteljen és képessé tegyen bennünket a mennyben való lakozásra. Nem várhatunk különleges alkalomra! Ma kell elutasítanunk a bűn szolgásgát! Ma kell átadnunk magunkat Istennek! Ne gondold, hogy bűneidet apránként elhagyhatod! Hagyd el az átkozott dolgot egyszerre! Gyűlöld azokat a dolgokat, melyeket Krisztus gyűlöl, és szeresd azokat, amelyeket Ő szeret. Halála és szenvedése által nem tette-e lehetővé a bűnből való megtisztulást? Amikor felismerjük bűnösségünket, és a sziklán összetörünk, az örökkévaló karok körülfognak bennünket, és Jézus közelségébe kerülünk. Szeretete megindítja szívünket, s utálattal for-

dulunk el saját igazságunktól. Jöjjünk közel a kereszthez! Minél jobban megalázzuk magunkat, Isten szeretete annál dicsőségesebbnek tűnik majd. Krisztus kegyelme és igazsága nem használhat azoknak, akik egészségesnek és jónak vélik magukat, ezért elégedettek saját állapotukkal. Nincs hely Krisztus számára abban a szívben, amely nem ismeri fel az isteni világosságra és segítségre való rászorultságát. – *Szemelvények*, 1. kötet, 327. old.

Augusztus 3., szerda: Az emberek között forgolódni – bölcsen

Ha gyökeret vert szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljeseedik be az Újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot öltetni életünkben? Az engedelmesség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele. Azért mondja a Szentírás: „Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait.” (1Jn 5:3). Továbbá másutt: „Aki ezt mondja: Ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.” (1Jn 2:4) Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, épp a hit, és pedig egyedül a hit az, amely Krisztus kegyelmének részeseivé, az engedelmes-ségre képessé tesz bennünket. Engedelmesség által nem érdemeljük ki az üdvösséget. A megváltás Isten ingyen kegyelmi ajándéka, melyet hit-tel kell elfogadnunk. Ám a hit gyümölcse: az engedelmesség. „Tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és őbenne nincs bűn. Aki őbenne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt.” (1Jn 3:5–6) Ez az igazi próbakő. Ha Krisztusban maradunk, ha az Isten szeretete lakik bennünk, akkor érzelmeink, gondolataink és tetteink összhangban lesznek Istennek az Ő szent törvényében kifejezett akaratával. – *Jézushoz vezető út*, 60–61. old.

Társainknak, akikkel napról napra együtt vagyunk, szükségünk van segítségünkre és tanácsainkra. Olyan lelkiállapotban lehetnek, amikor az idejében mondott szó maradandóan lelkükbe vésődik. Lehet, hogy holnap egyesekkel már nem találkozhatunk. Milyen hatással vagyunk

útítársainkra? Az élet minden napja felelősséget rak ránk, amelyet hordoznunk kell. Szavaink, tetteink naponta benyomást tesznek környezetünkre. Milyen fontos, hogy závárt tegyünk szánkra, és gondosan ügyeljünk lépteinkre! Egyetlen vigyázatlan mozdulat, egyetlen megfontolatlan lépés, és az erős kísértés kavargó hullámai romlásba sodorhatnak valakit. Nem gyűjthetjük össze azokat a gondolatokat, melyeket elültettünk mások lelkében. Ha azok bűnös gondolatok voltak, mozgásba hozzuk velük a körülmények olyan láncolatát, a gonoszság olyan áradatát, amelyet nem tudunk megállítani. Másrészt erőt adunk másoknak a jó cselekedetekre, ha példamutatásunkkal segítjük őket helyes elvek kialakításában. Ők azután ugyanolyan áldásos befolyást árasztanak másokra. Tudtunkon kívüli befolyásunkkal százaknak és ezreknek nyújtunk segítséget. Krisztus igaz követője erősíti mindazok jó szándékát, akikkel kapcsolatba kerül. Isten kegyelmének erejét és tökéletes jellemét mutatja be a bűnt szerető, hitetlen világnak. – *Próféták és királyok*, 348. old.

Augusztus 4., csütörtök: „Elferdült és elvetemedett nemzedékben”

Neveljük magunkat könnyörületességre, kedvességre, szelídségre, megbocsátásra és együttérzésre. Habár félretesszük a hiúság, a haszontalan beszélgetések, a tréfálgatások és a viccelődések közelségét, mégsem leszünk rideg, érzéketlen és kellemetlen személyek. Az Úr Lelke nyugodjon meg rajtunk, ameddig Isten kertjének illatozó virágaivá nem válunk. Beszéljünk a világosságról, Jézusról, az igazság Napjáról, ameddig elváltozunk dicsőségről dicsőségre, jellemről jellemre és erőről erőre kapva haladunk előre, mind jobban és jobban tükrözve Jézus drága képmását. Krisztus mindig kész ránk árasztani gazdagságát. Gyűjtsük össze a tőle származó kincseket, hogy amikor beszélünk, ezek hulljanak ajkunkról. – *My Life Today*, 196. old.

Krisztus antiókhiai követőinek példaadása szolgáljon bátorításul valamennyi hívőnek ma is a világ nagyvárosaiban. Isten rendelte úgy, hogy a kiválasztott, megszentelt és tehetséges munkások menjenek

el a fontos, népes városokba, hogy ott nyilvános munkát végezzenek; ugyancsak Isten szándéka az is, hogy a gyülekezeti tagok, akik ezekben a városokban laknak, az Úrtól nyert adományait szintén használják fel lelkek megnyerésére. Gazdag áldások várnak rájuk, ha feltétel nélkül engedelmeskednek a felhívásnak. Mialatt azon fáradoznak, hogy Krisztusnak lelkeket nyerjenek meg, tapasztalni fogják, hogy sokan, akiket másként nem lehetett volna megközelíteni, nem zárkóznak el bölcs, személyes fáradozásaik elől. – *Az apostolok története*, 158. old.

Ha a világ világossága szeretnénk lenni, Krisztus szerető és könyörületes lelkületét kell gyakorolnunk. Ahhoz, hogy hozzá hasonlóan szeressünk, önfegyelemre van szükségünk. Mindig, mindenhol önzetlenséget kell mutatnunk. Kedves szavakat, kellemes pillantásokat kell osztogatnunk. Ezek semmibe nem kerülnek, de értékes, jó illatot hagynak maguk után. Jó befolyásuk felmérhetetlen. Áldásul szolgálnak nemcsak annak, aki kapja, hanem annak is, aki adja. A valódi szeretet menyeyei eredetű, melyet minél többször továbbítunk, annál jobban érezteti illatát. (...)

Isten azt kívánja, hogy az Ő dicsőítésére gyermekei éreztessék szeretetüket az arra rászorulókkal. Senkit ne hanyagoljunk el. Egyetlen önző pillantást, szót vagy tettet se mutassunk embertársaink felé, függetlenül attól, hogy milyen társadalmi rangjuk van, hogy kicsik vagy nagyok, gazdagok vagy szegények. Az a szeretet, amely csak egyesekhez szól kedvesen, és másokat ridegen, hidegen, közömbösen kezel, valójában nem szeretet, hanem önzés. Ez semmiképp nem dolgozik a lelkek megmentése érdekében vagy Isten dicsőségére. Ne korlátozzuk szeretetünket egy vagy két személyre.

Akik Krisztus feddhetetlenségéből gyűjtenek fényt, de megtagadják, hogy az mások életét is bevilágítsa, nemsokára elveszítik a menyeyei kegyelem ragyogó sugarait, melyeket önző módon csak egyeseknek tartogattak. (...) Nem szabad megengednünk énünknek, hogy néhány személyt kiválasztva semmit ne juttasson azoknak, akiknek a legtöbb szükségük lenne erre. Szeretetünket ne tartogassuk különleges személyeknek. Törjük össze az edényt, és a jó illat betölti az egész házat. – *My Life Today*, 80. old.

Augusztus 5., péntek: További tanulmányozásra

Jézus élete, 28. fejezet

7. tanulmány

Jézus az emberek javát szolgálta

Augusztus 6., szombat délután

Jézus felháborodása a kétszínűség, a képmutatás, a közönséges bűnök felé irányult, melyekkel az emberek rombolták a lelküket, becsapták a népet és gyalázták Istent. A papok és a vezetők különösen csalóka érvelésében meglátta a sátáni eszközök munkáját. Keményen és áthatóan elítélte a bűnt, azonban egyetlen bosszúálló szó sem hagyta el az ajkát. Szent haraggal fordult a sötétség fejedelme ellen, de nem tanúsított ingerlékenységet. Ehhez hasonlóan a Krisztussal összhangban élő, a szeretet és a könyörület érzéseit gyakorló keresztény is jogos felháborodást érez a bűnnel szemben, de nem sértegeti bosszúvágyó szenvedéllyel az őt megsértőt. Még amikor olyanokkal találkozik is, akiket a gonosz erők hajtanak az igazságtalanságok erősítésére, Krisztus által megőrzi nyugalmát és önfegyelmét.

Mennyei szánalom volt olvasható Isten Fiának arcán, amikor tekintete megpihent a templomon és hallgatóinak sokaságán. Keserű könnyektől, szíve mélyéről feltörő kínoktól elcsukló hangon kiáltott fel: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölnöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad.” Ez az elválás fájdalma. Krisztus szánakozó szavaiban maga Isten öntötte ki a lelkét. (...)

Jézus magához hívta tanítványait, és felkészült a templom elhagyására, de nem mint legyőzött vesztes az ellenfelei jelenlétének nyomására, hanem mint aki elvégezte feladatát. Győztesen került ki a harcból. – *Lift Him Up*, 337. old.

Krisztus a megátalkodott, hitetlen, lázadó és Isten büntető ítélete elé siető világ szimbólumát látta Jeruzsálemben. Az elbukott emberiség keserveinek súlya nehezedett lelkére. Ez csalta ajkára azt a mérhetetlenül fájdalmas kiáltást. Ismerte a bűn történetét, amelyre rányomta bélyegét az emberi szenvedés, könny és vér. Szíve szájalomra indult a föld nyomorgó, szenvedő lakói iránt. Mindenkin szeretett volna segíteni. De még az Ő keze sem fordíthatta vissza az emberi keservek áradatát. Csak kevesen akartak a segítség egyedüli forrásából meríteni. Jézus kész volt meghalni, hogy az üdvösséget lehetővé tegye számukra. De kevesen keresték nála az életet. A menny Királya sír! Az örök Isten Fia nyugtalan, és meggörnyed a fájdalom súlya alatt! Az egész mennyet megdöbbenette ez a jelenet. Ez bizonyítja, hogy milyen rettenetes dolog a bűn, tanúsítja, hogy még a végtelen hatalom számára is milyen nehéz feladat a bűnöst megmenteni az isteni parancsolatok áthágásának következményeitől. Amikor Jézus tekintete az utolsó nemzedékre esett, hasonló csalások útvesztőjében látta a világot, mint amelyek Jeruzsálem pusztulását okozták. Az volt a zsidók nagy bűne, hogy megtagadták Krisztust; a keresztény világ nagy bűne pedig, hogy elveti Isten törvényét, a menny és föld kormányzatának alapját. Jahve parancsait lebecsülik, és semmibe veszik. A bűn foglyainak milliói Sátán rabszolgái, akik a második halál elszenvetésére vannak kárhóztatva, még meglátogatásuk napján sem hajlandók meghallgatni az igazság Igéit. Rettenetes vak-ság! Érthetetlen elvakultság! – *A nagy küzdelem*, 22. old.

Augusztus 7., vasárnap: Jónás Ninivében

„Ő pedig lelkében felfohászkodván mondta: Miért kíván jelet ez a nemzetség?” (Mk 8:12) „Nem adatik néki jel, hanemha a Jónás prófétának jele.” (Mt 16:4) Amiképpen Jónás három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, Krisztusnak is ugyanaddig kellett „a föld gyomrában” lennie. Ahogyan Jónás prédikálása jel volt a niniveieknek, úgy Jézus prédikálása is jel volt a saját nemzedékének. De micsoda különbség mutatkozott az Ige fogadtatásában! A nagy pogány város lakói megremegtek Isten figyelmeztető szózatának hallatán. A királyok és nemesek megalázkodtak, a hatalmas és a kicsiny együtt kiáltott a menny

Istenéhez, Ő pedig megkegyelmezett nekik. „Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt – mondta Krisztus –, mivelhogy ők megtértek Jónás prédikálására; és ímé, nagyobb van itt Jónásnál.” (Mt 12:41)

Krisztus minden csodája istenségének egy-egy jele volt. Pontosan azt művelte, amit a Messiásról megjövendöltek, de a farizeusok ezeket az irgalmas cselekedeteket valóságos sértésnek tekintették. A zsidó vezetők szívtelen közönnyel nézték az emberi szenvedéseket. Sok esetben önzésük, elnyomásuk okozta a szenvedést, melyen az Üdvözítő könnyített. Ezért csodái szemrehányásként érték őket.

Ami a zsidókat a Megváltó munkájának elvetésére készítette, az éppen isteni jellemének legfőbb bizonyítéka volt. Csodáinak az a legnagyobb jelentősége, hogy az emberiség áldására cselekedte őket. Élete Isten jellemét nyilatkoztatta ki – ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy Ő az Úrtól jött. Isten művét végezte, Isten Igéit szölte. Az ilyen élet minden csodánál nagyobb. – *Jézus élete*, 406. old.

Mikor az ember Fia diadalmasan bevonult Jeruzsálembe, azt várták, hogy királlyá koronáztatja magát. Az emberek eljöttek a környező vidékről, s így kiáltottak: Hozsánna a Dávid fiának! Mikor a papok és vénék kérték Jézust, hogy hallgattassa el őket, kijelentette, hogy ha ők elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani, mert a jövendölésnek teljesednie kell. Azok a tanítványok, akik azt hitték, hogy a Megváltó Dávid trónján fog uralkodni, néhány nap múlva ott látták szeretett Mesterüket a kegyetlen keresztre feszítve, a gúnyolódó és kötekedő farizeusok fölötte. Nagyratörő reményeik füstbe mentek, s a halál sötétsége vette őket körül. Pedig Krisztus hű volt ígéreteihez. Édes volt a kárpótlás, melyet népének adott, s gazdag az igazak és hűek jutalma. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 57–58. old.

Sírt Jeruzsálem felett, a város felett, amit olyan nagyon szeretett, de amely mégis vonakodott elfogadni Őt, aki az út, az igazság és az élet. Bár Jeruzsálem lakói elvetették Őt, az Üdvözítőt, mégis könnyörülő szeretettel tekintett rájuk. Élete az önmegtagadás és a mások iránti gondos, aggodó szeretet élete volt. Szemében minden lélek becses volt. Miközben

isteni fenségét és méltóságát állandóan megőrizte, mégis mindig a legyengédebb szeretettel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben veszendő lelket látott, kinek megmentését küldetésének tekintette.

Ez a Megváltó jelleme, amiként életében is megnyilatkozott. Ez az Isten jelleme is. Az Atya szívéből fakadnak az isteni irgalmasság folyamai, amelyek Krisztusban nyilatkoznak meg, és kiáradnak az egész emberiségre. Jézus, az irgalmas, szeretetteljes Üdvözítő volt a testben megjelent Isten (1Tim 3:16). – *Jézushoz vezető út*, 12. old.

Augusztus 8., hétfő: A „mégis” elv

Idézni kell a Szentírásból: „Én pedig azt mondom néktek: Szeresétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az Ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. (...) Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5:44–48) Mélyen érintettek ezek a szavak. Meg kell értenünk valódi értelmüket. Ha ennek a parancsolatnak a megtartása által képviselnénk Krisztus jellemét, akkor hatalmas változás következne be a gonoszok életében. Számos lélek meggyőződne bűnösségéről és megtérne látva, hogy nem ítéljük el a sátáni eszközök befolyása alatt állók rossz cselekedeteit. Imádkozzunk és dolgozzunk határozottan az Úr oldalán. A lelki kérdésekben álljunk ellen a gonosznak, és ne bántsuk azokat, akik rosszat tesznek. Akkor kivethetnénk a gyűlölet érzéseit, és sok szívben szétáradna a valódi szeretet. Így sokkal több megtérésnek lehetnénk tanúi. Természetesen ez nem jön magától, tennünk kell valamit ennek érdekében. – *Medical Ministry*, 254. old.

Gondolataid időzzenek Isten jóságán vagy szeretetén, mellyel szeret minket, és a megváltással bizonyította ezt. Ha nem szeretett volna, ha nem tartott volna értékesnek, nem hozott volna olyan nagy áldozatot érted. Az Úr bővülködik az irgalmasságban, kegyelemben. Nyugod-

jon meg a szíved és értelmed, mint fáradt gyermeké anyja karjában. Az Úr örökkévaló karja támogat téged. Minden lesújtottsággoddal Jézus is lesújtott. (...)

Rejtőzz el benne, s a gonosz nem gyötör majd, nem zavarja meg hitedet. Jézus a békéjét ajándékozta neked. Erős az erő, melyben örökkévaló Fia által Isten részesít. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 513. old.

Körülöttünk emberek rohannak a reménytelen és félelmetes pusztulásba, mint egykor Szodomában. Mindennap lezárul valakinek a kegyelmi ideje. Minden órában vannak, akik átlépik a kegyelem határát. Ki inti és kérleli a bűnöst, hogy hárítsa el ezt a félelmes végzetet? Hol vannak azok a kezek, amelyek kinyúlnak érte, hogy visszatartsák a haláltól? Hol vannak mindazok, akik alázatosan és rendületlen hittel könyörögnek értük Istenhez? (...)

Isten Fia a nagy Közbenjáró, aki közbenjár a bűnös érdekében. Ő, aki lefizette a bűnös megváltásának árát, tudja, milyen értékes az emberi lélek. Krisztus úgy gyűlöli a bűnt, ahogy csak egy makulátlanul tiszta lény gyűlölheti, de úgy szereti a bűnöst, ahogy csak a végtelen jószág tud szeretni. A kereszthalál gyötrelmeiben, amikor ránehezedett az egész világ bűneinek szörnyű terhe, szidalmazóiért és gyilkosaiért imádkozott: „Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk 23:34) – *Pátriárkák és próféták*, 140. old.

Augusztus 9., kedd: „A szeretet soha el nem fogy”

Krisztus minden tanításában megpróbálta belevésni hallgatói szívébe és elméjébe az Ő feddhetetlenségének alapjául szolgáló elveket. Megtanította őket, hogy Isten parancsolatainak megőrzése feltételezi az Úr és ember iránti szeretet naponkénti kinyilvánítását. Megpróbálta szívéükbe ültetni az emberiség iránti szeretetét. Így elvetette az igazság magvait, melynek gyümölcsei a szentség és a lelki szépség gazdag termését ígérik. A szent befolyás nemcsak ebben az életben érezhető, hanem egy egész örökkévalóságon át. Ez szenteli meg cselekedeteinket, és mindenhol érezteti tisztító befolyását. – *Reflecting Christ*, 61. old.

Kockázatos dolog érzésekben vagy benyomásokban bízni. Ezek nem megbízható tanácsadók. Jellemünket a törvény szerint ítélik meg. Ha az üdvösség egyik keresője megkérdezné: „Mit tegyek, hogy az örök életet elnyerjem?” – a szentség modern tanítói ezt válaszolná: „Csak hidd, hogy Jézus üdvözít.” Krisztus azonban erre a kérdésre így válaszolt: „A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?” Amikor pedig választ kapott: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat”, így szólt: „Jól feleltél; ezt cselekedd, és élsz.” (Lk 10:26–28)

Az egyszerű hitvallásnak nincs nagy értéke. Csak a cselekedetekkel bizonyított szeretet minősül valósnak. A menny szemében egyedül a szeretet adhat értéket bármely cselekedetnek. – *The Faith I Live By*, 217. old.

Pál azután bensőséges szavakkal, melyek azóta is mind a mai napig férfiakat és nőket lelkesítettek és bátorítottak, tárta fel annak a mély szeretetnek fontosságát, amelyet Jézus követőinek is ápolniuk kell: „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincs énbennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból.” (1Kor 13:1–3)

Bármilyen hangzatos is hitvallásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs tele Isten és embertársaink iránti szeretettel. Még ha nagy hitünk is volna és hatalmunk csodák művelésére, a hitünk szeretet nélkül teljesen értéktelen. Ha még olyan bőkezű adakozók volnánk is, esetleg minden vagyonunkat elajándékoznánk a szegények táplálására, mindez értéktelen Isten előtt, ha nem a tiszta szeretet a mozgatórugónk. És ha buzgóságunkban mártírhálált szenvednénk is, de nem szeretetből, akkor Isten csak úgy tekintene ránk, mint elvakult rajongóra vagy becsvágyó képmutatóra. – *Az apostolok története*, 318. old.

Augusztus 10., szerda: A második érintés

Krisztus minden csodáját azok életében tette, akiket a zsidó vezetők elhanyagoltak, megvetettek vagy nem hallgattak meg. Az emberek szerették, mert Ő volt a helyreállító, a nagy orvos. Minden erénye mennyből jövő világosság volt. Minden jótéteménye által arra próbálta rávezetni az embereket, hogy elfogadják Őt személyes Megváltónak. Balszandús élete az élet jó illata életre. Ő fénysugarakat árasztott a szívbe és az emberek otthonába egyaránt. Sírva jöttek hozzá, és dicsően zengve, örömmel távoztak. A rendelkezésükre bocsátotta magát, hogy ők helyet adjanak neki a szívükben. – *This Day With God*, 275. old.

Annyira súlyos volt az emberek lelki vaksága, hogy megpróbálták hatástalanítani Isten Igéjét. Hagyományaik arra utaltak, hogy a nagy megváltási terv tulajdonképpen azért született, hogy megszüntesse és hatástalanítsa Isten törvényét, holott a Golgota a legnagyobb bizonyítéka Jehova elvei változhatatlanságának. (...) A jellemet a feddhetetlenség erkölcsi mércéjéhez kell mérni. Szükség van az Istent bántó, az Ő nevét gyalázó, a Szentlélek fényét és a lélek első szeretetét kioltó személyes bűnök felismerésére és megvizsgálására. (...)

A győzelem hit és engedelmesség által születik. (...) A győzelmi tettek nem korlátozódnak a mártírok korszakára. A küzdelem értünk zajlik napjainkban, amikor kísértést érzünk a világi magatartásra, a büszkeség, a kapzsiság, a hamis tanítások és az erkölcstelenség elfogadására. (...) Megállunk-e vajon, amikor Isten megvizsgálja életünket? – *That I May Know Him*, 256. old.

Azért írom ezeket, mert a gyülekezetből sokan olyanok, mint akik látják az embereket, de csak mint járkáló fákat. Ezeknek szükségük van egy új, mélyebb tapasztalatra, mielőtt felismernék az elrejtett csapdákat. Ne végezzünk fél munkát! Az Úr bátor, határozott és teljes mértékben odaszentelt férfiakat és nőket hív a romlás építőiül. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 395. old.

Augusztus 11., csütörtök: A másokra összpontosító gyülekezet

Az önszeretet békétlenséget hoz. Ha odafentről születünk, ugyanaz a gondolkodás hat át bennünket is, ami Jézust – ez arra készítette Őt, hogy megalázza magát és megmentsen minket. Ekkor nem keressük a legmagasabb polcot. Arra vágyunk, hogy Krisztus lábánál ülhessünk, tőle tanulhassunk. Megértjük: munkánk értékét nem az szabja meg, hogy mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, vagy milyen aktívak, buzgók vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk. Az Istenben való bizodalom szentebb magasságba emeli az elmét, úgyhogy nyugalomban őrizhetjük meg a lelkünket.

Az igát azért helyezik a baromra, hogy segítsen a súlyt húzni, könnyítse a terhet. Így van ez Krisztus igájával is. Ha akaratumk beleolvad Isten akaratába, ajándékait mások áldására használjuk, meglátjuk, hogy az élet terhe könnyű. Aki Isten parancsolatainak útján jár, az Krisztussal jár, s az Ő szeretetében megnyugszik a szív. – *Jézus élete*, 330–331. old.

Gyülekezetünkre itt olyan feladat vár, amiről kevés embernek van fogalma. Feladat, melyhez még hozzá se fogtunk. „Éheztem – mondja Krisztus –, és ennem adtatok, szomjúhoztam, és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok engem. Meztelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.” (Mt 25:35–36) Van, aki azt gondolja, hogy elég, ha pénzt ad erre, holott ez tévedés. Pénzadományok nem tölthetik be a személyes szolgálat szerepét. Helyes, ha adunk a javainkból, és sokkal többet is adhatnánk. Az Úr azonban erőnkhez és lehetőségünkhöz mért személyes szolgálatot vár el tőlünk.

A jelen igazságban hívő gyülekezeteknek már régóta részt kellene venni ebben a munkában: az ínségesek, elnyomottak, szenvedők, reményvesztettek begyűjtésében. Tanúsítsuk a samaritanus gyengéd szánakozását a testi szükségletek ellátása terén. Tápláljuk az éhezőket, hívjuk be házunkba a kivetett szegényeket. Naponta gyűjtsünk Istentől kegyelmet és erőt, ami képesít a nyomorúság legmélyére nyúlni, segíteni azokon,

akik képtelenek segíteni magukon. Így kedvező alkalmak nyílnak előttünk, hogy szóljunk a megfeszített Krisztusról.

A gyülekezeti tagok tartsák kötelességüknek, hogy munkálkodjanak a közelükben lakókért. Gondolkozzatok, miként segíthetnétek azokon, akik nem érdeklődnek a vallásos dolgok iránt. Mikor barátaidat látogatod, érdeklődj csakúgy lelki, mint testi jólétük iránt. Szólj Krisztusról, a bűnbocsátó Megváltóról. Hívd meg szomszédaidat, olvass nekik drága Bibliából és a Szentírás igazságait fejtegető könyvekből. Egyszerű imával és énekkel összekapcsolva ez majd megérinti a szívüket. A gyülekezet tagjai neveljék magukat a munkára. – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 275–276. old.

Augusztus 12., péntek: További tanulmányozásra

Jézus élete, 57. fejezet

8. tanulmány

Jézus együttérzést tanúsított

Augusztus 13., szombat délután

A Megváltó együttértett az elbukott, szenvedő emberiséggel. Ha az Ő követője akarsz lenni, gyakorolnod kell ezt a lelkületet. Az emberi szenvedés iránti közömbösség adjon helyet az együttérzésnek. Az özvegy, az árva, a beteg és a haldokló mindig segítségre szorul. Itt alkalmad adódik az evangélium hirdetésére, Jézusnak, minden ember reménységének és vigasztalásának a bemutatására. Amikor a szenvedő test megkönynyebbül, és amikor érdeklődve tekintesz a betegre, megnyitja a szívét, melybe beleöntheted a mennyei balzsamot. Ha Jézusra tekintesz és tőle kérsz ismeretet, erőt és kegyelmet, akkor másokkal is megoszthatod az Ő vigasztalását, mert a Vigasztaló van veled.

Számos előítélettel kell majd szembenézned, sok hamis lelkesedéssel és úgynevezett imádatokkal, azonban mind itthon, mind külföldön sokkal több nyitott szívre találsz, mint amennyit elképzeltél. Isten előkészítette őket az igazság magjának befogadására, ők pedig örömmel veszik. – *Counsels on Health*, 34. old.

A domboldalról letekintett a nyüzsgő tömegre, és szíve könnyöretre indult. Bár megzavarták, megfosztották nyugalmától, mégsem nehezelt érte. Nézte az egyre gyűlő tömeget és a figyelmét sóvárgó szemeket. „Meggzánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok.” (Mk 6:34) Visszatért tehát elvonultságából, és egy alkalmas helyet keresett, ahol szolgálhat nekik. Nem kaptak segítséget a papoktól, vezetőktől, Krisztusból viszont az élet gyógyító vize áradt, ahogyan a sokaságot tanította az üdvösség útjára.

A nép hallgatta a kegyelem Igéjét, ami oly szabadon áradt Isten Fiának ajkáról. Hallották az irgalmas szavakat, amelyek olyan egysze-

rűek és világosak voltak, hogy Gileád balzsamaként hatottak a lelkükre. Isteni kezének gyógyítása örömet és életet hozott a haldoklónak, megkönnyebbülést, egészséget a betegségben szenvedőnek. Olyannak tűnt ez a nap, mintha leszállt volna a menny a földre. – *Jézus élete*, 364–365. old.

Jézus, a drága Megváltó soha nem keltette azt a benyomást, hogy unta volna a bűntől szenvedő beteg lelkek és a fizikai betegek kitartó ragaszkodását: „Kimenvén Jézus nagy sokaságot látott, és megszánta őket” (Mk 6:34). Ez nagyon sokat jelent a szenvedőknek. Az Ő személyes érdekei azonosultak az emberek érdekeivel. Hordozta terhüket, érezte félelmeiket. Sajnálta őket, és ez fájdalmat okozott neki.

Jézus, a drága Megváltó gyakran éhezett, és nem volt szállása, nem volt hová lehajtania fejét. Sokszor nagyon fáradt volt. Az emberiség hatalmas megtiszteltetésben részesült az által, hogy Krisztus emberi természetet öltött magára, megmutatva, hogy mivé válhat az ember. Azért jött, hogy életet és halhatatlanságot hozzon, hogy fénnel árássa el a hétköznapokat, a jelentéktelen embereket. Jézus fölénk hajol, megvizsgálja jellemünket, hogy lássa, visszatükrözzük-e az Ő képét. – *That I May Know Him*, 47. old.

Augusztus 14., vasárnap: Meghallja a fájdalmas kiáltást

Isten gyermekei ne legyenek érzelmek, indulatok rabjai. Ha ingadoznak remény és félelem között, megszorítják Krisztus szívét, hiszen Ő szeretetének félreérthetetlen bizonyítékát adta. Az Üdvözítő azt akarja, hogy megalapozódjanak, megerősödjenek és meggyökerezzenek legszentebb hitükben. Akarja, hogy ezt a munkát végezzék, amellyel Ő bízta meg őket, akkor szívük az Ő kezében szent hárfaként rezdül, mert minden hang, minden húr dicséretet és hálát zeng neki, akit Isten küldött, hogy elvegye e világ bűneit. Jézus szeretete gyermekei iránt olyan gyengéd, amilyen erős. Erősebb a halálnál, mert Ő meghalt, hogy üdvösségünket megvásárolja, hogy vele egygyé tegyen, titokzatosan, csodálatosan és örökre egygyé. Szeretete olyan erős, hogy uralja minden hatalmát, Ő megnyitja a menny kimeríthetetlen forrásait, és felhasználja,

hogy népe javát munkálja. Ebben nála nincs változás vagy változásnak árnyéka – Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Noha a bűn korszakokon át létezett, hogy szeretetét ellensúlyozza és megakadályozza áramlását a föld felé, ám mégis állandóan, bőségesen árad felénk, akikért Krisztus meghalt. Isten szereti a bűntelen, ártatlan anygálokat, akik szolgálatára állnak, akik teljesítik minden parancsolatát, de nem ad nekik kegyelmet, ugyanis ők nem szorultak rá, mert sosem vétkeztek. A kegyelem az érdemtelen emberekkel szemben gyakorolt tulajdonsága. [...] Az Úr örül, ha kegyelmet áraszthat mindazokra, akik éheznek és szomjúhozni, nem azért, mert érdemesek rá, hanem mert érdemtelenek. Éppen szükségünk a jogcímünk és a biztosítékunk, hogy ebben az ajándékban részesülünk. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 518–519. old.

Bármi aggaszt és bánt, gondodat tárd az Úr elé, és akkor erőt kapsz a próbák elviseléséhez. Szorult helyzetedből és nehézségeidből való szabadulásra is módot találsz. Minél gyengébbnek és tehetlenebbnek érzed magad, annál erősebb leszel az Ő erejében. Minél súlyosabbak a terheid, annál áldottabb lesz a nyugalom, amikor átadod ezeket a terheket a Teherhordozónak.

A körülmények elszakíthatják egymástól a barátokat. A széles tenger háborgó hullámai köztük és köztünk csapkodhatnak. De semmilyen körülmény, semmilyen távolság nem választhat el bennünket a Megváltótól. Bárhol vagyunk, Ő mellettünk van, hogy támogasson, megőrizzen, védelmezzen és bátorítson. Krisztus jobban szereti megváltottait, mint az anya gyermekét. Kiváltságunk, hogy megnyugodjunk szeretetében, és ezt tudjuk mondani: „Bízni fogok benne, mert Ő életét adta értem.”

Az emberi szeretet változékony, de Jézus szeretete nem változik. Amikor segítségért kiáltunk hozzá, Ő kinyújtja kezét, hogy megmentsen bennünket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 72. old.

Augusztus 15., hétfő: Könyörülő Megváltónk

Ő, aki megkönyörült a tömegben, „mert elbágyadt és elerőtlenedett”, ma is részvétet érez a szenvedő szegények iránt; kezét állandóan ki-

nyújtja feléjük, sőt, még imájában is figyelmeztet, amellyel tanítványait oktatta, hogy emlékezzünk meg a szegényekről.

Amikor könyörgünk: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, nemcsak magunkért, hanem másokért is imádkozunk, s ezzel elismerjük, hogy amit Isten nekünk ad, nem kizárólag a miénk. Isten azért bíz ránk javakat, hogy az éhezőket is tápláljuk. Az Úr felüdíti a nyomorgókat javaival, s így szól: „Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, hívd a csonkabonkákat, a szegényeket, a sántákat és vakokat: és boldog leszél, mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor.” (Lk 14:12–14)

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéményre bőségben legyetek.” „Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.” (2Kor 9:8, 6) – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 111–112. old.

Részvétteljes Megváltónk szeretettel és rokonszenvvel figyel. Kész meghallgatni imádat, és megadja a szükséges segítséget. Iseri minden anyai szív terhét, és minden szükségben a legjobb barát. Örökkévaló karja támogatja az istenfélő, hűséges édesanyát. Mikor a földön tartózkodott, olyan édesanyja volt, aki szegénységgel küszködött, akinek sok gyötrő gondja és baja volt, ezért együtt érez minden keresztény édesanyával gondjaiban és bajaiban. Az a Megváltó, aki hosszú utat tett meg azért, hogy enyhítse egy asszony gyötrődő szívét, akinek leányát gonosz lélek szállta meg, meghallgatja az édesanyák imáját, és megáldja gyermekeit. Őt – aki visszaadta az özvegy egyetlen fiát, amikor temetni vitték – ma is meghatja a vergődő édesanya fájdalma. Aki a részvét könnyeit hullatta Lázár sírjánál, és visszaadta Máriának és Mártának eltemetett testvérét; aki megbocsátott Mária Magdalénának; aki megemlékezett édesanyjáról, miközben haláltusájában a kereszten függött; aki megjelent a síró asszonyoknak és követéivé tette őket, hogy hirdessék a feltámadt Megváltó első örömhírét; ma is az édesanyák legjobb barátja, mert kész segíteni nekik életük minden helyzetében. – *Boldog otthon*, 204. old.

Augusztus 16., kedd: Mások cipőjébe bújni

Hihetitek a teljes igazságot, de ha nem ültetitek át életetekbe az elveit, hitvallásotok soha nem ment meg. Az ördög is hisz és reszket. Sőt, lázasan tevékenykedik. Tudja, hogy rövid ideje van. Ezért száll le nagy haraggal, hogy a hite szerint szorgalmazza gonosz munkáját. Ám Isten népe nem támasztja alá tetteikkel a hitét. Hiszik, hogy bár rövid az idő, mégis oly mohón kapnak a világ kincsein, mintha a világ ezer évig úgy maradna, amint van.

Sokak ösvényére önzés nyomja rá bélyegét. „Akinak pedig van mi-ből élnie e világon, és elnézi, hogy testvére szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiaccáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. És erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátorosakká ő előtte a mi szíveinket. Hogyha vádol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünknel, és mindent tud. Szeretteink, ha szívünk nem vádol minket, bizalmunk van az Istenhez. És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekszük, amik kedvesek előtte.” (1Jn 3:17–22)

Hámozzátok le magatokról az önzést, és tetteitekkel készüljétek fel, de alaposan, az örökkévalóságra. Tegyétek jóvá a múltat, és ne úgy képviseljétek az igazságot, ahová most költöztetek, mint ahogy előbbi lakhelyeteken. Úgy fénylő a világosságtok, hogy az emberek, ha látják jó tetteiteket, dicsőítsék mennyei Atyátokat! Álljatok az örök igazság fennkölt magaslatára. Üzleti ügyeiteket pedig szigorúan az Isten szava szerint rendezzétek. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 160–161. old.

Krisztus világosan megmondta, hogy a köztudottan vétkezőket ki kell zárni a gyülekezetből; de a jellem és az indítékok megítélését nem bíztuk ránk. Annál sokkal jobban ismer minket. Ha megpróbálnánk a gyülekezetből kiszakítani azokat, akiket álkereszténynek vélünk, biztosan követnénk el hibákat. Sokszor éppen azokat tartjuk reménytelen esetnek, akiket Isten magához vonz. Ha gyarló ítélőképességünkre hallgatva járnánk el velük, talán reményük utolsó szikrájától is megfosztanánk őket. Számos olyan embert fog az Úr elmarasztalni, aki ma hívőnek tartja magát. Sokan pedig ott lesznek a mennyben, akikről felebarátaik nem is feltéte-

lezték. Az ember a látszathiból ítél, Isten pedig a szív alapján. A konkoly és a búza együtt nő az aratásig. Az aratás pedig a kegyelemidő vége.

A Megváltó szavai nagy türelemre és mélységes szeretetre tanítanak. A konkoly és a jó mag gyökereinek összefonódása példázza azt a szoros kapcsolatot, amely a látszathívők és a hű tanítványok között fennállhat a gyülekezetben. E látszólag hívők valódi jelleme nem mutatkozik meg teljesen. A gyülekezetből való kizárásukkal megtántoríthatunk más, egyébként hűséges tagokat. – *Krisztus példázatai*, 71–72. old.

Augusztus 17., szerda: Jézus sírt

„Jézus azért, amint látta, hogy az sír, és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsult lelkében és igen megrendült.” (Jn 11:33) Olvasott az összegyűltek szívében. Látta, hogy sokan csak tettetik, mutatják a fájdalmat: tudta, hogy a társaságban egyesek – akik most képmutatóan sírnak – régóta tervezgetik nemcsak a hatalmas Csodatevő halálát, hanem azét is, aki majd feltámad a halálból. Krisztus leránthatta volna róluk a színlelt bánat leplét. Mégis fékezte jogos felháborodását. Az asszony miatt, aki bánatosan térdelt lábánál, és igazán hitt benne, nem mondta ki, amit igazság szerint kimondhatott volna. (...)

Az emberi szenvedés láttán és amiatt, hogy a lesújtott barátok gyászolják a halottat, miközben ott áll a világ Megváltója – „könnyekre fakadt Jézus” (Jn 11:35). Bár Isten Fia volt, magára öltötte az emberi természetet, és megindította az emberi bánat. A szenvedés mindig együttérzést keltett szelíd, szánakozó szívében. Sírt a sírókkal, örült az örvendezőkkel.

Jézus azonban nemcsak a Mária és Márta iránti emberi együttérzésből sírt. Könnyeiben a fájdalom annyival felülmúlta az emberi fájdalmat, amennyivel az ég magasabb a földnél. Krisztus nem Lázárért sírt, hiszen éppen elő akarta hívni a sírből. Azért sírt, mert sokan, akik most Lázárt gyászolják, hamarosan eltervezik az Ő halálát, aki a feltámadás és az élet. – *Jézus élete*, 533. old.

Tegyétek életetekben követendő példává Krisztus munkáját. Ő folyamatosan helyről helyre járt és mindenhol jót tett – táplálta az éhezőket és gyógyította a betegeket. Aki könyörületességért fordult hozzá,

soha nem távozott csalódottan. A mennyei udvar parancsnoka testté lett, köztünk lakott, életműve pedig példázza mindazt, amit mindannyiunknak meg kell tennünk. Kedves, együttérző szeretete megfeddi az önzést és a könyörtelenséget. Jézus az emberi természet öltönyében állt az emberiség elé. Annyira könyörületes és szerető volt, hogy még a leg-szerencsétlenebbek sem féltek hozzá fordulni. Mindenkiel jó volt, a leg-egyszerűbb emberek is könnyen megközelíthették. (...) Nem kereste a feltűnést. Mindenki szolgája volt. Étele és itala volt, hogy vigasz és támogatás legyen másoknak, hogy felvidítsa a szomorú szívű és megterhelt embereket, akikkel naponta találkozott.

Krisztus példaként áll előttünk. Ő a nagy egészségügyi misszionárius – minden Őt követni vágyó példaképe. Szent és tiszta szeretetével megáldotta a befolyási körébe kerülő embereket. Jelleme tökéletes, minden bűntől mentes volt. Isten tökéletes szeretetének megtestesítőjeként nem azért jött, hogy pusztítson, romboljon, ítéljen és bíráljon, hanem hogy meggyógyítson minden gyenge és hiányos jellemet, hogy a férfiakat és nőket felmentse Sátán ereje alól. (...)

Nekünk ugyanazt a munkát kell végeznünk, amit a nagy Orvos-Misszionárius tett értünk. Az önfeláldozás ugyanazon útjára kell lép-nünk, mint amelyen Ő járt. – *Welfare Ministry*, 53–54. old.

Augusztus 18., csütörtök: Más vigasztaló

Jézust az átélt szenvedések tették képessé arra, hogy másokat vigasztaljon. „Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid 2:18) Ez a meghívás mindannyiunknak szól: „Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.” (2Kor 1:5) Isten különös kegyelmet tanúsít a szenvedők iránt, amely a szívet meglágyítja és a lelkeket megnyeri. Szeretete utat tör a megsebzett és megtört szívhez, és gyógyító balzsam a gyászolóknak. „Az irgalmas-ságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (2Kor 1:3–4) „Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.” (Mt 5:4)

Ha a hegyi beszéd verseit sorban átvesszük, bizonyos előrehaladást láthatunk a keresztyén tapasztalatokban. Akik megérezték, hogy Krisztusra van szükségük, bánkódtak bűneik miatt, és vele végigjárták a szenvedések iskoláját, szelídséget is tanultak a mennyei Tanítótól. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 13. old.

Mindez nem egyéb, mint a törvény alapelveinek betöltése – azé az elvé, melyet az irgalmas szamaritánus története példáz, és amely Jézus életében lett nyilvánvaló. Jelleme megmutatja a törvény igazi jelentőségét, s hogy mit jelent úgy szeretni felebarátunkat, mint magunkat. Amikor Isten gyermekei irgalmasságot, kedvességet és szeretetet tanúsítanak mindenki iránt, ezzel bizonyosságot tesznek a menny alap törvényének jellegéről is. Bizonyítják, hogy „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). Ha valaki nem tudja megvalósítani ezt a szeretetet, áthágja a törvényt, melyet állítólag tisztel. A testvéreink iránt táplált lelkületből kitűnik, milyen az Isten iránti lelkületünk. A felebarátunkért érzett szeretet egyetlen forrása Isten szívbeli szeretete. „Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?” Szeretteim, „ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az Ő szeretete teljessé lett bennünk” (1Jn 4:20, 12). – *Jézus élete*, 504–505. old.

Augusztus 19., péntek: További tanulmányozásra

Tanácsok a gyülekezetnek, 288–291. old.

9. tanulmány

Szolgálatával Jézus azt adta, amire szükség volt

Augusztus 20., szombat délután

A mű terjedését szolgáló terveinkben nem csak a városokra kell gondolnunk, sőt, jóval azokon túl kell mennünk. Sok-sok család él félreeső helyeken, amelyeket fel kell keresnünk, hogy megtudjuk, vajon értik-e azt a munkát, amit Jézus végez népéért.

A főútvonalakon őket sem szabad elhanyagolnunk, de nem szabad a távol eső vidékeket sem. Mikor helyről helyre utazunk, s magunk mögött hagyjuk a házakat, kérdezzük meg gyakran magunktól: „Vajon az itt élő emberek hallották már az üzenetet? Isten Igéjének igazsága hallhatóvá vált már a számukra? Vajon tudják, hogy minden test vége elérkezett, s hogy a menny ítéletei mielőbb lesújtanak a földre? Tudatában vannak, hogy minden egyes lélek megváltásáért az Úr végtelen árat fizetett?” Mialatt e dolgokon elmélkedem, feltör szívem mélyéről a vágy: látni szeretném, hogy az igazságot teljes egyszerűségében tárjuk az emberek elé, mind a főutak mentén, mind a nagy központoktól távol eső vidéken. Kiváltságunk, hogy felkeressük őket Isten üzenetét megismertetni velük, szeretetét, amellyel lelkük üdvösségéről gondoskodott.

Ebben a munkában mind a főbb útvonalakon, mind az ösvényeken komoly nehézségekkel állunk szemben, amelyeket le kell győznünk. Az emberekért munkálkodó követ pedig ne féljen és ne csüggedjen, mert Isten a segítője, s mindig a segítője is marad; Ő nyitotta meg az utakat szolgálai előtt. – *Evangelizálás*, 45. old.

Akik vallják, hogy hiszik az igazságot, különös komolysággal kövessék a Tanító lábnyomát és szolgáljanak azoknak, akiknek szükségük van

Megváltóra. Krisztus világosan bemutatta a megváltás feltételeit: „Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” (Mt 16:24) Igen, kövessük Jézust! Minden Istennek engedelmeskedni vágyó drága lélek kövesse a Megváltó lábnyomát. Legyünk szelíd és alázatos szívűek. Hozzuk meg a feddhetetlenség gyümölcseit Istentől kapott képességeink függvényében. (...)

Jézus mondta: „Ímé, adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat.” (Jel 3:8) Ne csüggedjünk el másokat a jellemhibákkal. Beszéljünk mindig a világosságról! A menny fénnel van tele. Krisztus a világ Világossága. Szóljuk a reménység szavait, erőteljes, vigasztaló Igét. Fordítsuk el tekintetünket mások hiányosságairól, és saját gyakorlati kegyességünkkel mutassunk egy jobb utat. – *The Upward Look*, 329. old.

Sikeresek leszünk, ha hittel megyünk előre, eltökélve, hogy értelmesen végezzük Isten munkáját. Nem szabad megengedni magunknak, hogy olyan emberek akadályozzanak, akik a nemleges oldalon szeretnek állni, nagyon kevés hitet tanúsítva. Az Atya lélekmentő munkáját sok hithű embernek kell előrevinni, mely hit egyre növekszik erő és hatékonyság terén.

A hit megtisztítja a lelket. Hittel, élő hittel kell rendelkezünk; hittel, mely szeretetből munkálkodik és megtisztítja a lelket. Meg kell tanulnunk mindent egyszerű, komoly hittel az Úr elé vinni. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 540. old.

Augusztus 21., vasárnap: Feltartóztatás a szolgálat végzése közben

Egyedül Krisztus volt képes viselni mások szenvedéseit. „Minden szenvedésüket Ő is szenvedte.” (Ésa 63:9) Ő soha nem hordozott testében betegséget, de viselte mások betegségeit. A legszelídebb sajnálatlalt tekintett az Őt felkereső szenvedőkre. Lelkében nyögött, látva Sátán munkájának kibontakozását szerencsétlenségeikben, és belehelyezte magát minden szükséghelyzetbe vagy szomorúságba. Az emberek sokasága sem tudta elvonni figyelmét. A legnagyobb fájdalom sem törte

le. Mindig rendíthetetlen erővel űzte ki a testet és lelket uraló gonosz lelkeket. A szenvedők fájdalma egész lényét megrendítette. A szeretet ereje minden gyógyításában jelen volt. Személyes érdekeit azonosította a megtört emberiséggel. – *That I May Know Him*, 48. old.

A tanítás és gyógyítás a legvégsőkig igénybe vette lelkét és testét. Mégis észrevette az élet és a természet legsemmitmondóbb dolgait is. Azok voltak a legtanulságosabb tanításai, amelyekben a természet apró-cseprő dolgaival Isten országának nagyszerű igazságait szemléltette. Nem feledkezett meg a legigénytelenebb szolgálói szükségleteiről sem. Minden segélykiáltást meghallott. Azt is észrevette, amikor a tömegeből egy szenvedő asszony hozzáért. A hit legkisebb jelét sem hagyta válasz nélkül. Amikor Jairus lányát feltámasztotta, figyelmeztette a szülőket, hogy gyermeküknek enni kell. Mikor nagy hatalmánál fogva kilépett a sírból, nem tartotta méltóságán alulinak, hogy összehajtsa és gondosan helyrerakja a halotti ruhákat, amikben eltemették.

Nekünk, keresztényeknek az a feladatunk, hogy Krisztussal együttműködjünk a lélekmentésben. Szövetségkötéssel vállaltuk ezt a munkát. Ha nem végezzük, hűtlenek vagyunk vele szemben. Hogy teljesíthessük ezt a feladatot, Jézus példáját kell követnünk, aki hűségesen, lelkiismeretesen figyelt a kicsi dolgokra. Ez a titka a hívő ember eredményes munkájának és jó befolyásának. – *Krisztus példázatai*, 357–358. old.

Isten Fia viszont alávetette magát az Atya akaratának, az Ő hatalmától függött. Így Jézus tökéletesen megüresítette magát, semmit sem tervezett a maga számára. Elfogadta az Úr rá vonatkozó terveit, s az Atya napról napra tárta fel azokat. Bárcsak annyira Istentől függenénk, hogy életünk egyszerűen akaratának átvitele volna! – *Jézus élete*, 208. old.

A mi terveink nem mindig azonosak a mennyi terveivel. Talán úgy látja, hogy nekünk is és ügyének is az a legjobb, ha akadályt gördít legjobb szándékaink megvalósítása elé, ahogy ezt Dávid esetében is tette. De egy dologban biztosak lehetünk: megáldja és ügye előbbre vitelére

felhasználja azokat, akik őszintén az Ő megdicsőítésére szentelik magukat és mindenüket.

Ha jónak látja megtagadni kívánságaikat, úgy kárpótolja őket, hogy tanújelét adja szeretetének, és valami más szolgálatot bíz rájuk. — *A nagy Orvos lábnyomán*, 473. old.

Augusztus 22., hétfő: Hogyan segíthetek neked?

Mikor a bűnös átérzi, hogy Megváltóra van szüksége, szíve csak ekkor nyúl azután, aki segíteni tud rajta. (...) A vak Bartimeus az út szélén várakozik. Sokáig várt rá, hogy találkozhasson Krisztussal. Szemük világával rendelkezők sokasága megy el mellette mindkét irányban, ők azonban nem vágnak meglátni Jézust. Pedig a hit egyetlen tekintete megérintené az Üdvözítő szeretetteljes szívét, s kegyelmének áldásaiban részesítené őket. Ők azonban mit sem tudnak beteg és ínséges voltukról. Nem tudják, hogy Krisztusra van szükségük. Nem így a vak ember. Neki Jézus az egyedüli reménysége. (...)

Ekkor a mély vágyakozás erejével kiáltja: „Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!” Megpróbálják elhallgattatni, de csak annál hangosabban kiált: „Dávidnak fia, könyörülj rajtam!” Jézus meghallja a kérést. Bartimeus állhatatos hite jutalomban részesül. Nem csupán szeme világot nyeri vissza, hanem értelmének szeme is megnyílik. Fölismeri Krisztusban a Megváltót, az igazság Napja beragyogja a szívét. Akik a vak Bartimeushoz hasonlóan érzik, hogy Krisztusra van szükségük, és olyan buzgón és elszántan kiáltanak Krisztushoz, mint ő, részesülni fognak az áldásban, melyre a lelkük éheznek.

A sorsüldözött, szenvedő embereket, akik Krisztust mint segítőt keresték, elbájolta isteni tökéletessége, a jellemében előtündöklő szentség szépsége. A farizeusok viszont nem láttak benne szépséget, amire vágyódtak volna. Egyszerű öltözete, szerény életmódja, a külső pompa hiánya mintegy száraz földből kiálló gyökérré tették Őt előttük. — *A te Igéd igazság*, 5. kötet.

Sokan felismerik tehetetlenségüket; sóvárognak olyan lelki életre, amellyel összhangba kerülhetnének Istennel, és ezt iparkodnak elérni.

(...) Ti csüggedő, küszködő emberek, tekintsetek fel! A Megváltó a vére által megvásárolt emberek fölé hajolva kimondhatatlan szeretettel és szánalommal kérdi: „Akarsz-é meggyógyulni?” Neked is mondja, hogy kelj fel gyógyultan és békés szívvel! Ne várj addig, amíg gyógyulnak nem érzed magad! Higgy a Megváltó szavában! Akard, amit Krisztus akar! Akard szolgálni Őt! És miközben Igéjének szavai szerint cselekszel, erőt kapsz. Bármi legyen az a régóta tartó bűnös szokás vagy eluralkodó szenvedély, ami megkötözte tested-lelked, Krisztus meg tud és meg akar szabadítani. (...)

Amikor kísértések törnek rád, amikor gondok és problémák vesznek körül, amikor levert és csüggedt vagy, és már-már erőt vesz rajtad a kétségbeesés, tekints Jézusra, és az Ő jelenlétének fénye szétoszlatja a téged körülzáró sötétséget! Amikor a bűn akarja uralni lelkedet, és megterheli lelkiismeretedet, tekints a Megváltóra! Kegyelme elég a bűn legyőzéséhez. Bár még kétségektől remegsz, fordul hozzá hálás szívvel! Ragadd meg a felkínált reménységet! Krisztus szeretne befogadni családjába. Ereje segít gyengeségedben; Ő vezetni fog lépésről lépésre. Tedd a kezedet az övébe, és engedd, hogy vezessen!

Sohase érezd, hogy Jézus távol van! Ő mindig közel van. Szeretete körülvesz. Keresd Őt! Ő szeretné, ha megtalálnád. Nemcsak azt akarja, hogy a ruháját érintsd meg, hanem azt is, hogy állandóan vele járj. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 85–86. old.

Augusztus 23., kedd: Mélyebb szükségletek

A nap minden órájában, mindenhol jelen van egy szent Felvigyázó, aki mérlegel minden esetet, akinek a szeme átlát minden helyzetet, függetlenül attól, hogy hűségéről vagy hűtlenségéről és csalásról van szó.

Soha nem vagyunk egyedül. Van társunk, akár akarjuk, akár nem. (...) Bárhol vagy és bármit teszel, az Úr jelen van. Minden szavadnak, minden tetednek van tanúja: a szent Isten, aki gyűlöli a bűnt. Az Ő végtelen, szent tekintetét egyetlen szó, tett vagy gondolat sem kerüli el. Lehet, hogy az emberek füle nem hallja a szavaidat, de a világegyetem Vezetője meghallja. Ő olvas a lélek haragjában, amikor az akarat nem érvényesül. Ő hallja a tiszteletlen megjegyzéseket. Jelen van a sötétség-

ben és a legmélyebb magányban is. Istent senki nem csaphatja be. Senki nem mentesül a felelősségrevonás alól. (...)

Az egész menny érdekelt megváltásunkban. Isten angyalai feljegyzik az emberek cselekedeteit. Az Úr emlékkönyveibe beírják a hit kifejezéseit, a szeretet megnyilvánulásait, a lélek alázatosságát. Azon a napon, amikor minden ember életét megvizsgálják, Krisztus alázatos követőinek tevékenysége elnyeri a menny dicséretét. – *That I May Know Him*, 234. old.

Jézus, amikor ránézett, megsajnálta és így szólt: „Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.” (Mk 2:5) Milyen boldogságot érzett akkor a beteg! Az Úr Jézus pontosan tudta, mire van szüksége annak a bűntől beteg léleknek. Tudta, hogy vádolta a lelkiismeret, ezért mondta: megbocsáttattak a te bűneid. Micsoda megkönnyebbülés a léleknek! Milyen csodálatos reménység töltötte be szívét!

A farizeusok elméjében azonnal felmerült a gondolat: „Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten?” Akkor Jézus ezt válaszolta: „Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, (mondta a gutaütöttnek): Néked mondom, kelj fel, és fölvéven nyoszolyádat, eredj haza!” (Lk 5:24)

Hogyan? Emelje fel nyugágát béna karjával? Miként? Álljon fel erőtlen lábára? És mit tett? Pontosan, amit mondtak neki! Megtette, amit az Úr kért. Az akarat ereje mozgásba lendítette béna végtagjait, azok pedig engedelmeskedtek, habár már nem is emlékeztek rá, hogyan tették azelőtt. Ez a megnyilvánulás mindenki előtt nyilvánvalóvá tette, hogy van közöttük Egy, aki nemcsak a bűnök megbocsátására képes, hanem a betegeket is meg tudja gyógyítani. – *Faith and Works*, 67. old.

Augusztus 24., szerda: Dorkász Joppében

Joppében élt Dorkás, akinek ügyes ujjai gyorsabban dolgoztak, mint a nyelve. Tudta, kinek nincs megfelelő ruhája, ki szorul szerető gondoskodásra, és ingyen segített a szűkölködőkön. Amikor Dorkás meghalt, a joppéi gyülekezet jól tudta, kit veszített el. Nem csoda hát, hogy gyászolták és siratták. Olyan értékes asszony volt, hogy Isten hatalmával

visszahozták a halálból, hogy szeretete, hozzáértése és ereje továbbra is a többiek áldására lehessen. Ritkaság az ilyen türelmes, imádkozó, szorgalmas hűség, amely az Úrnak ebben a szentjében élt. Az egyház nem tud enélkül fejlődni. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 304. old.

Krisztus meghagyta tanítványainak, hogy úgy szeressék egymást, ahogyan Ő szerette őket. Ezzel bizonyítsák be a világ előtt, hogy Jézus, a dicsőség reménysége testet öltött bennük. „Új parancsolatot adok néktek – mondta –, hogy egymást szeressétek; amiként én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Mikor ezek a szavak elhangzottak, a tanítványok nem értették meg, de miután szemtanúi voltak Krisztus szenvedéseinek, keresztre feszítésének, feltámadásának és mennybemenetelének; miután pünkösdkor a Szentlelket elnyerték, felfogták Isten szeretetét, fogalmat alkothattak maguknak arról a szeretetről, amellyel egymás iránt kellett viseltetniük: „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk; mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.” (1Jn 3:16)

A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok széjjeljártak hirdetni az élő Megváltót. Egyetlen vágyuk: a lelkek üdve volt. Emellett megízlelhették a szentek közösségének szépségét is. Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtágadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak. A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymással szemben, melyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek nyájas szavak és önzetlen cselekedetek által mások szívében is felébreszteni.

Ezt a szeretetet, az új parancsolat iránti készséges engedelmisséget kell a hívőknek mindenkor kinyilvánítaniuk. Olyan bensőséges összeköttetésben éljenek Krisztussal, hogy teljesíteni tudják összes követelményeit. Őket választotta ki Isten, hogy életükkel dicsőítsék a Megváltó hatalmát, aki büntelensége által megigazította őket. – *Az apostolok története*, 547. old.

Így szól Jézus egyik utolsó parancsa tanítványaihoz: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Engedelmeskedünk-e ennek a parancsnak, vagy megtúrunk magunkban durva,

Krisztustól idegen vonásokat? Ha bármivel megbántottunk vagy megsebeztünk másokat, kötelességünk megvallani vétünköt, és keresnünk a megbékélést. Csak akkor járulhatunk hittal Isten elé, ha ennek a feltételnek eleget tettünk. – *Krisztus példázatai*, 144. old.

Augusztus 25., csütörtök: A cselekvő gyülekezet

Amikor az Úrra bízunk utunkat, vizsgáljuk meg alaposan szívünket, űzzünk ki belőle minden gonoszt, hogy Krisztus betölthesse az Ő feddhetetlenségével. Keressük Istent imában, a bűnbánatot helyezzük kéréseink élére. (...)

Isten törvénye a mi cselekedeteink mércéje. Az Ő szeme lát minden tettet, elménk minden gondolatát, felfedez minden rejtett önámítást, minden kétszínűséget. Előtte minden nyitva áll. Egyedül Ő fogad el mindenkit, aki megtört szívvel és a bűn elhagyásának őszinte szándékával tér hozzá. (...)

Üzleti ügyeinkben, minden szavunkban és tettünkben őrizzük meg céljaink ártatlanságát és lelkiismeretünk tisztaságát. Bízunk Istenre tevékenységünket. Legyünk becsületesek a munkavégzésben. Ne ragaszkodjunk semmihez, amit nem vihetünk magunkkal a mennyei udvarokba. Munka közben is kérjük az Úr segítségét, tudva, hogy egyedül Ő őrizhet meg az önzéstől. (...) Mély őszinteséggel emeljük fel tekintetünket, mivel folyamatosan szükségünk van a menny légkörének felüdítő áramlataira. Élünk folyamatos közösségben mennyei Atyánkkal. (...) Úgy végezzük a feladatainkat, mintha mindig a szent Isten figyelő tekintetének jelenlétében lennénk. – *That I May Know Him*, 290. old.

Ránk is, mint a tanítványokra, Krisztus azt a feladatot hárította, hogy juttassuk el az igazságot a világhoz. De mielőtt hozzáfognánk ehhez a fontos, támadó hadviseléshez, melytől emberek örök sorsa függ, az Üdvözítő az ár mérlegelésére szólít. Biztosít, hogy ha osztatlan szívvel fognak hozzá, ha a világosság hordozóiként adják át magukat, ha megragadják erejét és békét kötnek vele, emberfölötti segítségben részesülnek, mely képesíti őket, hogy gyöngeségük ellenére a Mindenható cselekedeteit végezzék. Ha Istenbe vetett hittal haladnak előre, nem buknak

el és el sem csüggednek. Ehelyett csalhatatlan eredményességről biztosítja őket. – *A te Igéd igazság*, 5. kötet.

Isten nem rejtette el tervét követőitől. Bemutatta gyermekeinek a nagy küzdelmet, és bátorító szavakat is intézett hozzájuk. Arra inti őket, hogy harcba indulás előtt mérlegeljék ennek árát, ugyanakkor biztosítja őket, hogy nem lesznek egyedül, mert természetfeletti eszközök segítik a gyengéket, ha benne bíznak. Ily módon megerősödnek és sikeresen kiállhatnak a gonoszság széleskörű, ellenük támadó szervezete ellen. Ő a mennyei királyság felé tereli figyelmüket, és megismerteti velük, hogy szent lények harcolnak a sötétség fejedelemségei ellen. – *The Upward Look*, 82. old.

Augusztus 26., péntek: További tanulmányozásra

Tanácsok a gyülekezetnek, 322–325. old.

10. tanulmány

Jézus elnyerte az emberek bizalmát

Augusztus 27., szombat délután

Krisztus szolgálatának minden mozzanata messze ható szándékot jelzett. Többet jelentett magánál a cselekedetnél. Így volt ez a belpokos esetében is. Jézus mindenkin segített, aki hozzá jött, de azokat is szeretne volna megáldani, akik távol maradtak. Miközben magához vonta a vámszedőket, a pogányokat és a szamaritánusokat, meg akarta nyerni a papokat és a tanítókat is, akik az előítéletekbe és a hagyományokba burkolóztak. Minden lehetőséget megragadott, hogy hozzájuk férkőzzön. A meggyógyított leprást a papokhoz küldte, azzal a tudatos szándékkal, hogy eloszlassa előítéleteiket. – *Jézus élete*, 265. old.

A rabbik felfogása szerint a vallás tartalma mindig a lázas tevékenykedés. Ragaszkodtak bizonyos külső cselekedetekhez, hogy kimutassák fensőbbiséges kegyességüket. Lelkük így elszakadt Istentől, önelégültségük növekedett. Ma is fennáll ugyanez a veszély. Mihelyst fokozódik az ember aktivitása, és Úrért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima, megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is fenyeget a veszély, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünkben akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelen Jézusra kell tekintenünk, s felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elveszettek megmentéséért, szakítsunk időt az elmélkedésre, imádkozásra, Isten Igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak.

Senkinek az életében nem volt annyi munka, olyan felelősség, mint a Jézuséban, mégis hányszor találjuk Őt imában! Mennyire folytonos

kapcsolatban állt Istennel! Földi életének történetében újra és újra ilyen feljegyzéseket találunk: „Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén kiment, és elment egy pusztába helyre, és ott imádkozott.” (Mk 1:35) „Nagy sokaság gyűlt egybe, hogy Őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. De Ő félrevonult a pusztába, és imádkozott.” (Lk 5:15–16) „Lőn azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.” (Lk 6:12)

Teljesen a mások javára szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy visszavonuljon az átmenő utazóforgalomtól és az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyöngeségeink, szükségleteink része, tökéletesen Istentől függött, s az imádság titkos helyén kereste a mennyei erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínzásokat szenvedett el. Az Istennel való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, vigaszra, öröme lelt. – *Jézus élete*, 362. old.

Augusztus 28., vasárnap: A bizalom elnyerése

Sokan nem gyakorolják hitüket úgy, amint előjoguk és kötelességük lenne, s gyakran várnak arra az érzelemre, amelyet egyedül csak a hit adhat. Az érzelem nem hit. A kettő különbözik egymástól. Hitünk gyakorlása rajtunk múlik, ellenben áldással és boldogító érzelmekkel egyedül Isten ajándékozhat meg minket. Isten kegyelme az élő hit csatornáján át áradhat a lelkünkbe, és nekünk módunkban áll gyakorolni ezt a hitet.

Az igazi hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának vagy érezhetők volnának. Küldjük imánkat hittel a mennyei szentek szentjébe; hitben ragadjuk meg a megígért áldásokat, és tartjuk magunkénak. Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat, s azok már a tulajdonunkat képezik e szöveg értelmében: „Mindaz, amit imátoztatokban kértetek, ha hisztek, hogy elnyeritek azt, megadatik néktek.” Hitre, egyszerű hitre van szükség, amellyel elhiszük, hogy az áldásokat elnyerjük, még mielőtt

láthatnánk azokat. (...) Sokan azt hiszik... hogy mindaddig nincs hitük, amíg Isten Szentlékének erejét nem érzik. Ezek összecserélik a hitet azzal az áldással, ami a hit folyománya. Épp akkor van a legnagyobb szükségünk élő hitre, amikor a Lélek hiányát érezzük. Ha a sötétség sűrű felhői tornyosulnak gondolatvilágunk felett, akkor itt az ideje, hogy élő hittel törjük át a sötétséget, és űzzük el a felhőket. Az igaz hit azokon az ígéreteken alapszik, amelyek Isten szavában foglaltak, és csak azok tarthatnak rá igényt, akik feltétel nélkül engedelmeskednek az Úrnak. (...)

Annyit fogadhatunk be a Szentlélek befolyásából, amennyire vágyunk, és amennyi hitet gyakorolunk annak elnyerésére... Bizonyosak lehetünk afelől, hogy ha személyes kísérletet teszünk Isten szavának megpróbálására, akkor el is fogjuk nyerni a Szentlélek erejét. – *God's Amazing Grace*, 207. old.

Amikor Mózes áttekintette munkájának eredményét, küzdelmes és áldozatos élete majdnem hiábavalónak látszott. Mégsem sajnálta azt a terhet, amit viselt. Tudta, hogy küldetését és munkáját maga Isten rendelte el. (...) Bár nehéz küzdelmei voltak, de a menny jóindulata különleges jelének örvendhetett. A pusztai tartózkodás idején gazdag tapasztalatokat nyert, amikor az Úr hatalma és dicsősége kinyilatkoztatását látta, és szeretetének közösségében élt; úgy érezte, bölcsen cselekedett, amikor inkább választotta az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig tartó gyönyörűségét. Amint visszatekintett Isten népe vezetőjeként végzett szolgálatának tapasztalataira, egyetlen rossz tett vetett árnyékot élettörténetére. Úgy érezte, ha azt a vétket ki lehetne törölni, most nem rettegne a haláltól! Bizonyoságot nyert, hogy a bűnbánatot és a megígért áldozatba vetett hitet kívánja a Mindenható. Mózes ismét megvallotta bűnét, és Jézus nevében bocsánatért könyörgött! – *Pátriárkák és próféták*, 471. old.

Augusztus 29., hétfő: Kényes egyensúly

Pál, igyekezetében, hogy lelkeket a kereszthez vezessen, nem akarta a kicsapongókat egyszerűen megfeddeni vagy eléjük tárnai, hogy bűneik

mennyire utálatosak a szent Isten előtt. Inkább arra törekedett, hogy az élet valóságos célját világítsa meg előttük, és lelkükbe vesse az isteni Mester oktatásait, amelyek, ha megszívlelik azokat, kiemeli őket világias lelkületükből és a bűnből a tisztaság és életszentség magaslatára. Különösen az üdvösség és a megszentelődés kérdésével szeretett foglalkozni, amelyre mindenkinek el kell jutnia, akit Isten méltónak talál majd országa számára. Arra vágyott, hogy Krisztus evangéliumának világossága hassa át lelkük sötétségét, ami által megláthatják, mennyire utálatosak erkölcstelen szokásaik Isten szemében. Tanításainak súlypontja ezért Jézus volt – a Megfeszített. Igyekezett megértetni velük, hogy legmagasabb céljuk és legnagyobb örömük az üdvösség csodálatos igazsága legyen, bűnbánat és az Úr Jézus Krisztusban való hit által.

A világi bölcs elfordul az üdvösség világosságától, mert romba dönti büszke elméleteit. A világias gondolkozású ember viszont azért nem fogadja el, mert földi bálványaitól választaná el. Pál felismerte annak szükségét, hogy az embereknek előbb meg kell érteniük Krisztus jellemét, mielőtt megszeretnék, vagy hitszemükkel szemlélni tudnák a keresztet. Már itt el kell kezdeni, már itt kell foglalkozni azzal, ami az örökkévalóságban a megváltottak tudománya és éneke lesz. Egyedül a kereszt fényében értékelhető az emberi lélek tényleges értéke szerint. Az isteni kegyelem nemesítő hatása megváltoztatja az ember természetes lényét. – *Az apostolok története*, 272–273. old.

Senki se feszítse túl Istentől kapott erejét, hogy siettesse az Úr munkáját. Ember ereje nem gyorsíthatja a munkát. Ehhez a mennyei nagyhatalmú, értelmes lények fáradozásával kell egyesülnie. Isten munkája csak így emelhető tökéletességre, hisz a menny munkáját ember képtelen elvégezni. Pál ültethet, Apollós öntözhet, de Isten adja a növekedést.

Az ember munkálkodik együtt az isteni eszközökkel, őszinte odaadással és szelíden, végezze mindig a lehető legjobb munkát, mégis éljen annak tudatában, hogy Isten a mindenható mestermunkás. Senki ne legyen magabízó, mert kimeríti tartalékát, míg elpusztítja értelmi és testi erejét. Ha félreállítanánk a jelenleg súlyos terhet viselő összes

munkást, Isten műve akkor is haladna előre. Hütsük le tehát a buzgalmat ésszerűséggel, s hagyjuk abba arra irányuló erőfeszítéseinket, hogy elvégezzük, amit egyedül az Úr képes elvégezni. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 298. old.

Semmi nem teheti vonzóbbá az igazság bemutatásának munkáját, mint a szamaritánus, aki ott segíti a szükségben levőket, ahol éppen vannak. A gyülekezetek figyelmét elkerülő, a szerencsétlen bűnösök megmentése érdekében végzett, megfelelően szervezett munka lesz a lándzsa hegye, mely által utat tör magának az igazság. Népünk körében újra át kell gondolnunk a dolgok rendjét, és amint ez a jellegű munka kialakul, egy egészen más légkör hatja át a dolgozók lelkét, mert mindenkire szól a Szentlélek, aki szolgálja Istent és akinek szívében dolgozik a Lélek. Erős alapokon állnak Isten mellett az elveszendő lelkek felemelésének, megerősítésének és megmentésének munkájában. – *Special Testimonies*, 11. kötet, 32. old.

Augusztus 30., kedd: Társadalmi tőke

József hűséges becsületessége jó hírneve és szabadsága elvesztéséhez vezetett. Az a legsúlyosabb próba, melynek az istenfélő emberek ki vannak téve, hogy a gonoszság virágozni látszik, miközben az erényt porba tiporják. A csábító jólétben az erényes viselkedés példaképként élt, mégis az elveihez hű József a legviisszatartóbb büntett vádja alá került. Józsefet a vallása nyájasan derűsnek tartotta meg, s az emberek iránti szeretetét pedig minden próbatétel ellenére is melegnek, erősnek. Vannak, akik ha úgy érzik, hogy nem méltóképpen bánunk velünk, keserűvé, magukba zárkózóvá, szavaikkal és viselkedésükkel udvariatlanná válnak. Csüggedten roskadnak le, mind magukat, mind másokat gyűlölve. József azonban keresztény volt. Alig teszi be lábát a börtönéletbe, máris munkába állítja hívő elveinek teljes ragyogását; hasznossá teszi magát. Fogolytársai baját szíven hordozza. Jókedvű, hiszen nemes keresztény férfi. Isten előkészítette ezzel a fenytéssel a súlyos felelősség, a megtiszteltetés és hasznosság helyére. József készséges volt a tanulásra; szívesen fogadta a leckét, melyre az Úr tanítani akarta. Ifjúságában

már megtanulta az iga hordozását. Azzal tanult meg embereket kormányozni, hogy engedelmességet tanult. Megalázta magát, s az Úr rendkívüli tisztességre emelte.

A bajok készítették elő magas tisztségre – Józsefnek a börtön eseményeiben betöltött szerepe végezetül jólétre és megtisztelő helyre emelte őt. Isten célja volt, hogy a kísértés, a bajok és nehézségek közt szert tegyen tapasztalatra, hogy előkészítse őt a magas tisztségre. – *Adventista Biblia-kommentár*, 1. kötet, 1097. old.

Dániel történetéből megtanulhatjuk, hogy a közéleti embernek nem kell feltétlenül ravasznak lennie. Minden lépéséhez Istentől kaphatja az eligazítást. Dániel, a leghatalmasabb földi ország miniszterelnöke, Isten prófétája volt, aki mennyei világosságot kapott. A világot szerető, becsúgyó államférfiakat Isten Igéje a fűhöz hasonlítja, ami megnő, és a fű virágához, ami elhervad. De az Úr különböző munkaágakban jártas, értelmes embereket akar szolgálatában felhasználni. Szüksége van gyakorlati emberekre, akik az igazság nagyszerű alapelveit beleszövik intézkedéseikbe. Ezeknek az embereknek alapos tanulás és gyakorlat útján fejleszteniük kell képességeiket. Ha van olyan munka, ami megkívánja, hogy dolgozói kihasználják lehetőségeiket a bölcsesség és ügyesség megszerzésére, akkor az azok munkája, akik tehetségüket arra használják, hogy Isten országát világunkban felépítsék. Dánielről tudjuk, hogy semmilyen közéleti intézkedésében sem lehetett – a legtüzetesebb vizsgálattal sem – egyetlen hibát vagy tévedést találni.

Példát mutatott, hogy milyennek kell minden közéleti embernek lennie. Története tanúsítja, hogy mit érhet el az a személy, aki értelmi és fizikai erejét, szívét és életét Isten szolgálatára szenteli. – *Krisztus példázatai*, 350. old.

Augusztus 31., szerda: A társadalmi tőke értéke

Nehémiás, habár könyörgött Isten segítségéért, nem állt karba tett kézzel, nem gondolta, hogy Jeruzsálem újjáépítése nem az ő gondja vagy felelőssége lenne. Csodálatra méltó óvatossággal és előrelátással kezdte el a folyamat sikeres véghezvitelének előkészítését. (...)

Ennek a szent embernek a példája tanulság lehetne Isten népének, akiktől nemcsak azt várják el, hogy hittel imádkozzanak, hanem hogy szorgalmasan és következetesen dolgozzanak. Milyen sok nehézségbe ütközünk, milyen sokszor megakadályozzuk a Gondviselés értünk végzett munkáját, mert úgy véljük, hogy az óvatosság, az előrelátás és a szorgalom nem kapcsolódik a valláshoz. Ez súlyos hiba. A mi kötelességünk ápolni és gyakorlatba ültetni minden olyan képességünket, melyek Isten hatékonyabb munkatársaivá tesznek bennünket. A figyelmes mérlegelés, a jól megfogalmazott tervek éppen olyan lényegesek a napjainkban végzett szent munka folyamatában, mint Nehémiás idejében. (...) Az imádkozók cselekvő emberek legyenek. Akik felkészültek és hajlandóak a munkavégzésre, azok találnak módszereket és munkaeszközöket. Nehémiás nem bizonytalan eshetőségekre alapozott. Ő a megfelelő eszközöket kérte azoktól, akik hajlandóak voltak ezeket felajánlani.

Most, amikor Isten Lelke harcol az emberek fiaikért, a kapott kiváltságokat adjuk is tovább. El kell vinnünk a világba az igazság világosságát, ahogyan az a Szentírásban olvasható, és meg kell kapnunk mindazt a világtól, amire Isten készíti, hogy adományozza az Ő ügyének érdekében. – *Conflict and Courage*, 263. old.

Értékeljük minden képességünket, mert ez egy felvett kölcsön, egy hitel, amit Isten dicsőségére kell felhasználnunk. (...) Az emberek folyamatosan kísértést éreznek arra, hogy minden elért befolyást saját érdemüknek tulajdonítsanak. Az Úr nem dolgozhat általuk, mert senkinek sem adja át az Ő nevét megillető dicsőséget. (...) Ő azt teszi képviselőjévé, aki alázatos és bizakodó szolga, aki nem magasztalja fel önmagát, és akinek nincs a valóságosnál jobb véleménye önmagáról. Egy ilyen ember élő áldozatként ajánlja fel életét Istennek, aki elfogadja és fenntartja azt.

Szeretné bölccsé tenni az embereket a bölcsessége által, hogy ők azt az Ő nevében használják majd fel. Isten az odaszentelt és alázatos munkásban nyilvánul meg. (...)

Minden képességet szent kincsként kezeljétek arra használva fel, hogy általa másoknak is továbbítsátok a kapott ismereteket és kegyelmet. Ezzel betöltitek azt a célt, amelyet Isten szánt nektek. Az Úr kéri,

hogy rejtőzzünk el Jézus Krisztusban és fogadjuk el, hogy egyedül övé a dicsőség. – *That I May Know Him*, 88. old.

Szeptember 1., csütörtök: Megnyerni az emberek szeretetét

Az Úr azt akarta, hogy Izrael fiai az egész területet, amelyet kijelölt számukra, elfoglalják, és hogy az igaz Isten imádását és szolgálatát megtagadó népeket uralmuktól megfosszák. Jellemének Izrael általi bemutatásával azonban a Mindenható önmagához akarta vonzani az embereket. Népét azzal bízta meg, hogy az evangélium meghívását az egész világra eljuttassa, és az áldozati szolgálat útján Krisztust a népek előtt felmagasztalja, hogy mindenki, aki feltekint rá, élhessen. Mindazoknak, akik a kanaánita Ráhábhoz és a moábita Ruthhoz hasonlóan, felhagyva a bálványimádással, az igaz Istent imádják, választott népével kellene egyesülniük. Izraelnek, amint szaporodott, ki kellett volna határait szélesítenie, mígnem birodalma felöleli az egész világot. Az irgalmas Isten a maga uralma alá akart vonni minden népet. Azt akarta, hogy a földet öröm és béke töltsse be. Az embert boldogságra teremtette, és hő vágya, hogy szívüket a mennyi békéjével tölthesse be. Azt szeretné, ha földi családjá a nagy mennyei családot szimbolizálná. – *Krisztus példázatai*, 290. old.

A Szentlélek kitöltése után a tanítványok szétszéledtek, hogy hirdessék a föltámadt Üdvözítőt. Egyetlen vágyuk a lelkek megmentése volt. A szentek édes közösségének örültek. Gyöngédek, figyelmesek, igénytelenek voltak. Bármilyen áldozatra készek az igazságért. Amint naponta érintkeztek, kimutatták a szeretetet, amire Krisztus utasította őket. Önzetlen szavakkal és tettekkel iparkodtak feléleszteni a szeretetet mások szívében is. A hívőknek mindig táplálni kellett a szeretetet, ami a Szentlélek kiárasztása után az apostolok szívét betöltötte. Készséges engedelmességgel kellett gyakorolniuk az új parancsolatot: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Olyan szorosan kellett egyesülniük Jézussal, hogy megüssék követelményeinek mértékét. Magasztalniuk kellett az Üdvözítő hatalmát, aki igazságosságával igazza teheti őket. – *Bizonyágtételek*, 8. kötet, 241. old.

Amikor Krisztus kegyelme nyilvánul meg a hívők szavaiban és tetteiben, a világosság eljut a sötétségben levőkhöz, mivel miközben ajkukkal dicsóítik Istent, kezüket jólelkűen kinyújtják a veszendő lelkek megsegítésére. Azt olvassuk, hogy pünkösd napján, amikor a Szentlélek kitöltetett a tanítványokra, egyikük sem mondta, hogy amivel rendelkezik, az az övé. Mindenüket a csodálatos reform fejlődésére használták fel. Ezrek tértek meg egyetlen nap alatt. Amikor ez a Lélek megmozdítja a mai hívők szívét is, amikor ugyanilyen bőkezűen visszaadják Istennek, ami az övé, akkor egy széleskörű és mindent átfogó munka veszi kezdetét. – *Welfare Ministry*, 271. old.

Szeptember 2., péntek: További tanulmányozásra

Tanácsok a gyülekezetnek, 66–68. old.

11. tanulmány

„Kövess engem!” – biztatott Jézus

Szeptember 3., szombat délután

Az összes teremtmény közül a juh a legbátortalanabb, leggyámoltalanabb. Keleten a pásztornak fáradhatatlanul, szüntelen gondoskodnia kell nyájáról. (...)

Amint a pásztor vezeti nyáját a sziklás dombokon, rengetegen át, vad szakadék mentén a folyóparti dús legelőkre, amint figyeli őket a hegyekben magányos éjszakákon, védi a tolvajoktól, szelíden gondoskodik a gyöngékről, betegekről, élete egybefonódik az övékkel. Erős, de gyöngéd vonzalom fűzi össze gondoskodásának alanyaival. Bármilyen nagy is legyen a nyáj, a pásztor minden juhot ismer. Mindegyiknek neve van, melyre válaszol, ha a pásztor hívja. Ahogyan a földi pásztor ismeri juhait, úgy ismeri az isteni Pásztor is a világban szétszóródott nyáját. „Ti az én... juhaim, legelöm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.” (Ez 34:31) Jézus így szól: „Neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ésa 43:1) „Az én markaimba metszettelek fel téged.” (Ésa 49:16) (...)

Minden lelket olyan tökéletesen ismer Jézus, mintha ő lenne az egyetlen, akiért a Megváltó meghalt. Mindenkinek a bánata fáj a szívének. A segélykiáltás füléig hatol. Azért jött, hogy minden embert magához vonzzon. Megparancsolja: „Kövess engem” (Jn 1:44), és Lelke indítja és vonzza a szívet, hogy hozzá jöjjön. Sokan visszautasítják a vonzást. Jézus tudja, kik ezek. Azt is tudja, kik hallják boldogan a hívását, és kik készek alávetni magukat pásztori gondoskodásának. Ezt mondja: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.” (Jn 10:27) Mindenkiel úgy törődik, mintha nem is volna más a föld színén.

„A maga juhait nevéükön szólítja, és kivezeti őket. ... És a juhok követik Őt, mert ismerik az Ő hangját.” (Jn 10:3–4) A keleti pásztor nem

hajtja juhait. Nem erőszakos, nem félemlít meg, hanem előljár, úgy hívja őket. Ismerik a hangját, engednek hívásának. – *Jézus élete*, 478–480. old.

Krisztus a nagy Pásztor. Ő alpásztorokra bízta nyája felügyeletét. Azt kéri tőlük, hogy ugyanolyan gondoskodással forduljanak juhai felé, mint Ő, mindig ismerjék feladataikat és tőle kapott kötelezettségeiket. Az Istentől elhívott pásztorok szó és tanítás által dolgoznak. Jézus bízta rájuk a nyáj őrzését és gondozását. Ünnepelesen megparancsolta: legyenek hűséges pásztorok, hogy táplálják szorgalmasan a nyáját; kövessék példáját, hogy erősítsék a gyengéket, táplálják az erőtleneket, hogy megvédjék őket a vadállatoktól. Ő a saját példamutató szeretetére irányítja figyelmüket. Szabadságuk megszerzése érdekében életét adta értük. Ha leutánozzák az önmegtagadás példáját, a nyáj fejlődik a kezük alatt. Sokkal jobban gondoskodnak róla, mint Jákob Lábán nyájairól. Folyamatosan a nyáj jólétéért dolgoznak. – *Spiritual Gifts*, 3. kötet, 123. old.

Szeptember 4., vasárnap: Ismerik a hangját

Naponta tegyünk előkészületeket a dicsőség királyságának elérésére. Jellemünket Isten megméri. Ha nem bukunk el, helyet kapunk az üdvözültek sorában. Hozzuk a mennyet a szívünkbe, mindennapjainkba. Krisztus mindenható segítség, és akik Őt követik, nem járnak sötétségben, hanem megértik a mennyei gondolatokat. Megismerik a valódi Pásztor hangját, és engedelmesen követik.

Kutassuk személyesen az Igét. Miközben mint elrejtett kincs után mélyre ásunk, a megtalált igazság erőt ad, hogy megállhassunk az Úr napján. Isten felelőssé tett a körülöttünk élőkkel szemben. Sok megmentésre vágyó bűnös, megnyerésre váró lélek él körülöttünk. Vajon megengedjük, hogy a törvénytelenység elválasszon Krisztustól és a tőle kapott feladat végzésétől? Mindenki mondja közlünk: Nem okozok csalódást a Megváltónak. Ő nem hiába halt meg értem. Szeretném egy örökkévalóságon át dicsérni Őt. Mindenáron meg kell nyernem a menyteket! – *This Day With God*, 320. old.

Naponta szenteljük oda magunkat Isten szolgálatára. Térjünk hittel Istenhez. (...) Szükségünk van rá, hogy megalázkodjunk előtte. Először is szabaduljunk meg énünktől. Vizsgáljuk meg szívünket, hogy fedezzük, mi az, ami megakadályozza, hogy szabadon járuljunk Isten elé. Meg kell kapnunk a Szentlelket. Akkor erőt nyerünk, hogy az Úrral együtt győzedelmeskedjünk.

Nem elegendő az igazság egyszerű elismerése. Ezt naponta meg kell élnünk. El kell rejtőznünk Istenben, át kell adnunk neki magunkat. Nem elég a Szentírás nagy igazságainak hallgatása. Tegyük fel a kérdést: a szívenben lakik Krisztus hit által? Egyedül Ő mutathat rá szükségleteinkre, és fedheti fel előttünk az igazság tiszteletét és dicsőségét. Az önfeláldozás oltárán – az Istennek a lélekkel való találkozásának helyén – kapjuk meg Isten kezéből a szívet vizsgáló mennyei fáklyát, és fedezzük fel, hogy milyen nagy szükségünk van Jézusban maradni. – *Our High Calling*, 21. old.

A Főpásztornak segédpásztorai vannak, akikre a juhok és bárányok gondozását bízta. Az első, amit Krisztus Péterre bízott, amikor pásztori hivatalába visszahelyezte, az volt, hogy legeltesse a bárányait (Jn 21:15). Ebben a munkában az apostol még kevés tapasztalatot szerzett. Nagy gondosságot, gyengédséget, sok türelmet és kitartást kíván a munka. Ez a hivatás a gyermekekért, ifjakért, a hitben fiatalokért végzett szolgálatot jelentette, a tudatlanok tanítását, az Írás magyarázását, és hogy őket Krisztus szolgálatára kiképezze. Péter eddig alkalmatlan volt erre, sőt, az ilyen munka fontosságát sem ismerte el.

Jelentősegteljes volt Krisztus Péterhez intézett kérdése. Csak egy feltételhez kötötte a tanítványságot és a szolgálatot. „Szeretsz-e engem?” – kérdezte. Ez a leglényegesebb a szolgálatban. Ha Péter rendelkezett is volna az összes képességgel, a Megváltó szeretete nélkül nem lehetett volna az Úr nyájának hűséges pásztora. Az ismeret, a jótékonyság, a beszélőkészség, a hála és a buzgalom elősegíti a munkát, azonban ha Jézus szeretete hiányzik a szívéből, akkor a keresztyén prédikátor munkája eredménytelen lesz. – *Az evangélium szolgálói*, 182–183. old.

Szeptember 5., hétfő: Keresnünk kell!

Nekünk Jézushoz hasonlóan kellene dolgoznunk, eltávolodva kedvteléseinktől, ellenállva Sátán megvesztegetési kísérleteinek, megvetve a kényelmet és gyűlölve az önzést, hogy megkeressük és megtaláljuk az elveszetteket, hogy lelkeket mentünk ki a sötétségből a világosságra, Isten szeretetének világosságára.

Azt a feladatot kaptuk, hogy menjünk és hirdessük az evangéliumot minden teremtménynek. Mi vigyük el az elveszettekhez ezt a jó hírt, hogy az Úr Jézus Krisztus megbocsátja a bűnöket, megújítja teljes lényüket, és az Ő feddhetetlenségének ruhájába öltözteti a lelket. Ő megváltoztathatja a bűnös ember gondolatait, taníthatja és képesé teheti együtt dolgozni vele.

A megtért lélek Krisztusban lakik. Eltűnik az őt uraló sötétség, és új, mennyei világosság ragyog fel a lelkében. „Az értelmes lelkeket nyer.” (Péld 11:30) „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön-örökké.” (Dán 15:3) Az ember és Isten együttműködése által olyan feladatokot lehet megoldani, melyek eredménye örökké tartó, soha el nem vész. Aki az Urat teszi önmaga bölcsességévé, aki felnő a Krisztusban élő ember magasságára, az királyok, főemberek, a világ nagyjai elé áll, és kifejezi háláját az iránt, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta el őt. A tudományok és az irodalom nem világíthatja be úgy az elsötétült elmét, mint a dicsőséges evangélium fénye. Egyedül Isten Fia valósíthatja meg a lélek megvilágosításának munkáját. – *A keresztény nevelés alapelvei*, 199. old.

Az emberek nyomora ne tartson vissza az értük való fáradozástól. Krisztus azért jött a világra, hogy a szegények és szenvedők között munkálkodjék; hogy hirdesse a szegényeknek az evangéliumot. Rájuk fordította figyelmének oroszlánrészét. Ma gyermekei személyében látogatja meg a szegényeket és szűkölködőket, enyhíti keservüket, csillapítja szenvedésüket. Ha a szenvedés és nyomor eltűnne, nem értenénk meg Isten könyörületét és szeretetét. Nem értenénk meg együtt érző, szeretetteljes mennyei Atyánkat. Az evangélium sohasem ölt magára nagyobb szépséget, mint amikor a nyomor és elhagyatottság területére visszük!

Világossága akkor ragyog a legtisztábban és leghatalmasabban, amikor Isten szavának igazsága belép a parasztok kunyhóiba, s az igazság Napja bevilágítja a szegények otromba nyomortanyáit, örömet hozva a betegeknek és szenvedőknek. Isten angyalai laknak ott, s az egyszerű, őszinte hit lakomává emeli a kenyérhéjat és pohár vizet. A bűnbocsátó Üdvözítő szívesen látja a szegényeket és tudatlanokat, mennyből alászálló kenyérrel táplálja és élet vizével itatja őket. A hit és bűnbocsátat Isten fiainak és leányainak magas méltóságára emeli a lenézetteket és elnyomottakat. Felülemelkednek a világon; mennyei helyeken ülnek Krisztussal. Talán nincs földi kincsük, mégis értékes drágagyöngyöt találtak. *Bizonyágtételek*, 7. kötet, 226–227. old.

Szeptember 6., kedd: A híd

Krisztus olyan sóvárgó szeretetet ébreszt követőiben, amelyen Ő keresi az elveszetteket. Nem elég csupán ennyit mondanunk: Jöjj! Vannak, akik hallják a hívást, de nem értik meg, és semmit sem látnak abból, amit Krisztus nekik készített. Sokan tudatában vannak gyengeségüknek, és ezt mondják: Nem lehet rajtam segíteni! Ne törődj velem! Krisztus munkásainak nem szabad meghátrálniuk. Hajolj le meleg, szánakozó szeretettel az elcsüggedt, reményvesztett emberhez! Add át neki saját bátorságodat, saját reménységedet és erődöt! Jóságoddal kényszerítsd arra, hogy jöjjön! „Könyörüljetekek némelyeken, megkülönböztetvén őket. Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből.” (Júd 1:22–23)

Ha Isten szolgálói hitben járnak vele, tanításuk mennyei erővel telik meg. A kapott erővel azután úgy tudják bemutatni a menny szeretetét és az Úr kegyelmének elutasításával járó veszélyt, hogy az emberek – e kényszernek engedve – elfogadják az evangéliumot. Krisztus nagy csodákat művel, ha a hívő megteszi Istentől kijelölt részét. A szívekben ma éppoly nagy változás mehet végbe, mint a letűnt nemzedékek idején. – *Krisztus példázatai*, 235–236. old.

Amikor az intelligens mennyei lények látják, hogy akik Isten fiainak és leányainak mondják magukat, Krisztushoz hasonlóan komoly erőfe-

szítések árán próbálják segíteni a bűnösöket, szelíd lélekkel és együtt-
 érezve a megtért, de hibákat elkövető lelkekkel, az angyalok hozzájuk
 közeledve eszükbe juttatják a legmegfelelőbb nyugtató és lélekemelő
 Igéket. A szent angyalok mindannyiunk nyomában vannak. Ne becsül-
 jük alá Isten ezen szerény gyermekeit, és ne várjuk el, hogy valaki felma-
 gasztaljon bennünket. (...)

Akik szeretik Jézust, azokat is szeretik, akikért Ő meghalt. Ha meg-
 kapták volna a világosságot, ami nekünk akkora áldást jelentett, sok
 körülöttünk élő bűnös örült volna az igazságnak, és sokakat megelőzött
 volna, akik nagy tapasztalattal és kiváltsággal rendelkeznek. Tekintsd
 ezeket az elveszett juhokat személyes tehernek, és örködj a lelkük felett,
 mert felelősséggel tartozol értük. Ne irányítsd magad felé a tekinteteket,
 hanem kiáltsd magasztos és őszinte odaadással: „Íme, az Istennek ama
 Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” Ez a keresztény üzenete a világnak.
 Ez a leghatékonyabb érv. Meríts bátorságot, és tégy komoly erőfeszítése-
 ket az elveszett lelkek serkentésére, hogy szegezzék tekintetüket rá, aki
 felemeltette a keresztre. Emlékezz arra, hogy amíg ezt teszed, a láthatat-
 lan angyalok bevésik a szívbe és a lélekbe az Istenbe vetett hitet. A bűnös
 megláthatja Jézust a maga valóságában, telve együttérzéssel, könnyörü-
 lettel és szeretettel, majd felkiálthat: „A te jóvoltod felmagasztalt engem.”
 (Zsolt 18:36) – *The Review and Herald*, 1896. június 30.

Szeptember 7., szerda: A hívás

Jézus élete állandó önfeláldozás, önmegtagadás volt. Nem volt ott-
 hona ebben a világban, hacsak jóindulatú barátok szállást nem adtak
 neki mint vándornak. Eljött, hogy értünk a legszegényebbek életét élje –
 a szegények és szenvedők között járjon és munkálkodjon. Elismerést és
 tiszteletet nem kapva járt-kelt az emberek között, akikért olyan sokat tett.

Mindig türelmes és derűs volt, a szenvedők az élet és a békeség
 követeként üdvözölték Őt. Látta a férfiak, nők, gyermekek és ifjak szük-
 ségleteit, és így hívta őket: „Jöjjetek hozzám!”

Szolgálatára során Jézus több időt szentelt a betegek gyógyítására, mint
 tanításra. Csodatételei igazolták szavai igazságát, hogy nem rombolni, ha-
 nem menteni jött. Irgalmasságának híre megelőzte Őt, bármerre is járt. (...)

A Megváltó a gyógyítás minden egyes alkalmát arra használta fel, hogy isteni alapelveket ültessen el az elmébe és a lélekbe. Ez volt munkája célja. Földi áldásban részesítette az embereket, hogy szívüket kegyelme evangéliumának befogadására készítse. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 19–20. old.

Az Úr mindig megszabja az ember munkáját. Itt látható az isteni és az emberi együttműködése. Itt az ember, aki az adott mennyei fénynek engedelmeskedve munkálkodik. Ha Saul azt mondta volna: Uram, semmi készség nincs bennem, hogy kövessem kifejezett utasításaidat, munkálni üdvösségemet. Akkor ha az Úr tízszer annyi világosságot ragyogtatott volna Saulra, az is hiábavaló lett volna.

Az ember dolga együttműködni az Örökkévalóval. S ez a legkeményebb, legsúlyosabb harc, mely a szándék és a nagy elhatározás és döntés óráján jön az emberhez – hogy Isten akaratához és Isten útjához hajlítsa akaratát, a kegyes befolyásokra támaszkodva, melyek egész életében elkísérik. Az ember legyen készséges – mert az Úr műveli bennünk az akarást és a megvalósítást. A jellem fogja meghatározni a döntés és cselekvés természetét. A cselekvés nem az érzés és hajlam tetszését szolgálja, hanem mennyei Atyánk ismert akaratát. Kövessétek azt, és engedelmeskedjétek a Szentlélek vezetésének. – *Értelem, jelem, egyéniség*, 2. kötet, 757. old.

Pál földi életén át magával vitte a menny légkörét. Mindazok, akik társalogtak vele, érezték Krisztussal való kapcsolatának és az angyalok társaságának hatását. Ebben rejlik az igazság ereje. A szent élet mesterkéletlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció, amelyet a kereszténység érdekében tarthatunk. Az érvek, még ha megcáfolhatatlanok is, csak ellenkezést keltenek, de olyan ereje van egyetlen isteni példának, amelynek nem lehet teljesen ellenállni. – *A megváltás története*, 317–318. old.

Szeptember 8., csütörtök: „Keressetek és találtok”

A példázatban adott „kényszeríts bejönni mindenkit” parancsot sokan tévesen értelmezik; mintha arra tanítana, hogy az evangéliumot

erőszakkal kell elfogadtatni az emberekkel. Pedig ez inkább a meghívás sürgető voltát, a felhozott indokok hatékonyságát jelenti. Az evangélium soha nem próbálja az embereket erőszakkal Krisztushoz téríteni. Az üzenet így hangzik: „Ó, mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre.” (Ésa 55:1) „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj!... és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jel 22:17) Isten szeretetének és kegyelmének ereje kényszerít arra, hogy elfogadjuk a hívást.

A Megváltó így szól: „Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és velem vacsorálok, és ő énelem.” (Jel 3:20) Az Úr nem vonul vissza, ha gúnyolják, és nem fordul el, ha fenyegetik, hanem állandóan keresi az elveszeteket, és mondja: „Miképpen adnálak oda?” (Hós 11:8) Bár a konok szív ellöki magától, és ellenáll szeretetének, de Ő újra visszatér, hogy még nagyobb erővel kérlelje: „Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek.” Szeretetének vonzerejével kényszeríti az embert, hogy térjen hozzá. És a megtért ember így szól Krisztushoz: „A te jóvoltod felmagasztalt engem.” (Zsolt 18:36) – *Krisztus példázatai*, 235. old.

Az igaz Bizonyosság így szól: „Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek.” (Jel 3:20) Minden figyelmeztetés, feddés, kérlelés Isten Igéjében vagy követőinek ajkán zörgetést jelent a szív ajtaján. Ez a bebocsátást kérő Jézus hangja. Minden figyelembe nem vett kopogtatás után kisebb az indíttatás, hogy ajtót nyissunk. Ha ma nem engedünk a Szentlélek befolyásának, holnap már gyöngébben szól. A szív kevésbé lesz érzékeny, veszedelmes nemtörődomségbe merül. Az ítéletkor nem azért találnak majd vétkesnek, mert tévelyegtünk, hanem mert elhanyagoltuk a mennyei lehetőségeket, hogy megtanuljuk, mi az igazság. – *Jézus élete*, 489. old.

Meg kell üresítenünk magunkat énünktől. De nem csak ezt kérik tőlünk, mivel a bálványainkról való lemondás után üresen maradt helyet ki kell tölteni valamivel. (...) Miután szívedet megüresítéd énedtől, el kell fogadnod Krisztus igazságát. Ragadd meg hittel. (...) Ha megnyitod szíved ajtaját, Jézus kitölti az űrt az Ő Lelkének ajándékaival, és akkor tevékeny prédikátor lehetsz a családotban, a gyülekezetben és a világban. Terjesztheted magad körül a világosságot, mert az igazság Napjának

sugarai beragyogják létedet. Alázatos életed, szent beszéded, gerinccesség és egyenességed mindenkinek bebizonyítja, hogy Isten gyermeke vagy, a menny örököse, hogy nem ezt a földet választottad otthonodul, hanem csak idegen és vándor vagy itt, egy jobb otthon, a mennyei haza keresésében. – *That I May Know Him*, 165. old.

Szeptember 9., péntek: További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, 10. fejezet

12. tanulmány

Városi misszió a végidőben

Szeptember 10., szombat délután

Jeremiás Sedékiásnak és egész Júdának, beleértve azokat is, akiket Babilonba vittek, a legyőzőik átmeneti uralma előtti csendes meghódolást tanácsolta. Különösen fontos volt, hogy a fogságban levők dolgozzanak annak az országnak a békességén, ahova elvitték őket. Ez azonban ellentétben állt az emberi szív hajlamaival. Sátán pedig kihasználva a körülményeket, mind Jeruzsálemben, mind Babilonban hamis prófétákat támasztott, akik kijelentették, hogy a szolgaság igája nemsokára letörik, és a nemzet visszakapja korábbi tekintélyét. (...)

Milyen szerető szánalommal közölte tervét Isten fogoly népével! Tudta, helyzetük nagyon nehéz lesz Babilonban, ha a hamis próféták beszédének hitelt adva gyors szabadulásra számítanak. Tüntetéssel és zendüléssel szigorra, óvatosságra és szabadságuk további korlátozására készítetik a káldeus hatóságokat. Mindez szenvedést és szerencsétlenséget vonna maga után. Isten azt szerette volna, ha csendesen alávetik magukat sorsuknak, és szolgaságukat a lehető legkellemesebbé teszik. Így tanácsolta őket: „Építsetek házakat, és lakjatok bennük! Ültessetek kerteket, és egyétek azok gyümölcsét!... Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitettelek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!” (Jer 29: 5–7) – *Próféták és királyok*, 440–441. old.

Jeruzsálem elpusztításáról szóló prófeciájában Krisztus ezt mondta: „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog. És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jön el a vég.” (Mt 24:12–14) Ez a prófécia ismét

beteljesül majd. Annak a napnak megsokasodó gonoszsága visszatükröződik a mi nemzedékünkben is. Különösképpen így van ez az evangélium hirdetésére vonatkozó jövendöléssel kapcsolatban. Pál a Szentlélek által megvilágosítva és vezetve kijelentette, hogy Jeruzsálem eleste előtt az evangéliumot prédikálták „minden teremtménynek az ég alatt” (Kol 1:23). Így most az ember Fia eljövetele előtt az örökkévaló evangéliumot kell prédikálni „minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek” (Jel 14:6). Isten „rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban” (Csel 17:31). Krisztus azt is közli velünk, hogy ez a nap mikor virrad majd fel számunkra. Jézus nem azt mondja, hogy az egész világ megtér majd, hanem csak azt, hogy: „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég.” (Mt 24:14)

Azzal, hogy az evangéliumot mi hirdethetjük a világnak, tőlünk, illetve az evangélium hirdetésének hőfokától függ, hogy siettetjük-e Urunk visszatérését. Nekünk nem csak várnunk kell, hanem sietve kell elébe menni Isten napjának (vö.: 2Pt 3:12). Ha Krisztus egyháza már elvégezte volna kijelölt munkáját úgy, ahogy azt az Úr elrendelte, akkor Isten az egész világot régebben figyelmeztette volna erre, és az Úr Jézus Krisztus már eljött volna a földre hatalommal és nagy dicsőséggel. – *Jézus élete*, 633. old.

Szeptember 11., vasárnap: A városok jellegzetességei

Példaadásával Pál megcáfolta azt a felfogást – ami akkor terjedt el a gyülekezetben –, hogy csak azok hirdethetik eredményesen az evangéliumot, akik teljesen függetlenek, akik nem kényszerülnek testi munkára. Cselekedete gyakorlatilag szemléltette előttük, hogy mit tehetnek szent életű gyülekezeti tagok olyan helyen, ahol az emberek még nem ismerik az evangéliumi igazságokat. Példaadása sok egyszerű munkást lelkesített, hogy Isten művének fejlesztésére minden tőlük telhetőt megtegyenek, s egyszersmind munkájukkal megkeressék mindennapi kenyerüket. Így Akvilla és Priscilla sem szentelték minden idejüket az evangélium szolgálatára, de Isten mégis felhasználta ezeket az alázatos munkásokat, hogy Apollónak megmutassák a teljes igazság útját. Az Úr szándékának kivi-

telezésére különböző eszközöket használ fel; kiválóan tehetséges egyéneket kiválaszt, hogy minden erejüket az evangélium tanítására és prédikálására szenteljék, mindazáltal mások is, akiket bár kézzátétellel nem avatnak fel, fontos munkát végezhetnek a lélekmentés terén.

Az önfenntartó evangéliumi munkások előtt igen nagy terület áll nyitva. Igen sokan, mialatt mesterségüket folytatják, értékes tapasztalatokat szerezhetnek a lélekmentés munkájában. Ily módon használható munkásokká képezik ki magukat fontos feladatok elvégzésére az ínséges területeken.

Isten önfeláldozó szolgálója, aki fáradhatatlanul hirdeti és tanítja az Igét, súlyos terhet hordoz szívében. Munkáját nem órák szerint méri. Bére nem befolyásolja munkásságát, kötelességei teljesítését fel nem hagyja, noha körülményei kedvezőtlenek. Megbízását a mennyből nyerte, és onnan várja jutalmát is, miután bevégezte munkáját. – *Az apostolok története*, 355. old.

Az egész világon szükség van a kegyelem követőire. A keresztyén családok hivatása, hogy elmenjenek a sötétségben tévelygő lakóközösségekbe (...), hogy megtudják, mire van szükségük embertársaiknak, és munkálkodjanak a Mester ügyéért. Ha ilyen családok telepednének le a föld sötét helyein, a lelki sötétségben élő emberek között, és Krisztus életét sugároznák, milyen nemes munka valósulhatna meg!

Ez a szolgálat önfeláldozást igényel. Amíg sokan az összes akadály elhárulására várnak, elvégezetlenül marad az a munka, amelyet elvégezhetnének, és tömegek halnak meg remény és Isten nélkül. Egyesek anyagi előnyökért vagy tudományos ismeretekért bizonytalan területekre merészkednek, és szívesen viselnek el áldozatot és nehézséget; de embertársaik érdekében milyen kevesen költöznek családjukkal olyan területre, ami nélkülözi az evangéliumot!

A legkülönbözőbb állású vagy helyzetű emberek közelébe kerülni, bárhol vannak is, és segíteni nekik minden lehetséges módon – ez az igazi szolgálat. Ilyen erőfeszítéssel szíveket nyerhetsz meg, és olyan ajtót nyithatsz ki, amin át pusztuló lelkekhez kerülhetsz közel. (...)

Krisztus szeretetének gyógyító, életadó ereje hassa át életedet. Amint igyekszel másokat Isten szeretetének vonzáskörébe vonni, tegyen beszé-

ded tisztasága, önzetlen szolgálatod, derűs viselkedésed bizonyoságot kegyelmének hatalmáról. Adj a világnak olyan tiszta és igaz képet Istenről, hogy az emberek meglássák szépségét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 155–156. old.

Szeptember 12., hétfő: Ahol sok a fájdalom

Isten felhívást intéz minden gyülekezeti taghoz, mely szerint fenntartás nélkül szenteljék oda életüket az Úr szolgálatára. Határozott reformra hív el. Az egész teremtett világ nyög az átok súlya alatt. Isten népének olyan helyre kell állnia, ahol növekedni és fejlődni tud a kegyelemben, hogy testben és lélekben megszentelődjön az igazság által. Ha félretennék az egészségüket károsító kívánságokat, sokkal tisztább képet kapnának a valódi kegyességről. Akkor csodálatos változás lenne látható keresztény tapasztalatukban. – *Counsels on Health*, 579. old.

Mindazok, akik az evangélium ügyének siettetéséről vagy késleltetéséről gondolkodnak, általában önmaguk vagy a világ helyzetét veszik figyelembe. Kevesen gondolják át ezt a teremtő Isten szempontjából. Kevesen gondolkoznak el azon, milyen szenvedést okozott a bűn az Alkotónak. Az egész menny szenvedett Jézus haláltusáját látva, de ez a szenvedés nem akkor kezdődött, és nem is akkor ért véget, amikor Krisztus emberré lett. A kereszt azt a fájdalmat igyekszik közvetíteni eltompult érzékeink felé, amit a bűn már első megjelenésétől kezdve okozott az Úr szívének! Iszonyú fájdalmat jelent neki minden eset, amikor letérünk az igaz útról, durván bánunk másokkal, és nem élünk az általa felállított elvek szerint. Amikor Izraelre – az Istentől való eltávolodásuk következtében – csapások jöttek, leigázta őket az ellenség, kegyetlenkedés és halál tarolt mindenütt, ezt olvassuk a Szentírásban Istenről: „Megesett az Ő szíve Izrael nyomorúságán.” (Bír 10:16) (...)

Szentlelke „esedezik... kimondhatatlan fohászzkodásokkal”, örökévaló Atyánk szíve pedig szánakozik az egész teremtett világért, ami „egyetemben fohászzkodik és nyög mindidáig” (Róm 8:26, 22). – *Nevelés*, 263. old.

A hívők kegyelemmel telt szívvel végezzék Krisztus tetteit, testben és lélekben az Ő oldalára állva, hogy karja a nyájon kívülieknek is osztogathassa a szeretetet. A hívők egyesüljenek keresztény közösségben, egymást testvéreknek tekintve az Űrban. Űgy szeressék egymást, ahogyan az Űdvözítő szerette őket. Legyenek Isten világossága, beragyogva a gyülekezetet, de a világot is, kegyelmet kegyelem után nyerve, miközben mindezt megosztják másokkal. Ily módon lelki szempontból mindig Isten közelében maradnak, visszatűkrözik az Ő képét.

A megszentelt szeretet terjed, nem maradhat csak a ház vagy a gyülekezet falain belül. Keresi a lelkek megmentését. Minden szív, ami érezte a bűnöket megbocsátó Megváltó szeretetét, erős kötődést érez a többi kereszténnyel. A valódi hívők egyesült erővel dolgoznak a veszendő lelkékért. Lelkészeink ne vesztegessék az időt és az energiát azokra, akik ismerik az igazságot, hanem dolgozzanak a nyájon kívül levőkért, és serkentsék egymást komoly tevékenységre, határozott, megszentelt erőfeszítésre a bűnben vergődő, veszendő lelkek megmentése érdekében. – *Medical Ministry*, 316. old.

Szeptember 13., kedd: Vetés és aratás a városokban

Tömegek élnek világvárosokban, akik nem járnak nyilvános előadásokra. Őket úgy kell megkeresnünk, ahogy a pásztor keresi elveszett nyáját. Érdeükben szorgalmas, személyes munkát kell végeznünk. Ha az evangélium vendégségébe nem akarnak eljőnni, melyre Krisztus meghívása szólítja őket, akkor Isten hírvivőinek kell a körülményekhez alkalmazkodniuk, házról házra végzett munkájukkal kell az üzenetet hozzájuk eljuttatni. Így kiterjesztik a szolgálatukat a főutakra és az ösvényekre, hangoztatják a világnak szóló utolsó üzenetet.

Menj el azokhoz is, akik nem mutatnak érdeklődést. Míg a kegyelem édes szava hívja a bűnösöket, szíved, agyad minden erejével dolgozz, mint Pál, „aki nem szűnt meg inteni minden lelket éjjel és nappal, könnyek között”. (Csel 20:31) Isten nagy napján hányan állnak majd szembe velünk, s kiáltják: Elvesztem! Elvesztem! Te pedig sohase figyelmeztettél engem. Sosem kértél, hogy jöjjek Jézushoz. Ha olyan hitem lett volna, mint a tied, akkor utánajártam volna környezetemben

minden ítéletre szánt léleknek imáimmal, könnyeimmel és figyelmeztetéseimmal! (...)

Az embereknek az Isten Igéjéből származó világosságra, fényre van szükségük. Ha az Ige tanítói készségesek, akkor az Úr szoros kapcsolatba hozza őket az emberekkel. Elvezeti őket azok otthonaiba, akik sóvárogják az igazságot; s míg Isten szolgálja az elveszett juhokat keresik, lelki képességeik felelevenednek és megerősödnek. Tudják, hogy a Mindenhatóval összhangban munkálkodnak, örvendeznek, és boldogok. A Szentlélek vezetése által olyan tapasztalatokat szereznek, melyek szinte értékelhetetlenek. Szellemi és erkölcsi erőik a legmagasabb fokot érik el, mert Isten szükség szerint adja a kegyelmet. – *Evangelizálás*, 433–434. old.

Népünk nagy hibát követ el, amikor előadás-sorozatok után, ha néhányan elfogadták az igazságot, szedik a sátorfájukat, s azt hiszik, hogy ezzel teljesítették a kötelességüket. Munkájuk csupán most kezdődött. Hittételeket hirdettek, melyek újak és idegenek a hallgatóságnak. Ha a munka nem folytatódik, az elvetett magvakat felszedik a madarak, vagy elszáradnak – nélkülözve az öntözést. (...)

Miután az emberek már hallották hitünk alapvető igazságait, kezdődjék meg a munka házról házra. Ismerkedj meg az emberekkel, s olvasd fel nekik Krisztus drága szavait. Magasztald Jézust, aki közöttük megfeszítettet, s nemsokára akik hallották az evangélium szolgájának intő üzenetét, s meggyőződtek az igazságról, érdeklődni fognak a hallottak iránt. Itt van tehát az ideje hitünk alapelveinek ismertetésére, szelídséggel és félelemmel. Nem szolgai félelemmel, hanem óvatos félelemmel, nehogy meggondolatlanul beszélj. Tárd fel az igazságot, ahogyan Jézusban van, szelíden, alázatosan, ami egyszerűséget és őszinteséget jelent. Adj enni kellő időben, és mindenkinek a maga részét. – *Evangelizálás*, 431–432. old.

Szeptember 14., szerda: Törekedjünk a személyességre!

Feljuthattok arra a magaslatra, ahova a Szentlélek hív. Az igaz vallás azt jelenti, hogy mindennapi életetekben kiélték az Igét. Hitvalláso-

toknak semmi értéke nincs, ha az Igét gyakorlatilag meg nem valósítják. „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét mindennap, és kövessen engem.” (Mt 16:24) Ez a tanítvány-ság feltétele. „Íme, az én szolgám, akit választottam, az én szerelmesem, akiben az én lelkem kedvét leli. Lelkemet adom őbelé, és ítéletet hirdet a pogányoknak.” (Mt 12:18) (...)

A gyülekezet nem részesült kellő nevelésben, hogy saját tagjain kívül is munkálkodjék. A gyülekezeten kívül sok-sok lélek részesülhetett volna világosságban, a gyülekezet pedig nagyobb világosságban, ha minden országban, minden gyülekezeti tag – akik állítják, hogy az igazság nagyobb világosságával bírnak – szívvel-lélekkel és szóval lelkek megnyerésén munkálkodott volna. A gyülekezet tagjai általában igen keveset végeznek azokért, akiknek szükségük van a világosságra, akik a hetednapi adventisták közösségén kívül élnek. Az Úr kijelenti: „A megrepedezett nádat nem töri el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet. És az Ő nevében reménykednek majd a pogányok.” (Mt 12:18–20) Akik együttműködnek Jézus Krisztussal, elismerik, hogy ezek az ígérek saját életükben teljesedtek. Az Úr megszabta minden egyes lélek kötelességét. Az ítéletben senki sem mentetheti majd magát, ha nem tette meg kötelességét. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 127. old.

A Jézusért végzett munkában vannak olyan lehetőségek, amelyekről nem is álmodtál. A Krisztushoz hasonló keresztyén férfi vagy nő, aki tevékenyen részt vesz Isten szolgálatában, aki jelen van a társas összejöveteleken, jelenléte másokat is bátorít. A vallás nem cselekedeteből áll, hanem cselekedeteket visz véghez. Nem tétlen. Jézus tiszta vallása képezi azt a forrást a szívben, amelyből a jótékonyosság, a szeretet és az önfeláldozás folyamai áradnak. (...)

Ha Krisztus szeretete él a szívben, a száj dicsőíti, és magasztalja az Ő nevét. (...)

Határozottan Istenre támaszkodva imában és hitben, a lélek biztos lelki függetlenségében, de tele marad kedvességgel, szeretettel és tökéletes jóssággal. A társadalom kísértéseit legyőzi, és ellenáll azoknak. Folyamatosan fenntartja a kapcsolatot Istennel, melynek eredményeképpen

másokkal való kapcsolataiban továbbítja embertársainak a legválogatottabb áldásokat, melyeket a menny felajánlott számára. (...) Kötelességednek azonban itt nincs vége. Isten többet kér. Azt várja el tőled, hogy ugyanúgy szeresd a lelkeket, ahogyan Krisztus szeretett. Együttérzést kér a szenvedőkkel, a tévedőkkel szemben. Kedvességet, illelmességet vár el még a hátrányos helyzetűekkel szemben is, kedves odafigyelést mások érzéseire. – *Sons and Daughters of God*, 271. old.

Szeptember 15., csütörtök: Kapcsolatfelvétel a városokban

Isten hithősei azonban olyan birtok örökösei, amely nagyobb értékkel bír minden földi kincsnél: olyan örökségük van, ami a lélek vágyait megelégtíti. Esetleg ismeretlenek a világ előtt és nincs részük elismerésben, de a mennyei könyvekben mint mennyei polgárok vannak bejegyezve, és magasztos fenség, örökös dicsőség lesz osztályrészük.

A legértékesebb munka, a legnemesebb fáradozás, amelyre ember vállalkozhat, hogy az Isten bárányához vezesse a bűnösöket. Az igazi prédikátorok munkatársai az Úr céljainak kivitelezésében. Isten így szól hozzájuk: Menjetek, tanítsátok és prédikáljátok Krisztust! Oktassatok és neveljétek mindenkit, aki még nem ismeri kegyelmét, jóságát és irgalmasságát! Tanítsátok a népet! „Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem halottak? Mimódon hallának pedig prédikáló nélkül?” (Róm 10:14) (...)

Krisztus munkásai soha ne gondoljanak sikertelenségre munkájukban, még kevésbé ne beszéljenek róla. Az Úr Jézusban elegendő erő áll rendelkezésükre. Ő meglevenít bennünket. Adjuk át magunkat az Ő kezébe, hogy a világosság csatornája legyünk. Így eszközeink – bármely jó cselekedet elvégzésére – sohasem merülnek ki. Meríthetünk az Ő teljességéből, és nyerhetünk abból a kegyelemből, amelynek nincs határa. – *Az evangélium szolgálói*, 18–19. old.

Isten népének körében nem létezhet kolonizálás. Isten szava így szól hozzájuk: „Mert mind jobb, mind bal kézre kiterjedsz.” (Ésa 54:3) Nekik mindenfelé vesszőket kell hajtaniuk. A jelen időre vonatkozó igazságot mindenhol hirdetniük kell. Akik szívében felragyogott a világosság, ne

felejsék el, hogy ők Isten munkásai, bizonyágtevői. Tudományuk az Úr szolgálata és tisztelete. Készteszenek másokat is az Ő parancsolatainak megtartására, hogy ezáltal éljenek. Az Isten törvényének való engedelmesség lesz a világ próbaköve. (...)

Az igazságot hirdetniük kell minden nemzetnek, minden népnek, minden nyelvnek és minden ágazatnak. Eljött az ideje egy sokkal energikusabb munkavégzésnek a városokban és minden eddig elhanyagolt területen. – *This Day With God*, 325. old.

Vajon tudatában vagytok-e annak, hogy minden évben ezerszer ezren és tízezerszer tízezren vesznek el, halnak meg bűneikben? Isten csapásai és ítéletei már érezhetőek. Lelkek vesznek el, mert az igazság világossága nem vethetett fényt útjukra. Vajon valóban hisszük, hogy Isten Igéjét az egész világra el kell juttatnunk? Ki hiszi? „Mi módon hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáció nélkül?” Kinek van olyan hite, hogy ezt az Igét megvalósítaná? Ki hisz a világosságban, amelyet Isten adott? – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 398. old.

Szeptember 16., péntek: További tanulmányozásra

Evangelizálás, 26–27. old.

13. tanulmány

Hogyan várakozzunk?

Szeptember 17., szombat délután

Ezt a bátorítást kaptuk: „Meg ne restüljete a jó cselekvésben.” (2Thessz 3:13) Tevékenykedjünk mindig az Úr munkájában. Egy egész világ vár megmentésre, és ezt a munkát egyedül az evangélium hirdetésével lehet megvalósítani. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Vajon ne köszönjük meg teljes szívből és lélek-ből Istennek ezt a kifejezhetetlenül értékes ajándékot? Vajon ne legyünk készek minden képességünket Krisztus visszatükrözésére használni? (...)

A „jó cselekedetek” akkor jelennek meg, amikor beengedjük életünkbe a megtérés tapasztalatát. (...) Jellemünk megváltozásának, az igazságban való hitnek a bizonyítéka által másokkal is megismertetjük Isten kegyelmének átformáló erejét. – *Reflecting Christ*, 287. old.

Ha Krisztus világosságában élsz, továbbadod a fényt azoknak a szegény lelkeknek, akik még törpék a hitben. Mennyi mindent megtehetsz mások áldására, ha Jézus feddhetetlenségének ruhájába burkolózol. (...)

Közösséged van az Atyával és a Fiúval, és folyamatosan növekedsz a mennyei tökéletesség megismerésében. Növekedsz az imádatban, bizalmat nyersz az Istennel való kapcsolatból. Folyamatosan Jézust szemlélve hitben is növekedsz, és megtanulsz nem bízni magadban, hanem értékeled Krisztus szavait: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) (...)

Rendelkezhetsz a kegyesség lelkével, Jézus szeretetétől ragyogó szívvel. Maradj Krisztusban, ahogy a szőlővesszők a szőlőtőkén. Táplálkozz a szőlőtőkéből, és virágzó, Isten dicsóságára termő vessző válik belőled.

Ó, nagyon nagy szükséged van Jézusra tekinteni! Nézz rá. Miközben szemléled, arca egyre fényesebbé válik, amíg szíved megtelik Isten teljességével, és sok gyümölcsöt teremhetsz az Ő dicsőségére. – *Our High Calling*, 216. old.

Pál apostol gyakran éjjel-nappal dolgozott, nemcsak saját fenntartására, hanem hogy munkatársainak is segítségére legyen. Keresetét megosztotta Lukáccsal, és segítette Timótheust is. Gyakran éhezett, csak hogy mások nyomorán enyhítsen. Önmegtagadó életet élt. Szolgálatának vége felé, Milétoszban az efézusi vénékhez intézett búcsúbeszéde közben, bátran felmutathatta kérges, barázdás kezét, mondva: „Senkinek ezüstjét vagy aranyát vagy ruháját nem kívántam. Sőt, magatok tudjátok, hogy a magam szükségéről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestül megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert Ő mondta: Jobb adni, mint venni.” (Csel 20:33–35) – *Az apostolok története*, 352. old.

Szeptember 18., vasárnap: Miközben Jézust várjuk

Jézus megmondta tanítványainak, hogy „örködjenek”, de nem határozta meg az időt. Követői olyan helyzetben vannak, mint akik parancsnokuk rendelkezéseire figyelnek: örködniük, várakozniuk, imádkozniuk és munkálkodniuk kell, mialatt az Úr eljövételének napja közeledik; de senki sem jelentheti ki pontosan, mikor történik meg, mert „arról a nappól és órától senki sem tud”. Nem határozhatod meg, nem mondhatod, hogy egy, két vagy öt év múlva jön el, sem ki nem tolhatod eljövételét, mondván, hogy csak tíz vagy húsz év múlva történhet meg. Mi nem tudhatjuk sem a Szentlélek kiárasztásának, sem Krisztus eljövételének pontos idejét. – *Evangelizálás*, 221. old.

Nyugodt Istenre való várakozásra van szükségünk. Mégpedig sürgősen, parancsolón. Nem a világban végzett zajkeltés és sürgésünk-forgasunk bizonyítja hasznosságunkat. Nézzétek, Isten milyen csendesen munkálkodik! Nem halljuk lépte nesztét, pedig körülöttünk jár,

javunkon fáradozik. Jézus nem törekedett hírnévre; életadó ereje halkan áradt az ínségesekre, lesújtottakra. Csöndes cselekedetei mégis messze kihatottak az összes távoli országba. Érezhető volt a hatása. Milliók életében jutott kifejezésre. Akik Istennel kívánnak munkálkodni, mindennap az Ő Lelkére van szükségük; szelíden és lelkük alázatával kell járniuk anélkül, hogy rendkívüli dolgok véghezvitelére törekednének. Megelégedve kell végezni az előttük levő feladatokat, mégpedig hűségesen, megbízhatóan. Az emberek talán nem is látják, tán meg sem becsülik igyekezetüket, ennek dacára is ezen hűséges gyermekeinek neve Isten legnemesebb munkásai között áll följegyezve, mint akik a dicső aratásra való tekintettel hintik a magot. „Gyümölcscekről ismeritek meg őket.” – *Adventista Biblia-kommentár*, 4. kötet, 1144. old.

Mivel nem tudjuk Krisztus visszajövetelének pontos idejét, Isten megparancsolja nekünk, hogy vigyázzunk. „Boldogok azok a szolgák, kiket az Úr, mikor hazamegy, vigyázva talál” (Lk 12:37) Azok, akik vigyázva várnak a Megváltó érkezésére, nem hiú reménykedéssel várnak. (...) Ők megtisztítják lelküket az igazságnak való engedelmeségükkel, és az éber vigyázást komoly munkálkodással kapcsolják össze. Mivel tudják, hogy az Úr az ajtó előtt áll, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy a mennyei lényekkel együtt munkálkodjanak a lelkek üdvösségéért. Ezek azok a hűséges és bölcs sáfárok, akik időben adják meg a szolgáknak járó bért (vö.: Lk 12:42), mert azt az igazságot hirdetik, ami a jelen időben a legszükségesebb. Mint ahogyan Énok, Noé, Ábrahám és Mózes hirdették a koruknak szóló igazságot a maguk idejében, úgy kell Krisztus szolgáinak ma is hirdetniük a jelen kornak szóló különleges, intő üzenetet. – *Jézus élete*, 634. old.

Szeptember 19., hétfő: Ébredés és reformáció a várakozás közben

Krisztus a forrása minden igaz szándéknak. Csakis Ő tud a szívünkbe a bűn ellen gyűlöletet plántálni. Ha igazság és tisztaság után vágyakozunk, ha tudatára ébredünk bűnös voltunknak, ez mind világos bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek hat a szívünkre. (...) Jézus szenvedése és halála által hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan sze-

retetéről tett bizonyosságot; s miközben a bűnös szemléli ezt a szeretetet, szíve meglágyul, elméje fogékonyá lesz, s lelkét töredelemre készíti. (...)

Ne adjátok fel kétségbeesetten a küzdelmet, ha bűneitek nagyságát és valódi állapototokat felismeritek! Krisztus azért jött e világra, hogy a bűnösöket megmentse. (...) A legbensőségesebb szeretettel fáradozik, hogy eltévedt gyermekeinek szívét megnyerje. Földi szülők sem lehetnek olyan türelmesek, elnézőek gyermekeik hibái és gyengéi iránt, mint amilyen gyengéden vonja Isten azokat, akiket megmenteni kíván. Senki sem tudott volna bensőségesebben hatni a bűnösre. Emberi ajkáról még sohasem hangzottak el olyan könyörgések a bűnösökért, mint az övéről. Ha Sátán az súgja nektek, hogy igen bűnösök vagytok, tekintetek fel Megváltótokra, és beszéljétek érdemeiről; segítséget egyedül az Ő világosságában találhattok. Ismerjétek be bűneiteket, kiáltsátok a gonosz felé: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket...” (1Tim 1:15), és hogy e kimondhatatlan szeretet által ti is megmenekülhettek. – *Jézushoz vezető út*, 26., 35. old.

Isten Lelke visszavonul a földről. A tengeren és a földön egymást követik a szerencsétlenségek. A viharok, földrengések, tüzek, áradások, gyilkosságok egyre gyakoribbá válnak. (...) Kevesen váraкоznak éberen Uruk megjelenésére, és kevesen munkálkodnak is azért. Az emberek másik csoportja az első nagy hitehagyó lábnyomát követi, és fővezérsége alatt menetel. (...)

A válság fokozatosan lopakodik felénk. A nap ragyog az égboltozaton, miközben bejárja szokásos körútját, és a menny még mindig hirdeti Isten dicsőségét. Az emberek továbbra is esznek és isznak, ültetnek és építenek, megnősülnek és férjhez mennek. (...)

A próbaidő, a kegyelmi idő azonban már a vége felé közeledik, és mindenkinek a sorsa örökre eldőlt. Sátán látja, hogy rövid az ideje. Minden erejét és lehetőségét beveti annak érdekében, hogy az embereket becsaphassa, megtéveszthesse, megköthesse és megigézhesse, míg a próbaidő, a kegyelmi idő le nem telik, véget nem ér, és az irgalom ajtaja örökre be nem csukódik.

Évszázadokon át ünnepélyesen hangzanak hozzánk az Olajfák hegyéről Urunk intő, figyelmeztető szavai: „De vigyázatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és az élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap. [...] Vigyázatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!” (Lk 21:34, 36) – *Jézus élete*, 636. old.

Szeptember 20., kedd: Az egyház missziója a várakozás közben

A jelen idők olyan embereket kérnek, akik lelkük teljességével segítenek. A hitelvek gyakorlati természete, melyekről bizonyosságot teszünk, nagy hatással lesz az emberek szívére, mivel a mennyei hírnökök együttműködnek a hitet cselekedetekkel egybefonó munkásokkal. Akinek élő kapcsolata van Krisztussal, lesz miről bizonyosságot tennie a nagy Tanító tanújaként. „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek.” (Jn 15:14)

Mindazok, akik valóban Krisztus barátai, az Ő cselekedeteit gyakorolják. De mi nagyon hajlamosak vagyunk arra, hogy családukbá és gyülekezetünkbe szentségtelen és megtéretlen jellemtulajdonságokat engedjünk be, melyek miatt szavaink, viselkedésünk és egész lelkületünk sértővé válik nemcsak a családban, hanem a gyülekezetben, sőt, az egész menny előtt is.

A győzelem ereje nem körülmények vagy emberek függvénye, bármennyire tanultak legyenek is, hanem az Istentől felajánlott, mindig jelenlevő segítségé. (...) Ha az igazság a szívben van, akkor aki ezt befogadja, annak életében megjelenik a szeretet által munkálkodó, lelket megtisztító hit. Elvei, ha szívében megőrzi azokat, minden helyen és minden időben nyilvánvalóvá válnak. (...)

Minden sikerünk, hatékonyságunk Krisztusban van. Nézzünk mindig felfelé, az emberi segítségen, az emberi erőn, az apostolokon túlra. Hitünk gyökerezzen közvetlenül Krisztusban. Ő mondta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5/b) „Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt

magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok.” (Jn 15:4) – *This Day With God*, 289. old.

Láttam, hogy Isten gondviseléséből az özvegyek és az árvák, a vakok, a siketek, a bénák, a sánták és a különböző nyomorúságban levő emberek szoros keresztény kapcsolatba kerültek az Ő egyházával, hogy ezáltal próbálja meg gyermekeit, és fejlessze jellemüket. Isten angyalai figyelik, miként bánunk azokkal, akiknek önzetlen együttérzésünkre, szeretetünkre és jóindulatunkra van szüksége. Ez a menny vizsgája a mi jellemünk felmérésére. Ha rendelkezünk a Biblia valódi vallásával, akkor érezni fogjuk, hogy Krisztussal szemben kötelességünk szeretni az Ő testvéreit. Legyünk jók és gondoskodóak velük. Nem tehetünk ennél kevesebbet, hogy kifejezzük az Ő végtelen és felmérhetetlen szeretete iránti hálánkat. Ő már akkor szeretett minket, amikor még az Ő kegyelmére érdemtelen bűnösök voltunk, önzetlen szeretettel fordult a nálunk hátrányosabb helyzetben élő testvéreinkhez is. (...) Az Istent szerető és az Ő nevét féltő hívőket az embertársaikkal szemben gyakorolt valódi szeretet különbözteti meg az Isten törvényét megrontó bűnösöktől. Milyen hatalmas együttérzésről tett bizonyosságot Krisztus, amikor lejött földünkre, hogy áldozatul adja életét a veszendő világért. – *Welfare Ministry*, 35–36. old.

Szeptember 21., szerda: Készülni a végső misszióra a várakozás közben

Az Úrnak ma vetőkre és aratókra van szüksége. Bárcsak emlékeznének, akik kimennek a munkába – az is, aki vet, az is, aki arat – arra, hogy sohasem tulajdoníthatják maguknak a dicsőséget munkájuk eredményéért! Isten kiválasztott eszközei már előttük munkálkodtak, és előkészítették a talajt a magvetésre és az aratásra. (...)

Akik a magot vetik, amikor a kis és nagy összejöveleteken a kor számára szóló igazságot sok fáradozással előadják, nem mindig arathatnak. Az Úr szolgálói igen gyakran elkeseredett ellenállásra találnak, és munkájukat hátráltatják. A legjobb munkát végzik, komoly, fáradtságos erőfeszítéssel vetik a jó magot. Azonban az ellenállás mindig hevesebb és durvább lesz. A hallgatók közül néhányan meggyőződnek az igazságról,

azonban a megnyilvánuló ellenállás elcsüggeszti őket, és nincs bátorságuk, hogy meggyőződésüket megvallják. (...)

A nehézségek és a csüggesztő körülmények között vetett mag bizonyítja majd életerejét. Viszontagság, bánat, vagyonvesztés, az Úr gondviselésének megváltozása feleleveníti az elmékben azokat az Igéket, melyeket Isten hűséges szolgálói már évekkkel előbb hirdettek. Az elvetett mag kikel, és gyümölcsöt terem.

A Mindenhatónak bölcs férfiakra és nőkre van szüksége, akik komolyan igyekeznek a rájuk bízott munka elvégzésével. Isten őket eszközként használja a lélekmentés munkájában. Némelyek vetni fognak, mások az elvetett mag termését aratják le. Bárcsak mindenki a legjobbat tenné, hogy adományaikat kifejlesztve Isten magvetőként vagy aratóként használhassa őket! – *Az evangélium szolgálói*, 409–410. old.

A menny minden angyala készséggel szolgálatára áll az Úr aláztos, hívó gyermekeinek. Ahányszor Isten munkásai dicséneket énekelnek idelent, az angyalok kara is átveszi odafent, hogy dicsőítsék az Atyát és a Fiút. – *Az apostolok története*, 154. old.

Egy olyan korban, mint amilyen e mostani is, Isten minden egyes gyermekének tevékenykednie kell mások megsegítésében. Miközben akik ismerik a Biblia igazságát, igyekeznek felkutatni az igazság világgossága után sóvárgókat, a Teremtő angyalai látogatják meg őket. Ahol pedig angyalok járnak, ott senki ne féljen elindulni. Az odaszentelt munkás állhatatos fáradozása nyomán sokan elfordulnak a bálványimádástól, és leborulnak az élő Isten előtt. Sokan hagynak fel az emberi intézmények előtti hódolattal, és félelmet nem ismerve foglalnak állást az Úr és törvénye mellett. (...)

Nem az emberektől származó erő teszi a munkát sikeressé, hanem az emberi eszközzel munkálkodó mennyei szolgáló lelkek igyekezete fejezi be a munkát. A Pálok ültethetnek, az Apollósok öntözhetnek, de Isten adja a növekedést. Az ember nem végezheti el az Úr részét. Az emberi eszköz együttmunkálkodhat az isteni közvetítőkkal, őszinte szívvel és aláztosan megtehet minden tőle telhetőt, miközben elismeri, hogy Isten a legfőbb munkás. – *Keresztény szolgálat*, 260. old.

Szeptember 22., csütörtök: Amikor a várakozásnak vége lesz

Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag. „Halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás... mert az elsők elmúltak.” (Jel 21:4) (...)

„Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igé-nyünk a pihenésre. Senki nem fárad bele az Úr szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „Nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket.” (Jel 22:5) A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, ami nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A szent várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal nap nélküli világosságában fognak járni. – *A nagy küzdelem*, 676. old.

Így majd egykor megnyílnak az egek kapui, hogy bevonulhassanak rajtuk Isten gyermekei, s a dicsőség Királyának ajkáról mint legszebb zene érinti fülüket: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettet!” (Mt 25:34)

Ezután üdvözölni fogják a megváltottakat abban a hazában, amit Jézus készít a számukra. Azután láttam, ahogyan az Üdvözítő a megváltottak seregét a város kapujához vezette. Megragadta a kaput, és ragyogó sarkait kitarva megparancsolta a nemzeteknek, amelyek megőrizték az igazságot, hogy lépjenek be. A városban minden szemet gyönyörködető volt. Mindenhol gazdag dicsőség látszott. Ekkor Krisztus a megváltott szentekre tekintett; arcuk dicsőségtől ragyogott. És amint szeretetteljes pillantását rájuk emelte, dallamos, zengő hangon mondta: Látom lelki gyötrelmeimnek gyümölcsseit, és megelégszem. Ez a gazdag dicsőség mind a tietek, hogy örökké örvendeztetek! Szomorúságotok véget ért! Többé nem lesz halál, bánat, kiáltás, sem semmi fájdalom. (...)

Emberi nyelv nem képes elbeszélni a menny dicsőségét. Amikor ez a jelenet elém tárul, elmerülök a csodálatban. Mindent felülmúló fénytől és rendkívüli dicsőségétől elragadtatva leteszem a tollat, és így kiáltok fel: „Ó, milyen szeretet! Milyen csodálatos szeretet!” A legmagasztosabb nyelv sem képes leírni a menny dicsőségét és Megváltónk szeretetének határtalan mélységét! – *Isten csodálatos kegyelme*, 359. old.

Sokszor, amikor meglátok egy felhőt az égen, akaratlanul is felkiáltok: „Jövel, Uram, Jézus, hamar!” (...)

A menny Istene nemsokára megalapítja örökkévaló királyságát. Most van itt az ideje egy tiszta, mennyei jellem kialakításának. (...) Nagyobb hitre van szükségünk. Vigyázzunk és imádkozzunk! – *This Day With God*, 198. old.

Szeptember 23., péntek: További tanulmányozásra

Jézus élete, 69. fejezet

